

မင်္ဂလာမောင်မယ်

ရှင်စုံ

အတွဲ - ၂၅ ၊ အမှတ် - ၁၁ ၊ ၂၀၁၃ - ခုနှစ် ၊ နိုဝင်ဘာလ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဗန်းမော်မြို့မှ
၆-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင်
မမေရီစိုး

မြန်မာ့ရိုးရာ တန်ဆောင်ခါ

ခဝဲဝေစည်၊ မြိုင်တောဆီ
ငွေရည်နှင်းဖွေး၊ မြောက်လေသွေး
အေးတယ်လေ့-အေးတယ်လေး။

ထက်မိုးအာကာ၊ ကြည်လင်သာ
သော်တာလမင်း၊ မြူတိမ်ကင်း
လင်းတယ်လေ့-လင်းတယ်လေး။

လယ်မြေတစ်လွှား၊ ကောက်နံ့ထွား
အားရဖွယ်ခင်း၊ ရွှေအဆင်း
ပင်းတယ်လေ့-ဝင်းတယ်လေး။

ဆီမီးရောင်ဝါ၊ ထိန်ထိန်ဖြာ
ပြည်ရွာတစ်ဝန်း၊ ဝေဆာရွှန်း
ထွန်းတယ်လေ့-ထွန်းတယ်လေး။

ဆေးပေါင်းခတည်၊ မဲဇော်
တူညီသုပ်စား၊ ပျော်ပျော်ပါး
စားတယ်လေ့-စားတယ်လေး။

မသိုးတင့်ဆန်း၊ မြတ်သင်္ကန်း
ကြိုးပမ်းချုပ်ရက်၊ စိန္တေတွက်
ဆက်တယ်လေ့-ဆက်တယ်လေး။

လှူဖွယ်ပစ္စည်း၊ ပဒေသာသီး
ပေါင်းစည်းကြည်ဖြူ၊ ကုသိုလ်ယူ
လှူတယ်လေ့-လှူတယ်လေး။

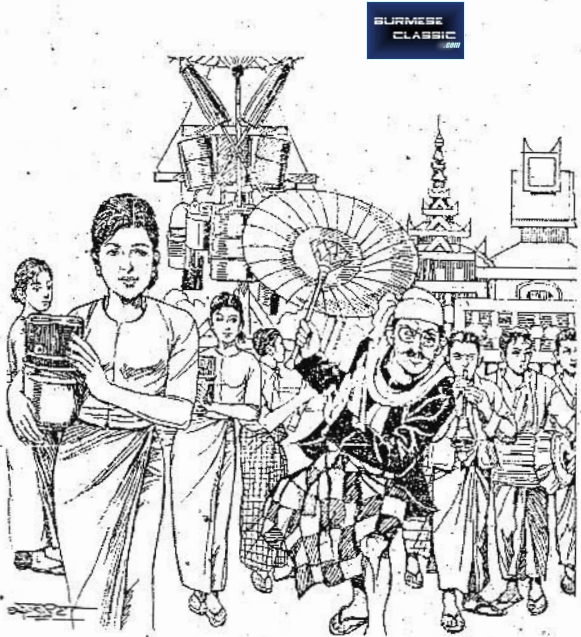
ကျောင်းမြတ်ရိပ်မြဲ၊ သူငါဆုံ
ဘုံကထိန်ပွဲ၊ ခြိမ့်ခြိမ့်သံ
နွဲ့တယ်လေ့-နွဲ့တယ်လေး။

မြန်မာ့ရိုးရာ၊ တန်ဆောင်ခါ
စဉ်လာမမေ့၊ ယဉ်လေ့
မွေ့တယ်လေ့-မွေ့တယ်လေး။

မြန်မာ့ပြည်ရွာ၊ ကျက်သရေဖြာ
သာယာရွှန်းပ၊ တန်ဆောင်လ
လှတယ်လေ့-လှတယ်လေး

မောင်သာဆွေ (အင်းစိန်)

မင်္ဂလာမောင်မယ်

BURMESE
CLASSIC

မာတိကာ

မင်္ဂလာမောင်မယ်ရုပ်စုံစာစောင်၊ ၁၉၈၉-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှ စတင်ထုတ်ဝေသည်။

ယဉ်ကျေးမွေနှစ် အားသစ်ဆောင်သယ် မင်္ဂလာမောင်မယ်

မင်္ဂလာမောင်မယ်၊ အတွဲ-၂၅၊ အမှတ်-၁၁၊ ၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

ကဗျာ

မြန်မာ့ရိုးရာ တန်ဆောင်ခါ	...မောင်သာဆွေ	၁
မူလရွာသို့	...မောင်လွန်းမြိုင်	၅၂
ဆရာ	...ညွန့်ဝင်း(နတ်တလင်း)	၅၉

သုတ၊ ရသ

ဂုဏ်ထူးရှင်များ	...	၅
မသန်ဆော်လည်း ဇွန်သူ	...နန္ဒာဝင် (သဏ္ဌလမ္ဗေ)	၉
အကြံထောင်ညွှတ်ကောင်း	...ဝဏ္ဏသီရိ	၃၀
မှတ်စုသိမှတ်ရာ	...ညွှတ်ဝင်း	၁၂
မြန်မာ့ သေ-၂၀၀၀	...ရွှေဘိုဘာဇာလိမ္မော်အောင်	၁၄
မောင်လှရ ရွှေဘို	...အောင်ခင်မင်(ခန့်ဖြူ)	၁၇
မောင်လှရ ရွှေဘို	...ဦးထိန်ဝင်း(ထွေ/အုပ်)	၁၉
မောင်လှရ ရွှေဘို	...မြင့်သန်း	၂၀
မောင်လှရ ရွှေဘို	...	၂၁
မောင်လှရ ရွှေဘို	...မင်းယုဝေ	၂၅
သမိုင်းဗဟုသုတဆိုင်ရာ မေးလိုရာရာ	...	
	...သမိုင်းပါမောက္ခဦးမြင့်စော(ငြိမ်း)	၃၄
ဆရာပုံရိပ်များ	...ဆရာမျိုး(တော်ဝင်)	၃၆
ပြိုင်ပွဲသုံးခု	...စည်သူထက်	၄၁
သိပ္ပံအရေး မေးလိုရာမေး	...သန်းမင်းထွဋ်	၄၃
အချိန်မဖြုန်း လိုရာသုံးသူ	...စိုးစိုးဌေး(ကြွေ)	၄၅
အသက်ကယ်သော ဗိုလ်မှူးချုပ် (၂၅)	...မင်းယုဝေ	၅၇

ထူးထူးခြားခြား

သင်သိပါစေ	...ရှိန်မင်းကို	၃၂
အံ့ဖွယ်စုံလင် ကမ္ဘာတစ်ခွင်	...အောင်ဟိန်းထက်	၃၈

ကျန်းမာရေး

သင့်ကျန်းမာရေး လိုရာမေး	...	
	...ဒေါက်တာမေဝင်းအောင်ခင်	၂၂

စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲ

ယနေ့ခေတ်သည် ပညာခေတ်	...မခိုင်သင်းဝေ	၂၉
---------------------	-----------------	----

အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သိမှတ်စရာ

လွယ်ရှင်းရေးသား စာစီစာကုံးများ	...အုန်းဝစ်	၄၇
လွယ်ရှင်းရေးသား ပေးစာများ	...အုန်းဝစ်	၄၉
အင်္ဂလိပ်စကားပြော	...အုန်းဝစ်	၅၁

ပုံပြင်

သူရဲကောင်းသားအဖ	...ဒေါက်တာခင်ရီဝင်း	၅၃
-----------------	---------------------	----

မင်္ဂလာမောင်မယ် သုတကြွယ်

	...မင်းဝင်း	၇၃
--	-------------	----

ဝတ္ထု

စုံထောက်မောင်စံရှားနှင့် ကိုသိန်းမောင်	...ရွှေဒေါင်း	၆၀
ယခုလမျက်နှာပိုး	...	
ဗန်းမော်မြို့မှ ၆-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင်ကလေး	...	
	...ဆရာကျော် (တံခွန်)	၃

အတွင်းရုပ်ပြ

တာခံ-၄၄	...မင်းယုဝေ၊ ကိုဟန်ရွှေ	၆၅
---------	-------------------------	----

ပန်းချီ

ပညာရှိကြီးများ၏ အဆိုအမိန့်များ	...	
	...၄၊ ၂၄၊ ၃၁၊ ၄၂၊ ၄၆၊ ၅၀	

အယ်ဒီတာချုပ်	ဦးဝင်းမောင်(မင်းယုဝေ)
အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ	ဦးဌေးဝင်း(မောင်ရွှန်းသစ်)
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ	ဦးအောင်ဝင်း(B.A)
အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ	ကိုကျော်လှသန်းဦး(နန္ဒာမိုးမြေ)
အယ်ဒီတာ	ကိုအောင်ထက်
ဖြန့်ချိရေးမှူး	ဒေါ်ယုနီ

ယခုလ မျက်နှာဖုံး

ဗန်းမော်မြို့မှ

၆ - ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင်

ဆရာကျော် (တံခွန်)

ယခုလ မျက်နှာဖုံးတွင် ဖော်ပြထားသောပုံမှာ ကချင်ပြည်နယ်၊ ဗန်းမော်မြို့၊ အ-ထ-က(၂)မှ ခြောက်ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် မမေရီစိုး၏ပုံ ဖြစ်ပါသည်။

မမေရီစိုးသည် ၂၀၁၁-၂၀၁၂ ပညာသင်နှစ် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကို ခြောက်ဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ အဖ ဦးနိုင်အောင်စိုး (ဗန်းမော်ခရိုင် မြန်မာ့ရုပ်သံတာဝန်ခံ)နှင့် အမိ ဒေါ်မေသန်းနုတို့၏ သမီးငယ်ဖြစ်သည်။ ကချင်ပြည်နယ်၊ မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် ၂၉-၂-၁၉၉၆-ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ အစ်မဖြစ်သူ မမေသက်ပိုင်စိုးသည် ဗန်းမော်သူနာပြုသင်တန်းကျောင်း၌ တက်ရောက်လျက်ရှိသည်။ မမေရီစိုးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဗန်းမော်မြို့တွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး အခြေခံပညာအဆင့်ကို အ-ထ-က(၂)၊ ဗန်းမော်တွင်ပင် ဆည်းပူးခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် ပညာထူးချွန်ခဲ့ပြီး ဆုများစွာ ချီးမြှင့်ခံရသည်။

သူကလေးသည် မိမိကိုယ်ပိုင်ချိန်အတွင်း ကျောင်းစာလေ့လာခြင်းအပြင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုအနေဖြင့် ကြက်တောင်ရိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်သက်ရာ ရုပ်သံအစီအစဉ်အချို့ကို အချိန်ကန့်သတ်မှုဖြင့် ကြည့်ရှုရင်း အပန်းဖြေသည်။ အပတ်စဉ် မြန်မာစာစိစာကုံးတစ်ပုဒ်ရေးကျင့်သည်။ ဆရာဖြစ်သူ၏ တိုက်တွန်းအားပေးမှုဖြင့် ပြိုင်ပွဲများသို့လည်း အလျင်းသင့်သလို ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်သည်။ မင်္ဂလာမောင်မယ် စာစိစာကုံးပြိုင်ပွဲတွင်လည်း နဝမတန်း၌ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရာ ပြိုင်ပွဲအမှတ်စဉ် (၂၄၇)၌ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲခေါင်းစဉ်

BURMESE CLASSIC

မမေရီစိုးအား ဆရာမ ဒေါ်နီနီမင်းက ဆုချီးမြှင့်နေစဉ်။

ဖြင့် ပထမဆုဆွတ်ရူးခဲ့သည့်အပြင် လက်ရွေးစင်ဆုများ အကြိမ်ကြိမ်ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၁၀-ပြည့်နှစ်က ဗန်းမော်မြို့နယ်အတွင်း ကျောင်းပေါင်းစုံပြိုင်ပွဲ၌ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာ “ကျေးဇူးကြီးလှ မိနှင့်ဖ” မြန်မာစာစိစာကုံးပြိုင်ပွဲနှင့် အင်္ဂလိပ်အက်ဆေးပြိုင်ပွဲ (Why I Love My Parents) တို့တွင် ပထမဆုဆွတ်ရူးခဲ့သည်။ သူကလေး၏ ကိုယ်ပိုင်လက်ရာအက်ဆေးကို The Best English Magazine က The Best Student's Essay ကဏ္ဍတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။

မမေရီစိုးအား စာစီတကုံး ထူးချွန်အောင်
သင်ကြားပေးသော ဆရာဦးကျော်ဝေလျှ
ဆုချီးမြှင့်နေစဉ်။

မမေရီစိုး၏ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းရမှတ်များမှာ
မြန်မာစာ ၇၆-မှတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ ၈၃-မှတ်၊ သင်္ချာ
၉၇-မှတ်၊ ဓာတုဗေဒ ၉၂-မှတ်၊ ရူပဗေဒ ၈၅-
မှတ်၊ ဇီဝဗေဒ ၉၇-မှတ်၊ စုစုပေါင်း ၅၃၀-မှတ်
ဖြစ်သည်။ ဗန်းမော်ခရိုင်တစ်ခုလုံးတွင် အမှတ်အများ
ဆုံးဖြစ်သည်။ သူကလေးကို ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန
ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး၊ ကချင်ပြည်နယ်ဝန်ကြီးချုပ်၊
ပြည်နယ် အမျိုးသမီးရေးရာကော်မတီ၊ မြို့နယ်ပြည်
ထောင်စုကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးပါတီတို့က အသီးသီး
ထိုက်တန်စွာ ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြသည်။ သူကလေး၏
ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမှာ ဒေါ်အေးခင် ဖြစ်သည်။
အတန်းပိုင်ဆရာမမှာ ဒေါ်အိမ်နမ့်မရာဖြစ်သည်။
သူမကို အဋ္ဌမတန်းမှစ၍ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သူမှာ
ဆရာမ ဒေါ်နီနီမင်း ဖြစ်သည်။

သူကလေးသည် စာမေးပွဲဖြေဆိုအပြီး အားလပ်
ရက်များအတွင်း တရားဝခန်းဝင်ခြင်း၊ ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းတက်ရောက်ခြင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာလေ့လာခြင်း
တို့ဖြင့် အကျိုးရှိစွာ ဖြတ်သန်းကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ထို့
ပြင် ဆရာများရွေးချယ်ပေးသော သုတ၊ ရသစာအုပ်
ပေါင်း ၁၀၀-ကို ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့သည်ဟု သိရသည်။
ယခုအခါ မမေရီစိုးသည် မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်
တွင် ပညာဆည်းပူးလျက်ရှိသည်။

ဆရာကျော် (တံခွန်)

အောင်လက်မှတ်ရသူ

လောက၌ မည်သူမဆို အဖိုးတန်သူဖြစ်ချင်၏။ မည်သူမဆိုအဖိုးတန်သူ ဖြစ်နိုင်၏။ အဖိုးတန်သူ ဖြစ်နိုင်ဖို့
အခြားသို့ဝေးလံစွာ လိုက်လံရှာဖွေရန်မလို။ အဖိုးတန်သူ ဖြစ်နိုင်ဖို့နည်းသည် မိမိ၏အလုပ်ဟူသမျှပြုရှိ၏။ ထိုနည်း
ကား ကောင်းမွန်သောချာစွာ လုပ်ခြင်းပေတည်း။ ထိုသူသည် အလုပ်၌အောင်လက်မှတ်ရသူ ဖြစ်၏။ အောင်
လက်မှတ်မှာ လူများသိအောင် သေတ္တာထဲမှ ထုတ်၍ပြရသော လက်မှတ်မဟုတ်ပေ။ ထိုလက်မှတ်သည် ပြီးပြတ်
သောအလုပ်ဖြစ်လေရာ အလုပ်ကကြေညာ၍ပေးသဖြင့် အလုပ်ပြီးသလောက် အောင်မြင်ကြီးပွားနိုင်လေသည်။

ဝီရိဒ်နင်း

လူဖြစ်နည်းနှင့် တက်လမ်းစာအုပ်မှ

ဂုဏ်ထူးရှင်များ

မင်္ဂလာမောင်မယ်စာစောင်သို့ ဂုဏ်ထူးရှင်များကို ပေးပို့ကြသည်မှာ များပြားလွန်းသဖြင့် အားလုံးကို ဖော်ပြနိုင်ရန် အကျဉ်းချုပ်၍ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ အောက်ပါတို့မှာ ၂၀၁၃-ခုနှစ် ပညာသင်နှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်ပါသည်။

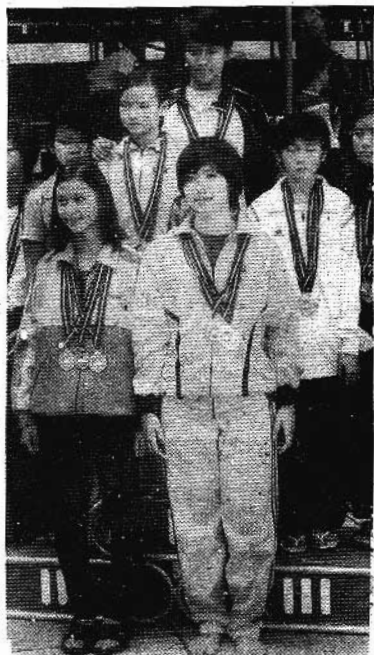
အယ်ဒီတာချုပ်

၆-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် မခိုင်မြတ်မွန်

မခိုင်မြတ်မွန်၏ ရမှတ်များမှာ မြန်မာစာ ၇၅-မှတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ ၇၅-မှတ်၊ သင်္ချာ ၈၀-မှတ်၊ ဓာတုဗေဒ ၉၃-မှတ်၊ ရူပဗေဒ ၈၈-မှတ်၊ ဇီဝဗေဒ ၉၁-မှတ်၊ စုစုပေါင်း ၅၀၂-မှတ်ဖြစ်သည်။ ဦးဘဘာနှင့် ဒေါ်သန်းဝင်းတို့၏ သမီးဖြစ်သည်။ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ပညာရေးတက္ကသိုလ်လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းမှ အောင်မြင်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမှာ ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်းဖြစ်သည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမမှာ ဒေါ်သီတာမြင့် ဖြစ်သည်။ မခိုင်မြတ်မွန်သည် ရေကူးထူးချွန်သူကလေးဖြစ်သည်။ ၇-တန်း၊ ၈-တန်းကျောင်းသူဘဝတွင်

ကျောင်းပေါင်းစုံ ရေကူးပြိုင်ပွဲများ၊ ပြည်နယ်/တိုင်းဒေသကြီး ရေကူးပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုပေါင်း ၅၀-ကျော် ရရှိခဲ့သည်။ မခိုင်မြတ်မွန်သည် ဆေးပညာကို သင်ယူမည်ဟု သိရပါသည်။ ပေးပို့သူ - သက်ထက်ဝို

* * *

ထူးချွန်သူ မခိုင်မြတ်မွန် (ဓမ္မတန်း/ယာ)

၆-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် မဖူးဝတ်ရည်

မဖူးဝတ်ရည်၏ ရမှတ်များမှာ မြန်မာစာ ၇၆-မှတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ ၇၅-မှတ်၊ သင်္ချာ ၉၈-မှတ်၊ ဓာတုဗေဒ ၉၉-မှတ်၊ ရူပဗေဒ ၉၈-မှတ်၊ ဇီဝဗေဒ ၉၆-မှတ်၊ စုစုပေါင်း ၅၄၂-မှတ်ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာဦးမွန်နှင့် ဒေါ်စန်းစန်းနွယ်တို့၏ သမီးဖြစ်သည်။ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ပညာရေးတက္ကသိုလ်လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းမှ အောင်မြင်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမှာ ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်းဖြစ်သည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမမှာ ဒေါ်သီတာမြင့်ဖြစ်သည်။ မဖူးဝတ်ရည်သည် ဆေးပညာကို သင်ယူမည်ဟု သိရပါသည်။

ပေးပို့သူ - မင်းထင်အောင်

မင်္ဂလာမောင်မယ် * ၅

၆-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် မမြင့်မြတ်လှိုင်

မမြင့်မြတ်လှိုင်၏ ရမှတ်များမှာ မြန်မာစာ ၇၉-မှတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ ၇၆-မှတ်၊ သင်္ချာ ၈၉-မှတ်၊ ဓာတုဗေဒ ၉၉-မှတ်၊ ရူပဗေဒ ၉၆-မှတ်၊ ဇီဝဗေဒ ၉၉-မှတ်၊ စုစုပေါင်း ၅၃၈-မှတ်ဖြစ်သည်။ ဦးကြည်လှိုင်နှင့် ဒေါ်မော်မော်သိန်းတို့၏ သမီးဖြစ်သည်။ အထက(၂)၊ အင်းစိန်မှ အောင်မြင်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ ဦးကျော်မြင့်ဖြစ်သည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမမှာ ဒေါ်အေးဝင်းခင် ဖြစ်သည်။

မမြင့်မြတ်လှိုင်သည် ဆေးတက္ကသိုလ်တက်၍ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကောင်းဖြစ်ချင်ကြောင်း သိရပါသည်။

ပေးဖို့သူ - ဆွေလှိုင်ထက်(ပီးရထား)

မညောင်ရှင်းဟဲ့ ဆုယူနေစဉ်။

၆-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် မညောင်ရှင်းဟဲ့

၆-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် ရှင်းတိုင်းရှင်းသူလေး မညောင်ရှင်းဟဲ့၏ ရမှတ်များမှာ မြန်မာစာ ၇၆-မှတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ ၇၇-မှတ်၊ သင်္ချာ ၉၉-မှတ်၊ ဓာတုဗေဒ ၉၄-မှတ်၊ ရူပဗေဒ ၈၄-မှတ်၊ ဇီဝဗေဒ ၈၂-မှတ်၊ စုစုပေါင်း ၅၁၂-မှတ်ဖြစ်သည်။ ဦးခွာလ်ကမ်းနှင့် ဒေါ်ဒိမ်ဟောကတို့၏ သမီးဖြစ်သည်။ ၉-တန်းနှင့် ၁၀-တန်းကို ကလေးမြို့၊ အထက(၁)တွင် တက်ရောက်သင်ယူခဲ့သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမှာ ဒေါ်သင်သင်မေဖြစ်သည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမမှာ ဒေါ်ခင်မျိုးကြည်ဖြစ်သည်။ မညောင်ရှင်းဟဲ့သည် အားလပ်ချိန်များတွင် အားမာန်နည်းပြသင်တန်း၌ ညအိပ်ညနေ လေ့ကျက်သင်ယူသည်။ စာများများဖတ်၏။ ကြက်တောင်ရိုက်၏။ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ချင်သည်ဟု သိရပါသည်။

ပေးဖို့သူ - ဦးသန်းရွှေ(ပညာရေး-ငြိမ်း)

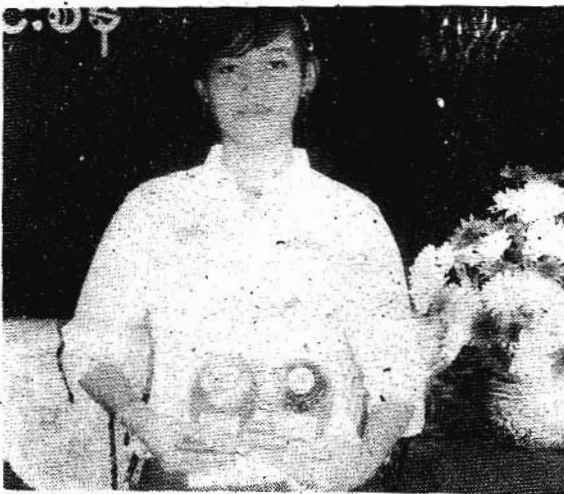
မမြင့်မြတ်လှိုင်ကို ပိဘနစ်ပါးနှင့်အတူတွေ့ရစဉ်။

၆ * မင်္ဂလာမောင်မယ်

၆-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် မဖူးဟောမာန်ကျော်

မဖူးဟောမာန်ကျော်၏ ရမှတ်များမှာ မြန်မာစာ ၇၅-မှတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ ၇၅-မှတ်၊ သင်္ချာ ၈၃-မှတ်၊ ဓာတုဗေဒ ၉၁-မှတ်၊ ရူပဗေဒ ၉၀-မှတ်၊ ဇီဝဗေဒ ၈၇-မှတ်၊ စုစုပေါင်း ၅၀၁-မှတ်ဖြစ်သည်။ ဦးသန်းဆွေနှင့် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ကျော်တို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး ဖြစ်သည်။ အ-ထ-က(၁)၊ အင်းစိန်မှ အောင်မြင်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ ဦးခင်ဇော်ဖြစ်သည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမမှာ ဒေါ်နှင်းယုဝေ ဖြစ်သည်။ မဖူးဟောမာန်ကျော်သည် ဆေးတက္ကသိုလ် တက်၍ သားဖွားမီးယပ်အထူးကုဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ချင်ကြောင်း သိရပါသည်။

ပေးဖို့သူ - မြတ်လွမ်းနောင်(ပုတီးကုန်း)

မဖူးဟောမာန်ကျော်

၆-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် မောင်သူရိန်စိုး

မောင်သူရိန်စိုး၏ ရမှတ်များမှာ မြန်မာစာ ၇၆-မှတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ ၈၁-မှတ်၊ သင်္ချာ ၉၀-မှတ်၊ ဓာတုဗေဒ ၈၂-မှတ်၊ ရူပဗေဒ ၈၃-မှတ်၊ ဇီဝဗေဒ ၈၅-မှတ်၊ စုစုပေါင်း ၄၉၇-မှတ်ဖြစ်သည်။ ဦးညွန့်ဝင်းနှင့် ဒေါ်ခိုင်စန်းတို့၏ သားဖြစ်သည်။ အ-ထ-က(၁)၊ ကလေးမြို့မှ အောင်မြင်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမ

မောင်သူရိန်စိုး ဆုယူနေစဉ်။

ကြီးမှာ ဒေါ်သင်သင်မေဖြစ်သည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမမှာ ဒေါ်ခင်မျိုးကြည် ဖြစ်သည်။

မောင်သူရိန်စိုးသည် ကျောင်းချိန်ပြင်ပ အားလပ်ချိန်များတွင် အားမာန်နည်းပြသင်တန်း၌ ညအိပ်ညနေ လေ့ကျက်ဆည်းပူးသည်။ စာများများဖတ်၏။ ဘောလုံးကစား၏။ စက်မှုတက္ကသိုလ် တက်လိုသည်ဟု သိရသည်။

ပေးဖို့သူ - သန်းရွှေဦး (ကလေး)

၅-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် မမြတ်ဖူးမွန်

မမြတ်ဖူးမွန်၏ ရမှတ်များမှာ မြန်မာစာ ၇၁-မှတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ ၇၇-မှတ်၊ သင်္ချာ ၈၆-မှတ်၊ ဓာတုဗေဒ ၈၆-မှတ်၊ ရူပဗေဒ ၈၂-မှတ်၊ ဇီဝဗေဒ ၉၃-မှတ်၊ စုစုပေါင်း ၄၉၅-မှတ်ဖြစ်သည်။ ဆရာဦးကြည်စိုးနှင့် ဆရာမဒေါ်ခင်မမ(အ.လ.ပြ၊ အ.ထ.က(ခွဲ))၊ မင်းကျီကျေးရွာ)တို့၏ သမီးဖြစ်သည်။ အ-ထ-က(ခွဲ)၊ မင်းကျီကျေးရွာ၊ ဝက်လက်မြို့နယ်မှ အောင်မြင်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမှာ ဒေါ်နှင်းအေးဖြစ်သည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမမှာ ဒေါ်နှင်းရည်လှိုင် ဖြစ်သည်။ မမြတ်ဖူးမွန်သည် နှစ်စဉ် အတန်းတိုင်း ထူးချွန်ဆုပေါင်း ၁၀-ဆုကျော် ရရှိခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းတွင် မြို့နယ်ဘာသာပညာရည်ချွန်ဆု ပထမဆုံး၊

မမြတ်ဗူးမွန်

မြို့နယ်နှင့် ခရိုင် ဘက်စုံထူးချွန်လူရည်ချွန်ဆုများ ရရှိခဲ့သည်။ မမြတ်ဗူးမွန်သည် ဆေးပညာကို သင်ယူမည်ဟု သိရပါသည်။

ပေးပို့သူ - အောင်မြင့်စိုး

* * *

၅-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် မောင်ညီညီလေး

မောင်ညီညီလေး၏ ရမှတ်များမှာ မြန်မာစာ ၇၅-မှတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ ၇၃-မှတ်၊ သင်္ချာ ၈၉-မှတ်၊ ဓာတုဗေဒ ၈၃-မှတ်၊ ရူပဗေဒ ၈၃-မှတ်၊ ဇီဝဗေဒ ၉၀-

မောင်ညီညီလေး

၈ * မင်္ဂလာမောင်မယ်

မှတ်၊ စုစုပေါင်း ၄၉၇-မှတ်ဖြစ်သည်။ ဦးစန်းလွင်နှင့် ဒေါ်မေစန်းတို့၏ သားဖြစ်သည်။ အ-ထ-က၊ ရှုံးရှိမြို့မှ အောင်မြင်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမှာ ဒေါ်ခင်ချိုဦး ဖြစ်သည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမမှာ ဒေါ်အေးအေးသန့်ဖြစ်သည်။ မောင်ညီညီလေးသည် အ-ထ-က၊ ရှုံးရှိ၏ ပထမဦးဆုံးသော ၅-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင်ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၃-ခုနှစ်၏ လူရည်ချွန်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ မောင်ညီညီလေးသည် ဆေးပညာသင်ယူရန် ငွေကြေးအခက်အခဲဖြစ်နေကြောင်းလည်း သိရပါသည်။

ပေးပို့သူ - ထွန်းထွန်း(ယော)

* * *

၅-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် မဇာလီထွန်း

မဇာလီထွန်း၏ ရမှတ်များမှာ မြန်မာစာ ၇၅-မှတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ ၆၆-မှတ်၊ သင်္ချာ ၉၈-မှတ်၊ ဓာတုဗေဒ ၉၇-မှတ်၊ ရူပဗေဒ ၉၅-မှတ်၊ ဇီဝဗေဒ ၉၈-မှတ်၊ စုစုပေါင်း ၅၂၉-မှတ်ဖြစ်သည်။ ဦးဌေးဝင်းနှင့် ဒေါ်စန္ဒာမြင့်(မြို့မ အ-မ-က၊ ပျဉ်းမနား)တို့၏ သမီးဖြစ်သည်။ အ-ထ-က(၄)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်မှ အောင်မြင်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမှာ ဒေါ်ခင်ပြုံးဝင်းဖြစ်သည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမမှာ ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်းဖြစ်သည်။ မဇာလီထွန်းသည် ၂၀၁၃-ခုနှစ်၏ ဒသမတန်း ဘက်စုံထူးချွန်သော လူရည်ချွန်ဆု ရရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဆေးပညာကို သင်ယူမည်ဟု သိရပါသည်။

ပေးပို့သူ - သန်းသန်းဆင့်(ပျဉ်းမနား)

မသန်သော်လည်းစွမ်းသူ

နန္ဒာခင် (သက္ကလမြေ)

သူ၏အမည်သည် စောက်ဘလုဒီစိုးဖြစ်သည်။ မသန်စွမ်းရှာပေ။ ရပ်ကွက်-၂၊ သံတောင်မြို့သစ်၊ သံတောင်ကြီးမြို့နယ်၊ ကရင်ပြည်နယ်၌ နေထိုင်၏။ အဖ ဦးရဲဝင်းစိုး၊ အမိ နော်မူရီဖဲတို့က မွေးဖွားသည်။

ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ဖြင့် သွားလာနေရသူ မောင်စောက်ဘလုဒီစိုးကို သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ကူညီတွန်းပေးနေစဉ်။

မွေးချင်း ခြောက်ဦးအနက် သားကြီးဖြစ်သည်။ မိခင်၊ ဖခင်တို့သည် ရာဘာမြို့လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်၍ မိသားစုကို ကျွေးမွေးသည်။

စောက်ဘလုဒီစိုးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက မသန်စွမ်းသူဖြစ်၏။ မူလတန်းပညာကို အ-မ-က(၃)၊ သံတောင်မြို့သစ်တွင် သင်ယူဆည်းပူးသည်။ မူလတန်းပြီးဆုံးသည်အထိ မိဘများ၏ ကြိုပို့ပေးမှုဖြင့် ကျောင်းတက်ခဲ့ရ၏။

အလယ်တန်းပညာကို အ-ထ-က၊ သံတောင်မြို့သစ်တွင် ညီငယ်လေးများ၏ အကူအညီဖြင့် တက်ရောက်ခဲ့သည်။ အထက်တန်းဆင့်သို့ ရောက်သော် သူငယ်ချင်းများ၏ အကူအညီဖြင့် ကျောင်းတက်ခဲ့သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာ မသန်စွမ်းသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုရှိကာ ကျောင်း၌ အများနည်းတူ ကြိုးစားသင်ယူရှာသည်။ အချိန်ပို၊ ညစာဖတ်ပိုင်း၊ ညအိပ်ညနေ စာဖတ်ချိန်ကို မပျက်မကွက် တက်ရောက်၏။ သို့သော် မသန်စွမ်းသဖြင့် အခက်အခဲများစွာ ရှိခဲ့ရ၏။ မိဘများ၏ ပံ့ပိုးနိုင်မှုမှာလည်း အားနည်းခဲ့ရရှာသည်။

သူ့ကို ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် သူငယ်ချင်းများက စိတ်ဓာတ်ခွန်အားဖြင့် ဖေးမကူညီစောင့်ရှောက်၏။ လက်နှစ်ဖက်သာ သန်စွမ်းသောကြောင့် အသက်မွေးမှုပညာကို ကြိုးစားသင်ယူမည်ဟု သိရ၏။ သူသည် စက်ပစ္စည်းများ ပြုပြင်သည့်အလုပ်ကို အလွန်ဝါသနာပါလေသည်။ စက်ပြင်ဆရာဖြစ်ရန် ဆန္ဒရှိ၏။ စက်ပစ္စည်းများကို အချိန်ရှိသမျှ လေ့လာနေတတ်သည်။

ယခုအခါ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းတွင် တက်ရောက်ပညာသင်ယူလျက်ရှိသည်။ မိဘများမှာလည်း ငွေ

အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ဝတ္ထုသိရိ

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဖြစ်တော်ပေါင်းမျိုးစုံ
ဖြင့် ဘဝသံသရာ၌ ကျင်လည်လာခဲ့ရာ တစ်ခုသော
ဘဝတွင် ငှက်မျိုးမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့၏။ အလောင်း
တော်ငုံး အရွယ်ရောက်လာသောအခါ အဆွေအမျိုး
ဖြစ်သော ငုံးများနှင့်အတူ တောအုပ်ထဲမှာ ဘာသာ
ဘာဝ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ကျက်စား၍နေခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ အလောင်းတော်ငုံးသည်
အခြားသောငုံးတို့နှင့်အတူ တောလိုက်မှဆိုး၏ ထောင်
ချောက်ထဲတွင် အမိခံလိုက်ရ၏။ မုဆိုးသည် ထောင်
ချောက်ထဲ၌ ဖမ်းမိထားသော ငုံးတို့ကို ချက်ချင်းမသတ်
သေးဘဲ အိမ်သို့ယူဆောင်၍ လှောင်အိမ်ထဲတွင် ထည့်
ထား၏။ လှောင်အိမ်ကို အလုံအခြုံ ပိတ်ထားပြီးလျှင်

ကြေးမပြည့်စုံသူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် စောက်ဘာလု
ဒိုစိုး၏ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ရင်လေးနေကြသည်။

စောက်ဘာလုဒိုစိုးကတော့ မိမိဘဝကို အရှုံးမပေး
ပါ။ အားမလျော့ပါ။ ကျောင်းတက်ရင်း တစ်ဖက်က
လည်း ဝါသနာပါသော စက်ပစ္စည်းပြုပြင်သည့်ပညာ
ကို ကြိုးစားသင်ယူမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ကို

ဆုပ်ကိုင်ထားသူဖြစ်၏။ သူကလေးက “သန်စွမ်းလှ
သော သူ၏လက်နှစ်ဖက်နှင့် မိသားစုတာဝန်၊ တိုင်း
ပြည်တာဝန်ကို ကျေနိုင်သမျှကျေအောင် ကြိုးစားထမ်း
ဆောင်ပါမည်” ဟု သူ၏ ကြံ့ခိုင်သောစိတ်ဓာတ်ကောင်း
ကို ဖွင့်ဟပြောဆိုပေသည်။

နန္ဒာခင် (သက္ကလမြေ)

အစားအစာနှင့် သောက်ရေများကိုလည်း အလုံအလောက် ပေးထားလေသည်။

အခြားအခြားသော ငုံးများသည် မုဆိုးကျွေးမွေးထားသော အစာကိုစား၍ ရေကိုသောက်ကာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေကြ၏။ မိမိတို့အားလုံး သေမင်း၏လက်တွင်းသို့ ကျရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို သတိမပြုမိကြပေ။ သေမင်း၏လက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကိုလည်း ရှာကြဖို့ စိတ်မဝင်စားကြပေ။

အလောင်းတော်ငုံးသည်ကား ဤအနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို တွေ့နိုင်ရန် လက်ရှိကြုံတွေ့နေရသည့် အခြေအနေကို အကဲခတ်နေ၏။ မုဆိုးသည် ဖမ်းမိထားသော ငုံးတို့ကို ချက်ချင်းမသတ်ဘဲထားခြင်းမှာ သနားသောကြောင့် မဟုတ်ပေ။ ငုံးသားစားချင်သူများထံ ဈေးကောင်းကောင်းနှင့် ရောင်းချရန်သာဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲက ငုံးသားစားချင်သူများ ရောက်လာကြရာ အဝယ်လာသူတိုင်းက အသွေးအသားဆူပြီးနေသည့် ငုံးများကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြကြ၏။ မုဆိုးကလည်း လောင်အိမ်ထဲသို့ လက်လျှို၍ သူတို့ပြသောအကောင်ကို ရွေးထုတ်ပေးလေသည်။

အလောင်းတော်ငုံးသည် ဤအချက်ကို အလေးအနက် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကာ လွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို စဉ်းစားမိ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် မုဆိုးကျွေးထားသည့် အစာကိုလည်း မစားတော့ပေ။ ရေကိုလည်း မသောက်တော့ပေ။ အစာမစားဘဲ၊ ရေမသောက်ဘဲ နေနိုင်ရန် မိမိကိုယ်ကို အားတင်းထား၏။ သူများနည်းတူ စားချင်သောက်ချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒကို ချုပ်တည်းထား၏။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့်ဇာတ်ကို ကြုံကြုံခံနေ၏။ ဤသို့နေလာ၍ ရက်အတန်ကြာ သောအခါ အလောင်းတော်ငုံးမှာ အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်လာပေတော့သည်။

ထိုအတွင်းမှာပင် ငုံးသားစားချင်သူများက အစာရေစာ ဝဝလင်လင် စားထားကြရ၍ ဝဝဖြိုးဖြိုးဖြစ်နေသော ငုံးများကိုရွေး၍ ရွေး၍ ဝယ်ယူသွားကြရာ နောက်ဆုံးတွင် ငုံးပိန်တာရိုးလေးတစ်ကောင်တည်းသာ ကျန်ရစ်ပေတော့သည်။

ဤတွင် မုဆိုးသည် ငုံးပိန်တာရိုးလေး၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို လေ့လာကြည့်ရှုလိုသဖြင့် ငုံးပိန်တာရိုးလေးကို လောင်အိမ်ထဲမှ ထုတ်ယူ၏။ အပြင်ရောက်လာသောအခါ လက်ဝါးပေါ်တင်ထား၍ အနီးကပ်ကြည့်ရှုရန် အားထုတ်၏။ ထိုအခိုက်ကလေးမှာပင် ငုံးပိန်တာရိုးလေးက ရှိသမျှအားအင်ကိုစုကာ ရုတ်တရက် ပျံထွက်လာခဲ့၏။

အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်လာပြီးနောက် လူနေရပ်ကွက်များကို ရှောင်ကွင်းကာ မိမိကျက်စားနေကျတောအုပ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ တောအုပ်ထဲမှာ ရှိနေကြသော အဆွေအမျိုးများက သူ့ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြိုဆိုကြပြီးလျှင် မရဏရှင်သေမင်း၏ လက်တွင်းက လွတ်မြောက်လာရပုံကို မေးမြန်းကြ၏။ ဤတွင် အလောင်းတော်ငုံးက သူတို့၏အမေးကို ဖြေကြားလိုသဖြင့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုပြ၏။ ထိုဂါထာ၏ သဘောအဓိပ္ပါယ်မှာ -

“အဆွေငုံးတို့၊ ရန်သူ့လက်တွင်း ကျရောက်နေတဲ့အခါမှာ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းကို မရှာဘဲ၊ မကြံစည်ဘဲနေလျှင် အကျိုးမဲ့သာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အခုတော့ ငါက အကြံကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းကို ထုတ်နိုင်ခဲ့လို့ အချုပ်အနှောင်က လွတ်လာခဲ့ပြီ။ သေဘေးကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ။ ကဲ အဆွေတို့၊ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတစ်ခုရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို အဆွေတို့ ကိုယ်တိုင် ရှုမြင်ကြပါကုန်လော့” ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ဝတ္ထုသိင်္ဂီ

(ငါးရာ့ငါးဆယ်၊ ကေကနီပါတ်၊ ဟံစိဝ်၊ ဝဋ္ဋသုတ်)

မှတ်ဖွယ်မှတ်ရာ

ဉာဏ်ဝင်း

အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို ဖြည်းဖြည်းသာ စဉ်းစားရာ
၏။

အမျက်ဒေါသကို ဖြည်းဖြည်းသာ ထွက်စေရာ၏။
(လောကနီတိ)

အလိုရှိအပ်သူ

စစ်မြေပြင်၌ ရဲရင့်သောသူကို အလိုရှိအပ်ကုန်၏။
လျှို့ဝှက်တိုင်ပင်ရာတို့၌ နှုတ်လိုသူကို အလိုရှိအပ်ကုန်
၏။ ထမင်း၊ အဖျော်ကောင်း စားသောက်ရာတို့၌
အချစ်ဆုံးသောသူကို အလိုရှိအပ်ကုန်၏။ အခက်အခဲ
ကြုံတွေ့ခဲ့သော် ပညာရှိကို အလိုရှိအပ်ကုန်၏။

(လောကနီတိ)

အစ်ကိုကြီးအား

အစ်ကိုကြီးအား၊ ညီငယ်များလည်း၊ စကားနှုတ်
ဆက်၊ ဖက်၍မဆို၊ ရိုသေလှစေ၊ ကိုကြီးအစ်မ၊ သည်
နှစ်ဝကို၊ မိဘကဲ့သို့၊ မှတ်ပါလေ။

(လက်သစ်တောင်တာ ဆုံးမစာ၊ ချစ်မဟာရဋ္ဌသာရ)

ပေါက်ဖော်သားချင်း

ပေါက်ဖော်သားချင်း၊ တစ်ဝမ်းတွင်းမှ၊ အရင်း
အနှစ်၊ ဖွေစိစစ်၍၊ အပြစ်စုပုံ၊ မခြားထုံသည်၊ အူတုံ
ဖြစ်က၊ ချစ်ကြလေ။

(လက်သစ်တောင်တာ ဆုံးမစာ၊ ချစ်မဟာရဋ္ဌသာရ)

လောင်းကစားခြင်း အပြစ် ၆-ပါး

- (၁) မိမိကနိုင်လျှင်လည်း ရန်ပွားတတ်ခြင်း။
- (၂) မိမိရှုံးပြန်လျှင်လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာအတွက် နှမ္ပော
စိုးရိမ်ခြင်း။
- (၃) ကိုယ့်တွေ့မျက်မြင် ဥစ္စာဆုတ်ယုတ်ခြင်း။
- (၄) မိမိစကားသည် ပရိသတ်အလယ်၌ လူရာမဝင်
ခြင်း။
- (၅) အဆွေခင်ပွန်းကို မထိမဲ့မြင်မြဲခြင်း။
- (၆) “ဤသူသည် လောင်းကစားသမားတည်း၊ သား
မယားကို ကျွေးမွေးရန်မစွမ်းနိုင်” ဟု သမီးပေး
သားယူ ပြုလိုသူတို့က အလိုမရှိခြင်း။

(သိင်္ဂီလောဝါဒသုတ်)

ဖြည်းဖြည်းသာ ပြုသင့်ရာ

အတတ်ပညာကို ဖြည်းဖြည်းသာ သင်ရာ၏။
ဥစ္စာကို ဖြည်းဖြည်းသာ ရှာရာ၏။
တောင်ကို ဖြည်းဖြည်းသာ တက်ရာ၏။

မတွေ့ခိုက်ရန်

မတွေ့ခိုက်ရန်၊ မကျူးလွန်နှင့်၊ မျက်မာန်ဒေါသ၊
မထွက်ရအောင်၊ မာန်မာနကို၊ ချုပ်ကြလေ။
(လက်သစ်တောင်တာ ဆုံးမစာ၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ)

သေနှင့်အရက်

သေနှင့်အရက်၊ စီးပွားဖျက်ကို၊ တစ်စက်ကယ်မျှ၊
မသောက်ကြနှင့်၊ ရှောင်ကြပါလေ၊ ရှင်တော်ဟော
သည့်၊ အဆိပ်ရည်။
(လက်သစ်တောင်တာ ဆုံးမစာ၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ)

သုစိပုတာ ဆုံးမစာလင်္ကာ

သု၊ စိ၊ ပု၊ ဘာ၊ ဝိ၊ လိ၊ သိ၊ ဓာ၊
အကွရာစွဲသုံး၊ ဤရှစ်လုံးကို၊
သီကုံးပန်းသွင်၊ နေ့တိုင်းဆင်လော့။
ဤလင်္ကာ၌ ‘သုစိပုတာ ဝိလိသိဓာ’ အကွရာရှစ်
လုံးကား ပါဠိတစ်ပုဒ်စီ၏အစ အကွရာများဖြစ်သည်။

အစအကွရာတစ်ပုဒ်စီ၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ -
သု - သုဏေယျ = ကြားနာရာ၏။
စိ - စိန္တေယျ = ကြရာ၏။
ပု - ပုစ္ဆေယျ = မေးမြန်းရာ၏။

ဘာ - ဘာသေယျ = ပြောဆိုရာ၏။
ဝိ - ဝိစာရေယျ = စုံစမ်းဆင်ခြင်ရာ၏။
လိ - လိက္ခေယျ = ရေးသားရာ၏။
သိ - သိက္ခေယျ = သင်ရာ၏။ (လေ့ကျင့်ရာ၏။)
ဓာ - ဓာရေယျ = နှုတ်တက်ဆောင်ရာ၏။

ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ

နာယကဂုဏ် ၆-ပါး

- (၁) ခမာ - သည်းခံခြင်း။
- (၂) ဇာနိယ - နိုးကြားခြင်း။
- (၃) ခုဋ္ဌာန - ထကြွလုံ့လရှိခြင်း။
- (၄) သံဝိဘာဝ - ဝေဖန်ပေးကမ်းတတ်ခြင်း။
- (၅) ဒယာ - သနားခြင်း။
- (၆) ဣက္ခနာ - အမြော်အမြင်ရှိခြင်း။

(အရှင်ဩဘာသာဘိဝံသ၏

သုတေသနသရုပ်ပြအဘိဓာန်ကျမ်းမှ)

နာယကပုဂ္ဂိုလ်၏ အသိဉာဏ် ၅-ပါး

- (၁) အတ္တညူ - အကျိုးစီးပွားရှိ၏၊ မရှိ၏ကို သိရမည်။
- (၂) မဗ္ဗညူ - တရားကောင်းနှင့် ညီမညီကို သိရမည်။
- (၃) မတ္တညူ - အတိုင်းအရှည်ကို သိရမည်။
- (၄) ကာလညူ - အချိန်အခါ သင့်မသင့်ကို သိရမည်။
- (၅) ပရိသညူ - ပရိသတ်လူထု၏ စိတ်ထားကို သိရမည်။

(အရှင်ဩဘာသာဘိဝံသ၏

သုတေသနသရုပ်ပြအဘိဓာန်ကျမ်းမှ)

ဉာဏ်ဝင်း

မြန်မာစာ [၁၈] မှတ်

ရွှေဘိုဘာမထိခင်အောင်

“ခင်အောင်”

စတုတ္ထတန်း အတန်းပိုင်ဆရာမကြီး ဒေါ်သီသီက စိတ်ဆိုးသံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လိုက်၏။

“အတော်ကို အသုံးမကျတဲ့အကောင်။ လက်ရှေ့ ထိုးတတ်တာကလွဲလို့ ဘာမှ မတတ်တဲ့အကောင်။ ခင်အောင် ကြည့်စမ်း။ မြန်မာစာ ၁၈-မှတ်ပဲ ရတယ်။ အမှတ် ၁၀၀-ပေးထားတာမှ ၁၈-မှတ်တည်းပဲရတယ်။ ဒလ်ဂျီးဆင်းက ၄၁-မှတ်ရတယ်။ နင့်ထက် ဟိန္ဒူကလားကလေးက သာရဲ့။

“ဒီအတန်းထဲမှာ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား ၄၀-ရှိရာမှာ ခင်အောင် ပိတ်ချေး။ မရက်ဘူးလားဟင်။ နတ်အိုးကွဲ ခင်အောင်။ ကြည့်စမ်း၊ တုတ်တုတ် ဘယ် ကလောက်တော်လဲ။ မြန်မာစာ ၈၅-မှတ်တောင်ရတယ်။ အတန်းထဲမှာ ပထမ၊ ဒုတိယရတာ အပူ။ မြန်မာစာ ၈၃-မှတ်။ ၁၈-မှတ်တည်းရတဲ့ ခင်အောင် ကို အပြစ်ပေးရမယ်။ တုတ်တုတ်၊ အပူ၊ ခင်အောင် ရှေ့ထွက်လာခဲ့။ ညည်းတို့နှစ်ယောက်က ခင်အောင်ရဲ့ နားကို တစ်ဖက်စီဆွဲ။ ထိုင်ထ ၁၀-ကြိမ်လုပ်ခိုင်း စမ်း။”

ရွှေဘိုမြို့၊ ချမ်းသာကြီးအထက်တန်းကျောင်း။ ကျွန်တော် စတုတ္ထတန်းကျောင်းသားဘဝ၊ ၁၉၅၂-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁-ရက်နေ့က တကယ်ဖြစ်ရပ်ပင်။

သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေးနှစ်ဦးက နားဆွဲ၊ ထိုင်ထ ၁၀-ခါ လုပ်ခိုင်းသည်ကို လုပ်လိုက်ရ၍ ကျွန်တော် အတော်ကြီးကို ရှက်ကာ ခံပြင်းနေမိတော့၏။

ထိုနေ့၊ ထိုညက ဖေဖေအား ပြောပြလိုက်ရာ- “သားက စာမှမကျက်တာဘဲကွ။ စာရအောင် ကျက်ထားရင် သားအမှတ်ကောင်းကောင်းရမပေါ့။ စတုတ္ထတန်း ပြဋ္ဌာန်းဖတ်စာထဲက ပုံပြင်တွေက အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ် သားရဲ့။ ကတည်းကစပြီး သားကို ဖေဖေက စာပြပေးမယ် ဟုတ်ပလား။ ကြိုးစား၊ ကြိုးစား။ ဘာမဆို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့၊ ကြိုးစားခဲ့ရင် ဘာတစ်ခုမှ မခက်ဘူးကွ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာဘဲ တကယ်ကြိုးစားလိုက်စမ်းကွာ” ဟု ဖေဖေကပြော၏။

“သား၊ တုတ်တုတ်နဲ့ အပူကို အနိုင်ရချင်နေတယ် ဖေဖေ။ သူတို့ရဲ့နားကို ပြန်ဆွဲချင်တယ်။”

“ဟဲ့ ဟဲ့၊ ဒီ နိုင်ချင်နေတဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိရင် မင်း အနိုင်ရမှာ သေချာပြီ။ ကြိုးစားရမယ်နော်။”

ထိုရက်၊ ထိုညကစတင်၍ ကျွန်တော်နတ်အိုးကွဲ ခင်အောင်သည် စာကျက်၊ ဂဏန်းတွက်တော့သည်။ အစ်ကိုကြီး ကိုတင်အောင်ကလည်း ဓာပြပေးသည်။

[ကိုတင်အောင်သည် နောင်တွင် တေးရေး၊ တေးဆို၊ ကဗျာဆရာ ရွှေဘိုတင်အောင် (စာပေဗိမာန်ကဗျာ ပေါင်းချုပ်ဆုရ)သူ ဖြစ်လာသည်။] အတန်းထဲ၌လည်း ကျွန်တော် ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြောတော့။ မစတော့။ မကစားတော့ပါ။ စာကိုသာ ဖိ၍ကျက်နေသည်။ လက်ဝှေ့လေ့ကျင့်ခန်းကိုလည်း ခေတ္တမဆင်းတော့ဘဲ ဖြတ်ထား၏။ စာတစ်မျိုးတည်းကိုသာပဲ ဇောက်ချကာ လုပ်နေတော့သည်။ အာရုံကို ၁-ခုပဲထားလိုက်၏။

၃-လကြာကာလ။ ဒုတိယအစမ်းစာမေးပွဲဖြေအပြီးဝယ် အတန်းပိုင်ဆရာမကြီးတစ်ယောက် ပျော်မြူးနေပုံရပါသည်။ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြင့် စာရွက် ၁-ရွက်ကိုကိုင်၍ အတန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ကဲ ကဲ ကဲ- တပည့်တို့၊ ငြိမ်ကြ။”

အားလုံး အပ်ကျသံပင် ကြားလောက်အောင် ငြိမ်သွားသည်။

စာပေဟောပြောပွဲတစ်ခုတွင် ဟောပြောနေသော ဆရာကြီး ရွှေဘိုဘာမထီခင်အောင်

“ကနေ့ တီချာသိပ်ပျော်တာပဲ။ သိပ်လည်း အံ့သြတာပဲ။ မင်းတို့လေးတစ်တွေကို တီချာရဲ့ သားသမီးလေးတွေလို သဘောထားပါတယ်။ စာတော်တဲ့သူရော၊ စာမတော်တဲ့သူပါ ချစ်ရတယ်ပေါ့။ စာမတော်တဲ့ကလေးတွေအတွက် ပူရတယ်ကွဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့လေးတွေ တော်လာရအောင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲလို့ တွေးရ၊ တောရတယ်။ အဲဒါ ဆရာ၊ ဆရာမတိုင်းလိုလိုရဲ့ တပည့်တစ်တွေအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာပဲ ကလေးတို့ရဲ့။ ကနေ့ ထူးခြားလှတဲ့ စာမေးပွဲအဖြေတစ်ခုကို တီချာ ပြောပြမယ်။ နားထောင်။

“ခင်အောင်၊ မတ်တတ်ရပ်။ ခင်အောင်ဟာ ပထမအစမ်းစာမေးပွဲမှာ မြန်မာစာ အ-မှတ်ပဲရတာ။ ဒီသုံးလအတွင်းမှာ သူ တကုပ်ကုပ်နဲ့ စာကြိုးစားနေတာကို အကဲခတ်ထားမိတယ်။ ငါ့တပည့်လေး သိပ်တော်သွားပြီမို့ တီချာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင်လည်မိပါတယ်။

“ခင်အောင်လေးဟာ အခု ဒုတိယအစမ်းစာမေးပွဲမှာ မြန်မာစာ ၈၇-မှတ်နဲ့ အတန်းထဲမှာ ပထမရတယ်။ ဒုတိယက တုတ်တုတ် ၈၁-မှတ်ရပြီး အပုက ၇၉-မှတ်ရတယ်ကွဲ့။ ကဲ အံ့သြစရာ မကောင်းဘူးလား။ ကဲ ခင်အောင်၊ ဆက်ကြိုးစား၊ ဆက်ကြိုးစား။ မင်းဟာ နတ်အိုးကွဲခင်အောင် မဟုတ်တော့ပါဘူး။”

တစ်တန်းလုံး ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ဆရာမကြီးအား လက်ပိုက်လျက် အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းလိုက်၏။

“တီချာကြီး၊ ပထမအစမ်းစာမေးပွဲတုန်းက ကျွန်တော့်ထက် အမှတ်များတဲ့ တုတ်တုတ်နဲ့ အပုက ကျွန်တော့်ရဲ့နားနှစ်ဖက်ကိုဆွဲပြီး ထိုင်ထ ၁၀-ခါလုပ်ခိုင်းခဲ့တယ်။ အခု ကျွန်တော်က သူတို့ထက်အမှတ်များလို့ မို့ တုတ်တုတ်နဲ့အပုရဲ့နားကို ကျွန်တော် ဆွဲပြီး ထိုင်ထ ၁၀-ခါလုပ်ပါရစေ။”

အားလုံး ရယ်ကြသည်။

ဆရာမကြီးက တွေ့သွားပြီးမှ “အေး ဒါမှ တရား မှာပေါ့။ မင်းတို့ ၃-ယောက် ရှေ့ထွက်ခဲ့။ နားရွက် အဆွဲခံ၊ ထိုင်ထ ၁၀-ခါလုပ်ကြ။”

တုတ်တုတ်တို့ ငိုကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးစလုံးသည် ၁၃-နှစ်အရွယ် လေးတွေပါ။ ကျွန်တော်က ကလဲ့စားချေတတ်၏။ အလွန်ညံ့သည်စိတ်ဓာတ်ပါ။ မကောင်းပါ။ ယခု အသက် ၇၆-နှစ်ရှိလာပြီမို့ ကလဲ့စားမချေဘဲ ခွင့်လွှတ် တတ်ပါပြီ။

ကျွန်တော်ရေးလိုသည်အချက်က ကြိုးစားလျှင် ဘာမဆို အောင်မြင်နိုင်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာ ဘဲ ကြိုးစားပါလျှင် အရာရာကို အောင်မြင်မည်မှာ သေချာသည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၅၄-ခုနှစ်ကစကာ ကျွန်တော် စာတွေဖတ် ကြည့်သည်။ ဖေဖေက ပီပိုးနင်းဝတ္ထုတွေကို ဖေးဖတ် ၏။ စာပေဖတ်ရတာ အရသာတွေ့လာ၏။ ဆရာ သော်တာဆွေ၏ ဘွဲ့နွဲ့ကြက်သူဦးကို ဖတ်၏။ ကောင်းမှကောင်း။ ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက်မောင် စံရှားကိုလည်း ဖတ်၏။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၀-ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၉-ရက်နေ့၌ မန္တလေးပဟိုရ်စည်သတင်းစာတွင် သီပေါမင်း၊ စုပုရားလတ်ပါတော်မူနေ့နှင့်ပတ်သက်၍ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ အစိုးရအား ဆန့်ကျင်သည့် “တရားခံ ဘယ်သူလဲ” ဆောင်းပါးကို ပထမဦးဆုံး ရေး၍ စာပေနယ်သို့ ခြေချခဲ့ပါသည်။

ယနေ့ ၂၀၁၃-ခုနှစ်အထိ ဆောင်းပါးမျိုးစုံ၊ ဝတ္ထု လုံးချင်း၊ ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာ၊ ရေဒီယိုဇာတ်လမ်းပမာ တွေကို ရေးခဲ့ပါသည်။ စာပေရေးသက် ၅၃-နှစ်ရှိပါ ပြီ။

ကျွန်တော်သည် (၁) ၁၉၉၈-ခုနှစ်က လက်ဝှေ့ ကြိုးပိုင်းအတွင်းမှ သခင်မျိုးဟေ့ ဦးဗမာဆောင်းပါး

ပေါင်းချုပ်ဖြင့် စာပေဗိမာန်စာမူဆု (တတိယ)၊ (၂) ၂၀၀၀-ပြည့်နှစ်က အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ သိပ္ပံနည်းကျ လက်ဝှေ့ပညာဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်ဖြင့် စာပေဗိမာန် တတိယဆု၊ (၃) ၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ကမ္ဘာ့လက်ဝှေ့လောက မှ သုတအဖြာဖြာ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်ဖြင့် စာပေ ဗိမာန်စာမူဆု(တတိယ) ရခဲ့ပါသည်။ စာပေဗိမာန် စာမူဆု ၃-ကြိမ်ရ၏။

၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ အားကစားဝန်ကြီးဌာနက ကျင်းပခဲ့ သည့် ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင် “အားကစားနှင့် အမျိုးသား ရေးစိတ်ဓာတ်” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ပထမဆုရခဲ့၏။ ၉- ၁-၂၀၁၃ ရက်က နေပြည်တော်၌ ဆုယူရ၏။ အား ကစားဝန်ကြီး ဦးတင့်ဆန်းကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်အား ဆုချီးမြှင့်သည်။ ကျေးဇူးတင်စကားလည်း ပြောစေ သည်။

နိဂုံးချုပ်ရသော် မြန်မာစာ ၁၈-မှတ်သာရခဲ့သည့် နတ်အိုးကွဲခင်အောင်မှသည် ယနေ့ စာရေးဆရာ ရွှေဘိုဘာမထိခင်အောင်ဘဝသို့ ရောက်လာရပါ သည်။ ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့်ဘဝက တကယ်တော့ ဆူးညောင့်တွေ၊ ခလုတ်စာသင်းတွေ များလှ၏။

သို့သော် ကျွန်တော် မှူးပါ။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ကြံ့ခိုင် ခိုင်ထား၍ ဇွဲနာဘဲနှင့် တစ်သမတ်တည်း ကြိုးပမ်းလာခဲ့ ပါသည်။

ကျွန်တော် လက်ဝှေ့သမားပါ။

ကျွန်တော် လက်ဝှေ့နည်းပြဆရာပါ။

ကျွန်တော် စာပေသမားပါ။

ကျွန်တော် စာရေးဆရာပါ။

တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် စေတနာ့ဝန်ထမ်း လက်ဝှေ့နည်းပြဆရာသက် ၄၄-နှစ်၊ စာရေးဆရာ အဖြစ် ၅၃-နှစ်သက်တမ်း ရှိနေပါပြီ။ ယနေ့ ကျွန် တော့်အသက် ၇၆-နှစ်ရှိပါပြီ။ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး အတွက် အသက်ရှင်သရွေ့ စာရေးနေဦးမည်သာ။

မေးလိုရာရာ ပြန်မာစာ

မောင်ခင်မင် (ခန့်ဖြူ)

မေး။ ■ ဆရာကြီးခင်များ၊

သတင်းစာထဲမှာ စာပေဆုချီးမြှင့်တဲ့သတင်းတွေ မကြာခဏ ဖတ်ရပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အမျိုးသား စာပေဆုအပြင် တခြားဘာဆုတွေ ချီးမြှင့်ထယ်ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြု၍ ရှင်းပြပေးပါခင်များ။

မောင်မောင်သန်း၊ မလက်ထိုရွာ။

ဖြေ။ ■ စာပေဆုတွေအကြောင်း သိချင်တာယ်ဆိုတော့ ပြောပြရမှာပေါ့။ မြန်မာစာပေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သိစရာတစ်ခုပါပဲ။ နိုင်ငံတော်အဆင့် နှစ်စဉ်ချီးမြှင့်တဲ့ ဆုကတော့ “အမျိုးသားစာပေဆု” ပါပဲ။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့ စာအုပ်တွေကို ဘာသာရပ်အလိုက်ခွဲခြားပြီး ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့တွေဖွဲ့ပြီး စိစစ်ပြီးတော့ ဘာသာရပ်တစ်ခုစီအတွက် အကောင်းဆုံးလို့ ဆိုရမယ့် စာအုပ်တစ်အုပ်စီကို ရွေးချယ်ချီးမြှင့်ပါတယ်။ ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့တွေမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့

စာပေညာရှင်တွေ၊ စာရေးဆရာတွေ ပါပါတယ်။ အမျိုးသားစာပေဆုမှာ ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာ၊ ပြဇာတ်၊ စာပဒေသာ၊ ဘာသာပြန်၊ သုတပဒေသာ၊ ဝိဇ္ဇာ၊ သုတပဒေသာသိပ္ပံနဲ့ အသုံးချသိပ္ပံ၊ နိုင်ငံရေးစာပေ၊ လူငယ်စာပေ၊ ကလေးစာပေဆိုပြီး ဘာသာရပ်တွေ ခွဲခြားထားပါတယ်။ ဆုရွေးချယ်တဲ့မူတွေ၊ စည်းကမ်းတွေလည်း သတ်မှတ်ထားပါတယ်။

“ပခုက္ကူဦးအုန်းဖေစာပေဆု” ကတော့ ပခုက္ကူက ဆရာကြီးဦးအုန်းဖေရဲ့ ရန်ပုံငွေနဲ့ ချီးမြှင့်တဲ့ဆုပါပဲ။ အမျိုးသားစာပေဆုလောက် ဘာသာရပ်မများပေမယ့် ဘာသာရပ်တွေ ခွဲခြားထားပါတယ်။ အမျိုးသားစာပေဆုက ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်စရာမလိုဘဲ ထွက်သမျှစာအုပ်တွေ ထဲကရွေးပြီး ချီးမြှင့်တာပါ။ ပခုက္ကူဦးအုန်းဖေစာပေဆုကတော့ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရပါတယ်။ ပုံနှိပ်စာအုပ်ရော ပုံမနှိပ်ရသေးတဲ့ စာမူရော ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်လို့ ရပါတယ်။ ဘာသာရပ်တစ်ခုစီကို ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ရွေးချယ်ပါတယ်။

“လူငယ်လူရွယ်တွေ ဘယ်အရာပဲလုပ်လုပ် အစွမ်းတုန်ကြိုးစားကြပါ။ အောင်မြင်မှာ မလွဲပါ” ဟု စကားထက်ဆောင် ပါးလိုက်ပါရစေ။

မှတ်ချက်။ ၁၉၅၂-ခုနှစ်၊ စတုတ္ထအတန်းထဲမှ စာတော်သူ မတုတ်တုတ်သည် အမျိုးသားစာပေဆု (ဝတ္ထုလုံးချင်း)ရ ရွှေဘိုသက်မာ၊ စာတော်သူ အပူသည် တိုင်းရင်းမေဆုရ ရွှေဘိုကူးမာ၊ မြန်မာစာ

၁၈-မှတ်သာရ နတ်အိုးကွဲ ခင်အောင်သည် စာပေဗိမာန်ဆု ၃-ထပ်ကွမ်းရ ရွှေဘိုဘာမထီ ခင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ အတန်းထဲမှ စာရေးဆရာသုံးဦး ပေါ်ထွက်လာသည်။ မဖြစ်မနေ အားကြိုးမာန်တက် ကြိုးစားကြခြင်း၏ ရလဒ်ပင်။

ရွှေဘို ဘာမထီခင်အောင်
မင်္ဂလာမောင်မယ် * ၁၇

စာပေဗိမာန်စာမူဆုကတော့ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ စာမူ
တွေထဲက ရွေးချယ်တာပါပဲ။ ဘာသာရပ်တစ်ခုစီကို
ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ရွေးချယ်ပါတယ်။ စာပေ
ဗိမာန်က တာဝန်ယူပြီး ရွေးချယ်တဲ့ဆုပါပဲ။

“ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်းစာပေဆုကတော့ ထွန်းဖောင်
ဒေးရှင်းရဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ စာပေ
ဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က ရွေးချယ်တဲ့ဆုပါပဲ။ ဘာသာ
ရပ်တွေ ခွဲခြားပြီး တစ်မျိုးကို တစ်ဆုစီ နှစ်စဉ် ချီးမြှင့်
ပါတယ်။ စာအုပ်ဆုရော၊ စာမူဆုရော ရှိပါတယ်။

နောက်ဆုတစ်ခုက “ဆရာဝန်တင်ရွှေစာပေဆု”
ပါ။ ကွယ်လွန်သူဆရာဝန် စာရေးဆရာကြီး ဆရာဝန်
တင်ရွှေ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မိသားစုက ချီးမြှင့်တဲ့
ဆုဖြစ်ပါတယ်။ ထွက်တဲ့စာအုပ်တွေထဲက ရွေးချယ်
ချီးမြှင့်ပါတယ်။ သုတစွယ်စုံစာအုပ်တိုက်က ချီးမြှင့်တဲ့
ဆုကတော့ “သုတစွယ်စုံစာပေဆု” ဖြစ်ပါတယ်။
ထွက်တဲ့စာအုပ်တွေထဲက ရွေးချယ်ချီးမြှင့်ပါတယ်။
သိသာရုံလောက် ဖော်ပြတာဖြစ်ပါတယ်။

ခုဖော်ပြတဲ့ဆုတွေထဲက အမျိုးသားစာပေဆု၊
ပခုက္ကူဦးအုန်းဖေစာပေဆု၊ ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်းစာပေ
ဆု၊ သုတစွယ်စုံစာပေဆု၊ ဆရာဝန်တင်ရွှေစာပေဆု
တွေ ရွေးချယ်ချီးမြှင့်ရာမှာ ဘာသာရပ်အလိုက် စာအုပ်
တွေကို ချီးမြှင့်တဲ့ဆုအပြင် “တစ်သက်တာစာပေဆု”
လည်း နှစ်စဉ်ချီးမြှင့်ပါတယ်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်
ပြီး စာပေအတွေ့အကြုံများတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့
တစ်သက်လုံး ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ စာပေဆောင်ရွက်မှု
တွေကို အခြေခံပြီး ချီးမြှင့်တဲ့ဆုဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်
ကို ချီးမြှင့်တာမဟုတ်ဘဲ စာပေပညာရှင်စာရေးဆရာ
ရဲ့စာပေဆောင်ရွက်မှုကို ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်တဲ့ဆု ဖြစ်ပါ
တယ်။

* * *

ပေး။ ။ ဆရာကြီးရှင်၊

‘ကလောင်နာမည်’ ဆိုသော စကားအဓိပ္ပါယ်ကို
သမီး သေသေချာချာ မသိပါ။ ရှင်းပြပေးစေလိုပါသည်
ရှင်။

နွယ်နီနီ၊ သတိပြု။

ဖြေ။ ။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အမေးပါပဲ။

‘ကလောင်နာမည်’ ဆိုတာ စာရေးဆရာတွေ ဝတ္ထုတို၊
ဆောင်းပါးတို၊ ကဗျာတို၊ ရေးသားရာမှာ အသုံးပြုတဲ့
နာမည်ကို ခေါ်တယ်ဆိုတာတော့ သမီးသိမှာပါ။ ဆိုပါ
စို့။ ဦးဖေသိန်းဆိုတဲ့ ဆရာကြီးက “ရွှေဥဒေါင်း”
ဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်ယူပြီး ဝတ္ထုတွေ၊ ကျမ်းတွေရေး
တယ်။ “ဒေါ်ခင်စု” ဆိုတဲ့ ဆရာမကြီးက “ခင်နှင်းယု”
ဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်ယူပြီး ဝတ္ထုတွေရေးတယ်။
အဲဒီနာမည်မျိုးတွေဟာ ကလောင်နာမည်တွေပါပဲ။ ဘာ
ဖြစ်လို့ ကလောင်နာမည်လို့ ခေါ်ရသလဲ။

ခုခေတ်မှာ စာရေးတဲ့အခါ ‘ကလောင်’ ကို မသုံး
တော့တာမို့ လူငယ်တွေ ကလောင်ဆိုတာ သိချင်မှ
သိမယ်။ ခုခေတ်မှာတော့ ‘ဘောပင်’ နဲ့ပဲ ရေးတာ
များတာကိုး။ ကလောင်ဆိုတာ စာရေးဖို့လုပ်ထားတဲ့
ထိပ်ချွန်ချွန်သံအသွားကလေးပဲ။ အဲဒီကလောင်ကို
ကလောင်သွားလို့လည်း ခေါ်တယ်။ ခဲတံလို သစ်သား
ချောင်း ဒါမှမဟုတ် ကော်ချောင်းရဲ့ထိပ်မှာ ကလောင်
သွားတပ်ပြီး စာရေးရတယ်။ ဒီအတိုင်းရေးလို့တော့
စာလုံးမထင်ဘူး။ မင်ကိုတို့ပြီးရေးမှ စာလုံးထင်တယ်။
ဖောင်တိန်တို့၊ ဘောပင်တို့ မပေါ်ခင်က စာရေးကိရိ
ယာပါပဲ။ ကလောင်နဲ့ မင်ကိုတို့လိုက်၊ စာရေးလိုက်၊
မင်ကို ထပ်တို့လိုက် လုပ်ရတယ်။ ကလောင်သွား
တပ်ထားတဲ့ အချောင်းအတံ တစ်ခုလုံးကို ကလောင်
တံလို့ခေါ်တယ်။ မင်တံလို့လည်း ခေါ်တယ်။

ကလောင်နာမည်ဆိုတာ အဲဒီလို ကလောင်နဲ့ စာရေးရတဲ့ ကိုလိုနီခေတ်တုန်းက ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ စကားလုံးပါပဲ။ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝတ္ထုတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ စသည်ဖြင့် ရေးရာမှာ နာမည်ရင်းနဲ့ရေးရင် အများသိမှာစိုးလို့ နာမည်ရင်းကို မသိစေချင်လို့ နာမည်ဝှက်အဖြစ် ကလောင်နာမည်ကို အသုံးပြုတာပါပဲ။ ကလောင်နဲ့ အဲဒီလိုစာတွေရေးရာမှာ အသုံးပြုတဲ့ နာမည်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ ကိုလိုနီခေတ် အစောပိုင်းတုန်းက ‘မျက်နှာပိုး’ လို့လည်း သုံးဖူးတယ်။ စာရေးဆရာတွေ စာရေးရာမှာ နာမည်ရင်းနဲ့ မရေးဘဲ မျက်နှာပိုးသုံးပြီး ရေးသင့်၊ မရေးသင့်၊ ဆွေးနွေးတာတွေရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း Pen name လို့ခေါ်တာမို့ အဲဒီစကားလုံးကို မြန်မာလိုဘာသာပြန်ပြီး ‘ကလောင်နာမည်’ လို့ ခေါ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

‘ကလောင်နာမည်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အရင်းခံပြီး ‘ကလောင်ရှင်၊ ကလောင်အသင်း၊ ကလောင်အဖွဲ့၊ ကလောင်စွမ်းရည်’ စတဲ့ စကားလုံးတွေ ပေါ်လာပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာက နောက်ပိုင်းမှာ ကလောင်မသုံးတော့ဘဲ ဖောင်တိန်တို့၊ ဘောပင်တို့ ပေါ်လာပေမယ့် ‘ကလောင်နာမည်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကတော့ ဆက်လက်ပြီး အသုံးတွင်နေတာပါပဲ။ ‘ကလောင်နာမည်’ ကို ‘ဖောင်တိန်နာမည်’ ‘ဘောပင်နာမည်’ လို့ ဘယ်သူကမှ ပြောင်းမသုံးပါဘူး။ ‘ကလောင်ရှင်’ ကို ‘ဖောင်တိန်ရှင်’ ‘ဘောပင်ရှင်’ လို့ မသုံးပါဘူး။ အဲဒီလိုသုံးရင်လည်း အဓိပ္ပါယ်မပေါ်ဘဲ ရယ်စရာကြီးဖြစ်သွားမှာပေါ့။ အော်-အဲဒီ ‘ကလောင်’ ဟာလည်း ‘ကလာမ်’ ဆိုတဲ့ ဟိန္ဒူစကားနိစကားကို မွေးစားယူထားတဲ့ စကားလို့ မှတ်သားရပါတယ်။

မောင်ခင်မင် (ဓနုဖြူ)

မှတ်သားစွယ်စုစကားပုံများ

1. Admonish your friends in private, praise them in public.

မိတ်ဆွေကို နှစ်ဦးချင်းရှိစဉ် ပြစ်တင်ဝေဖန်ပါ။
အများရှေ့တွင် ချီးမြှောက်ပါ။

2. To maintain is also to advance. Not to advance is to go back.

အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းထားခြင်းသည် ရှေ့တိုးဖို့ဖြစ်သည်။ ရှေ့မတိုးခြင်းသည် နောက်ဆုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

3. Adversity is the Touchstone of life. Adversity makes a man wise, not rich.

အခက်အခဲ၊ ဒုက္ခသည် ဘဝ၏ မှတ်ကျောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းသည် လူတစ်ဦးကို အသိဉာဏ်ရစေသည်။ မချမ်းသာစေပါ။

4. If you wish good advice, consult an old man.

အကြံဉာဏ်ကောင်းရလိုလျှင် အသက်ကြီးရင့်သူနှင့် တိုင်ပင်ပါ။

5. We may give advice, but we cannot give conduct.

ကျွန်ုပ်တို့ အကြံသာပေးနိုင်သည်။ ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်ပါ။

ဦးထိန်ဝင်း (ထွေ/အုပ်)

အကိုး ■ ■ 3000 Proverbs by Sam Phillips

မင်္ဂလာမောင်မယ်

ဟာသ သရုပ်ဖော်ဉာဏ်စမ်း

မင်္ဂလာမောင်မယ် စာဖတ်ပရိသတ်များ စိတ်ဉာဏ်ရွှင်လန်းကွန်မြူးနိုင်စေရန် ပန်းချီ၊ ကာတွန်းဆရာများ ရေးဆွဲသည့် သရုပ်ဖော်ပုံများကို သက်ဆိုင်ရာ သရုပ်ဖော်ပုံစာနှင့်အတူ လစဉ် ထည့်သွင်းဖော်ပြပါမည်။

မည်သူမဆို ရုပ်ပြောင်ဆရာ ပေးထားသည့် သရုပ်ဖော်ပုံစာမှအပ ဖော်ပြပါပုံနှင့် ဆီလျော်သော ဟာသသရုပ်ဖော်ပုံစာများကို မိမိတို့ စိတ်ကူးဉာဏ်ရှိသလို ပေးပို့နိုင်ပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာ အယ်ဒီတာများက စစ်ဆေးရွေးချယ်ပြီးလျှင် အကောင်းဆုံး သရုပ်ဖော်ပုံစာများကို မင်္ဂလာမောင်မယ်စာစောင်၌ ဖော်ပြပါမည်။ ဖော်ပြရာ၌ ပေးပို့သူ၏အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာတို့ကိုပါ တိကျစွာဖော်ပြပါမည်။ ထို့ပြင် ရွေးချယ်ခံရသူများထံသို့လည်း ဆုငွေ ၁၅၀၀/-စီ ပေးပို့ပါမည်။

သရုပ်ဖော်စာကို အယ်ဒီတာအဖွဲ့ကရွေးချယ်ရာ၌ (၁) ဟာသပါဝင်မှု၊ (၂) သရုပ်ဖော်ပုံနှင့် ဆီလျော်သော အကြောင်းအရာပါဝင်မှု၊ (၃) စကားအသုံးအနှုန်း ထိခံစား ရေးသားနိုင်မှုတို့ကို အဓိကထား၍ ရွေးချယ်ပါမည်။ အကြောင်းအရာချင်းတူညီနေလျှင် စကားအသုံးအနှုန်း ထိခံစားရေးနိုင်သူကို ဦးစားပေးပါမည်။

ယခုလ သရုပ်ဖော်ပုံအတွက် ရုပ်ပြောင်ဆရာ ပေးထားသော သရုပ်ဖော်ပုံစာမှာ-

(ပုံ-၈၅) “တခြားယောက်ျားလေးတွေ ချီးမြှောက်ပေါင်းမယ်ပြောတာ မယုံဘူး။ ချစ်ကကျွန်မကို အချီးမြှောက်အောင် အဲ...အဲ ချီးမြှောက်ပေါင်းမယ်ပြောတာ ယုံပြီးသားပါ။ ပုံစံကိုကြည့်တာနဲ့ သိပါဇာယ်။”

(၁) ပုံ(၈၅)အတွက် သရုပ်ဖော်ပုံစာများကို ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၀-ရက်နေ့မတိုင်မီ အရောက်ပေးပို့ရပါမည်။ ဆုရဟာသပုံစာများကို ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ်စာစောင်တွင် ဖော်ပြပါမည်။

(၂) စာအိတ်ပေါ်တွင် “မင်္ဂလာမောင်မယ်စာစောင်(ဟာသသရုပ်ဖော်ဉာဏ်စမ်း)၊ တိုက်(၁/၄)၊ ပ-ထပ်(က)၊ မွှောရုံ(၁)လမ်း၊(၆-မိုင်ခွဲအနီး)၊ ၁၁-ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်” ဟု လိပ်စာတပ်၍ ပေးပို့ရပါမည်။

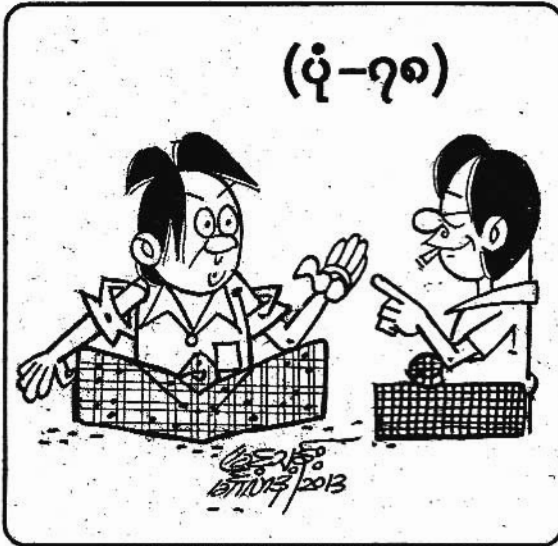
(၃) ပေးပို့ရာ၌ မိမိယှဉ်ပြိုင်သည့် ပုံနံပါတ်ကို ထည့်ရေး၍ တစ်ဦးလျှင် ပုံစာတစ်မျိုးစီသာ ပေးပို့ရပါမည်။

(၄) စာစောင်၌ပါသော ပုံကို ဖြတ်တောက်ပူးတွဲ ပေးပို့ရန်မလိုပါ။

(၅) စာအိတ်ပေါ်တွင် တံဆိပ်ခေါင်းပြည့်စုံစွာ ကပ်၍ ပေးပို့ပါ။ တံဆိပ်ခေါင်းပြည့်စုံစွာ မကပ်ဘဲ ရောက်ရှိလာသော ဟာသဉာဏ်စမ်းများကို လုံးဝလက်ခံစဉ်းစားမည် မဟုတ်ပါ။

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

ဟာသ သရုပ်ဖော်ဉာဏ်စမ်း ဆုရရှိသူများ

ဖော်ပြပါပုံသည် မင်္ဂလာမောင်မယ်စာစောင် (အတွဲ-၂၅၊ အမှတ်-၄၊ ၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ်၊ ပုံ-၇၈)တွင် ဖော်ပြထားသောပုံ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပုံအတွက် ရုပ်ပြောင်ဆရာပေးထားသော သရုပ်ဖော်ပုံစာမှာ-

“မှတ်ဉာဏ်တွေက ငယ်ငယ်ကလောက်ကို မကောင်းဘူးဗျို့။”
“ကျုပ်ကတော့ ပေးစရာရှိရင်သာ မေ့နေတာဗျ။ ယူစရာရှိရင် သတိရတယ်ဗျို့။”
ထိုပုံအတွက် ဉာဏ်စမ်းလိုသူ ၂၃၇-ဦးတို့က မိမိတို့ စိတ်ကူးဉာဏ်ကျက်စားသလို ဟာသ သရုပ်ဖော်ပုံစာများ ပေးပို့ခဲ့ကြပါသည်။ ယင်းတို့အနက် အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ် ၉-ဦး၏ ဟာသသရုပ်ဖော်ပုံစာများကို မင်္ဂလာမောင်မယ်အယ်ဒီတာအဖွဲ့က အသင့်ထွက်ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ယူဆရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။

ရွေးချယ်ဖော်ပြခြင်းခံရသောပုံစာများအတွက် ဆုငွေ ၁၅၀၀/-စီ ပေးပို့ပါသည်။

- (၁) “ခင်ဗျားတို့အိမ်ကချက်တဲ့ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းက သွိပ်ကောင်းတာပဲ။”
“အဲဒါ မင်းတို့အိမ်က လာပို့တဲ့ဟင်းထေ။”
Moe Zi အမှတ်-၄၄၂၊ သီဟသူလမ်း၊ ၁၁-ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- (၂) “ရုံးဇောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ပါးစပ်ကနေ တတွတ်တွတ်နဲ့ ရွတ်နေတာ လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာကိစ္စတွေ မေ့မှာမိုးလို့ထား။”
“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အိမ်ကမိန်းမ မှာလိုက်တာတွေ မေ့မှာမိုးလို့ပါ။”
မောင်ကိုဦး၊ အမှတ်-၁၃၇၊ က-ရပ်ကွက်၊ မေယု ၅-လမ်း၊ ဪကုဉ်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်။
- (၃) “ခင်ဗျား ဆေးလိပ်ဖြတ်လိုက်တယ်ဆို။”
“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြတ်လိုက်တာမှန်ပါတယ်၊ မဖြတ်သေးလို့ပါ။”
မဆုမြင့်မြတ်နှင်း၊ ၁၁-ရပ်ကွက်၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ အထောင်မြို့၊ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး။
- (၄) “အေး-လူမှန်ရင် မိုးသား၊ ကြိုးစားရမယ်ကွ။”
“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က လူ မဟုတ်တော့ဘူးဗျို့။”
ဇွဲဟန်ကိုကို၊ ၁၁/၁၄၄၀၊ ဘုမ္မာ ၁၉-လမ်း၊ မ/ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- (၅) “သူငယ်ချင်း၊ မင်းကတော့ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ နော်။ စိတ်တော့ဆတ်တယ်။ အကြွေးတော့ ဘယ်တော့မှ မဆပ်ဘူး။”
ဖိုးသင်း၊ ၂/၈၅၊ မြဝေယျာရပ်၊ ဟိုပင်မြို့၊ ကချင်ပြည်နယ်။
- (၆) “ခင်ဗျားမိန်းမက ခင်ဗျားအပေါ် ကောင်းတယ်ဆို။”

သင့်ကျန်းမာရေး လိုရာမေး

ဒေါက်တာ မေဝင်းအောင်ခင်

ဝဲရောဂါပျောက်ရန်

မေး။ ဒေါက်တာခင်။

သမီးက ၁၀-တန်းကျောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ တစ်လောကစပြီး သမီးကိုယ်နဲ့ လက်ကြားဆွေမှာ ယားစု လေးတွေ တွေ့လာပါတယ်။ ကုတ်ရင်းနဲ့ ပိုမိုပွားလာတဲ့ ပုံပါပဲ။ ဆပ်ပြာနဲ့ မတည့်လို့လားဆိုပြီး ဆပ်ပြာကို ပြောင်းသုံးသော်လည်း မပျောက်ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ အရည်ကြည်စုကလေးတွေလို ဖြစ်လာလို့ ဖောက်လိုက် ရင် ယားတာသက်သာပါတယ်။ လူကြီးတွေက ဝဲရောဂါ လို့ ပြောကြပါတယ်။

ယခုလက်ကဏ္ဍတွင်

- ◆ ဝဲရောဂါပျောက်ရန်
- ◆ ဝမ်းချုပ်တာပျောက်ရန်
- တို့ ပါဝင်သည်။

အဲဒီဝဲရောဂါကို အမြန်ဆုံး ပျောက်ချင်ပါတယ်။ တစ်အိမ်သားလုံး မဖြစ်ဘဲ သမီးတစ်ယောက်တည်းဖြစ် လို့ ဒီဝဲရောဂါဟာ ကူးနိုင်ပါသလား။ သမီးက အခု အချိန်အထိ အစားရွေးသူပီပီ ပိန်နေပါတယ်။ သမီး စာမေးပွဲကြီးမတိုင်မီ ပျောက်ချင်လို့ ကျေးဇူးပြုပြီး နီးရာ လမှာ ဖြေပေးပါရမည်။ မရှိရုံခိုင်၊ မအူပင်။

“ဘာကောင်းသလဲ မမေးနဲ့ဗျာ၊ သူက အချိန် ကောင်း၊ အထူးကောင်းဗျ။”

မောင်ဆိုအစစ်၊ ကုန်းပြင်ဈေးပိုင်း၊ ရေကြည်မြို့နယ်၊ ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး။

(၇) “ခင်ဗျားတို့အိမ် ထမင်း ပုံမှန်ဘယ်အချိန်စားလဲ ဗျို့။”

“ပုံမှန်အချိန် မရှိပါဘူးဗျာ။ ဧည့်သည်ပြန်မှ စား တာပါ။”

မအေးမြတ်မြတ်မွန်၊ အမှတ်-၁၆၅၊ ဗန္ဓုလလမ်း၊ ၂- ရပ်ကွက်၊ လပွတ္တာမြို့နယ်၊ ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး။

(၈) “မင်းရဲ့လက္ခဏာအရ ဘဝမှာ တက်လမ်းတွေ အများကြီးပဲ။”

၂၂ * မင်္ဂလာမောင်မယ်

“မှန်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ တက်လမ်းများဆို ကျွန် တော်က အထပ်မြင့်တိုက်ခန်းတွေကို ရေလိုက်ရောင်း တာကိုးဗျ။”

မမို့ပို့ကြည့်၊ တစ်ဆင့်-ဦးရဲတင့် (လ/ထဦးစီးမှူး)၊ မြို့နယ်မြေစာရင်းဦးစီးဌာန၊ ကျောက်ပန်းတောင်မြို့၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး။

(၉) “ကျုပ်တို့လင်မယားက ငှက်ဖြစ်ရင်တောင် တစ် ကိုင်းတည်း နားချင်တာဗျ။”

“ခင်ဗျားမိန်းမက လဒ(လင်းတ)ကြီးဖြစ်နေရင်ရာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

မောင်ဆန်းညွန့်ဝင်း၊ ကုန်းပြင်ဈေးပိုင်း၊ ရေကြည်မြို့ နယ်။

ဖြေ။ ။ ဝဲရောဂါဟာ အရေပြားထဲမှာ လိုက်ခေါင်း ငယ်များတူးပြီး နေတတ်တဲ့ ပိုးကောင်ငယ်များကြောင့် ဖြစ်တာပါ။ ယားလို့ မကြာခဏ ကုတ်ရင်းနဲ့ တခြား ရောဂါပိုး အရေပြားမှာလာပြီးတွယ်နိုင်ပါတယ်။ ပြည်တည်ပြီး အနာစက်များ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။

တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှု အားနည်းတဲ့သူနဲ့ အာဟာရချို့တဲ့သူတွေ အဖြစ်များပါတယ်။ ရောဂါ ကူးစက်တတ်ပါတယ်။ ဝဲခြောက်နာကို လက်သည်းရှည် နဲ့ကုတ်ရင်း ဝဲရိုးနာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အချိန်ပေးနိုင်ရင် လုပ်ဖို့ နည်းပေးပါမယ်။ တစ် ကိုယ်လုံးကို ဆပ်ပြာနဲ့ အထူးသဖြင့် ကာဘော်လစ်နဲ့ နာနာတိုက်ပြီး ရေခွေးနဲ့ ရေချိုးပါ။

ရေကိုခြောက်အောင်သုတ်ပြီး ဝဲဆေးရည် ဘတ် စကောဘီ (Burscabies) ကို ဝှမ်းသန့်သန့်နဲ့ တစ်ကိုယ် လုံး လိမ်းပေးပါ။ ပြီးရင် လျှော်ပြီးသားအဝတ်ကို ဝတ် ပါ။ နောက်ထပ် ရေ ၃-ရက်မချိုးဘဲ ဆေးကို ထပ်ထပ်ပြီး အရေပြားတွေမှာ လိမ်းလိုက်။ အဝတ်သစ် ဝတ်လိုက် လုပ်ပါ။ နောက်ဆုံး ၃-ရက်ပြည့်တဲ့အချိန် မှာ ဆပ်ပြာ၊ ရေခွေးနဲ့ ရေချိုး၊ အဝတ်သစ်လဲပါ။ အဝတ်ဟောင်းတွေချွတ်ပြီးတိုင်း ရေခွေးနဲ့ပြုတ်။

ဆပ်ပြာနဲ့ လျှော်ပြီး နေလှန်းပါ။ လက်သည်းတွေ ရှည်နေရင်လည်း လက်သည်းဖြတ်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ ဝဲရိုးနာသဘော ပြည်တည်နေရင် ပိုးသတ်ဆေး Flumox ကို ၁-လုံး ၃-ကြိမ်၊ ၅-ရက်လောက်သောက်ပါ။ အမှန်က Buscabies ၃-ရက်ဆက်တိုက်လိမ်းတာ အဆင်အပြေဆုံးပါပဲ။

အစာရွေးချယ်ပီ ပိန်နေတယ်ဆိုတော့ အာဟာရ ပြည့်ဖို့ အစာအုပ်စုကြီး ၃ -ခုပါအောင် စားသောက် နေထိုင်ပါ။ ကိုယ်မှာ အင်အားပြည့်ရင် တော်ရုံ ရောဂါ ပိုးမဝင်နိုင်အောင် ခန္ဓာကိုယ်က တွန်းခံပစ်နိုင်တယ်။

သိပ်ယားတဲ့အခါ မကုတ်ရအောင် Loridinဆိုတာ ညမှာ ၁-လုံးသောက်အိပ်ပါ။ Vitamin C ကို များများ သောက်ပေးပါ။ ကိုယ်ခံအားကောင်းလာပါလိမ့်မယ်။ Calcivitaလည်း တစ်နေ့ ၁-လုံးလောက်သောက်ပါ။

ဝမ်းချုပ်တာပျောက်ရန်

မေး။ ။ ဒေါက်တာရှင်။

သမီးက ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကွန်ပျူတာကို တစ်ချိန်လုံးကိုင်နေရသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သမီး ငယ်စဉ်က တည်းက ဝမ်းချုပ်လေ့ရှိတာ အခု ပိုပိုပြီးချုပ်လာသလို ပါပဲ။ တစ်ခါတလေ တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ဝမ်းထစ်ခါ သွားပါတယ်။ ဝမ်းတစ်ခါသွားဖို့ အချိန် ၁-နာရီထောက် ယူရပါတယ်။ အလုပ်များတဲ့နေ့တွေမှာ ဝမ်းသွားဖြစ် တာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။

သမီးက ဝလည်းဝပြီး ဝမ်းချုပ်လို့လား မပြောထက် ဘူး။ မျက်နှာမှာ အစုအထစ်တွေ ရှိနေပါတယ်။ ဝက်မြိ ကလည်း အမြဲရှိပါတယ်။

သမီးက အသက် ၂၀-ကျော်အရွယ်၊ အိပ်ထောင် မရှိသူဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို ဝမ်းချုပ်တာကို ဗမာတိုင်းခင်း ဆေးသောက်တာလည်း မပြေလည်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာအနေနဲ့ သမီးရဲ့ရောဂါ ပျောက်အောင် နည်း

ထမ်းကောင်းများ ညွှန်ပေးပါရှင်။ ကြာသာလို့ လိပ်ခေါင်း ဖြစ်သွားရင် ခွဲစိတ်ရမှာ အလွန်ကြောက်နေပါတယ်။

မခုလို့င်၊ ခရာဝတ်တိုင်းအသကြီး။

ဖြေ ။ ။ ဝမ်းချုပ်တဲ့ပြဿနာကို မကြာခဏ ဖြေ ခဲ့ပါတယ်။ အခုလည်း ထပ်ဖြေပါမယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့် လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့တစ်ခါ သို့မဟုတ် ၂- ခါလောက် ဝမ်းသွားလေ့ရှိပါတယ်။ တချို့ကျတော့ ၂-ရက်မှတစ်ခါ သွားကြတယ်။ ခန္ဓာဗေဒဖွဲ့စည်းပုံ အရ ယနေ့စားလိုက်တဲ့ အစားအစာက ၂၄-နာရီ လောက်ဆိုရင် အစာဟောင်းအိမ်ခေါ်တဲ့ rectum ထဲ ရောက်တော့ စအိုဝကတစ်ဆင့်ထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ် နေပြီ။ စားလိုက်တဲ့ အစားအစာနည်းရင် အစာဟောင်း က နည်းလိမ့်မယ်။ အစာဟောင်းများရင် rectum က ဖောင်းလာပြီး သူနဲ့ဘေးမှာရှိတဲ့ အာရုံကြောတွေကို နှိုးဆွပေးလို့ ဝမ်းသွားချင်စိတ်ဖြစ်လာတယ်။ စအိုဝက ပွင့်ပြီး ဝမ်းသွားတယ်လို့ နားလည်စေချင်ပါတယ်။

သမီးအနေနဲ့ အသက် ၂၀-ကျော်သာ ရှိသေးလို့ ဝမ်းသွားပုံကို နားလည်ရင် ကိုယ်ဘာပြုပြင်နေထိုင်ရ မယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်စေချင်လို့ အရင်ရှင်းပြတာ ပါ။ စားလိုက်တဲ့အစာများ အစာအိမ်၊ အူသိမ်၊ အူမ ကို ပုံမှန်ရောက်သွားတာကို အဟန့်အတားဖြစ်စေတဲ့ အကျိတ်အဖုတွေ အူလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရှိနေရင် လည်း ပိတ်ဆို့သလိုဖြစ်ပြီး ဝမ်းကို အချိန်မှန်မသွား နိုင်သလို ဖြစ်နိုင်တယ်။

နေ့စဉ် စားတဲ့အစားအစာမှာ အမျှင်ဓာတ်ပါတဲ့ အစားအစာတွေ လိုအပ်ပါတယ်။ ဥပမာ-ဒန်သလွန် သီး၊ ဒန်သလွန်ရွက်၊ ဟင်းနုနယ်ရွက်၊ ကန်စွန်းရွက် တို့ကို ကြော်ချက်စားပါ။ တချို့ အသားငါးပဲ စားလေ့ ရှိတဲ့သူ ဝမ်းပိုချုပ်နိုင်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက ရေသောက်ဖို့လိုပါတယ်။ ရေ ကို အနည်းဆုံး ၈-ဖန်ရွက်လောက်သောက်ပါ။ ကောင်း

တာက မနက်အိပ်ရာကထထချင်း ရေ ၂-ခွက် အရင် သောက်ပါ။ ဘုရားဆွမ်းတော်တင်၊ ဘုရားရှိခိုး၊ နံနက် စာစားပြီးချိန်မှာ တစ်ခါ ရေ ၂-ခွက်လောက် ထပ် သောက်ပါ။ ဒါဆို မနက်ပိုင်း ဝမ်းသွားဖို့ လုံလောက် သွားပါပြီ။ ဒီအတိုင်း ဆက်တိုက်နေစားပြီးရင် ပထမ နေ့ ဝမ်းမသွားလည်း ဒုတိယနေ့မှာ သွားမှာပါပဲ။

လှုပ်ရှားမှုနည်းနေရင်လည်း ဝမ်းချုပ်တတ်ပါ တယ်။ ကွန်ပျူတာကိုင်လည်း မကြာခဏ လမ်းထ ပြီး လျှောက်တာ၊ ဆီးသွားတာ၊ ရေသောက်တာတို့ လုပ်ပေးပါ။ တိုင်းရင်းဆေးအနေနဲ့ ဝမ်းသွားစေတယ် ဆိုပေမယ့် တိုင်းရင်းဆေးဖြစ်ဖြစ်၊ အင်္ဂလိပ်ဝမ်းနုတ် ဆေးဖြစ်ဖြစ် သောက်လို့ အူက ရှင်းသွားရင် နောက် ၁-ရက်၊ ၂-ရက်ဆက်ပြီး ဝမ်းချုပ်တတ်ပါတယ်။

သမီးက ဝတ်ယံဆိုတော့ အစားအသောက်ကို ပိန်အောင်စားနေသူတွေလိုမဟုတ်ဘဲ ပုံမှန်စားနေမယ် ထင်ပါတယ်။ အခုပြောတဲ့အတိုင်း ပုံမှန်စားသောက် နေထိုင်ကြည့်ပါ။ ဝမ်းမှန်လာပါလိမ့်မယ်။ MOM ဆေး ပြားကို သုံးပြားလောက် ငါးစားပြီး ရေများများသောက် ပြီး အိပ်တာကိုလည်း ဝမ်းချုပ်တဲ့အခါ ၁-ရက်၊ ၂- ရက်လောက် လုပ်ကြည့်ပါ။ အလုပ်မအားလို့ဆိုပြီး နေ့စဉ် ဝမ်းသွားဖို့ မကြိုးစားဘဲ မနေပါနဲ့။ နေ့စဉ် ဝမ်းသွားရင် လိပ်ခေါင်းပြဿနာ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။

ဒေါက်တာမေဝင်းအောင်ခင်

နယ်မှ စာမူရှင်များသို့

နယ်မှ စာမူရှင်များအတွက် စာအုပ်တစ်အုပ် အစား စာအုပ်ဖိုး ၅၀၀-ကျပ်ကို စာမူနှင့်အတူ ပေး ပို့ပါသည်။
အယ်ဒီတာ

သူလိုလူများ

မေတ္တာရင်

မင်းယုဝေ

ထိုနေရာသို့သွား၍ ထိုလူများနှင့်အတူ နေထိုင်လျှင် ထိုရောဂါဆိုး ကူးစက်လာမည်မှာ မချစ်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် မည်သူမျှ ထိုနေရာသို့သွား၍ ထိုလူများနှင့်အတူ မနေဝံ့ကြပေ။ သို့ရာတွင် သူကား ထိုနေရာသို့သွား၍ ထိုလူများနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည်။

စင်စစ် သူနှင့် ထိုလူများမှာ လူမျိုးချင်းလည်း မတူပေ။ ထို့ပြင် သူသည် ငယ်ရွယ်နေသော ရောဂါဘယ ကင်းစင်သူလည်းဖြစ်သည်။ သို့စင်လျက် သူသည် ထိုလူများအကျိုးကို အနစ်နာခံ ဆောင်ရွက်ကာ ဘဝအဆုံးခံသွားရှာခဲ့ပေသည်။

ထိုလူများကား ဟာဝေယံကျွန်းစုရှိ မိုလိုကေကျွန်းမှ အနာကြီးရောဂါသည်များ ဖြစ်သည်။

သူကား ဘယ်လိုလူမျိုး ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး ဒါမိယန်ဖြစ်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဒါမိယန်၏ မူလအမည်မှာ ဂျိုးဇက် ဇီဆင်စတားဖြစ်သည်။ သူ၏မိဘများမှာ လယ်သမားများဖြစ်ကြသည်။ သူ့ကို ၁၈၄၀-ပြည့်နှစ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မိဘများသည် သားဖြစ်သူအား ကြီးပွားတိုးတက်စေလိုလှစွာဖြင့် သားဖြစ်သူအား ထိုလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်စေချင်သည်။ သို့ရာတွင် သားဖြစ်သူကား ထိုလုပ်ငန်းများကို စိတ်မဝင်

စား။ ဘုန်းတော်ကြီးလုပ်လျက် အတိဒုက္ခရောက်သူများကိုသာ ကူညီစောင့်ရှောက်ချင်သည်။ နောက်ဆုံး၌ သား၏ဆန္ဒကို မိဘများက ခွင့်ပြုလိုက်ရာ သူသည် ဘုန်းတော်ကြီးလုပ်ကာ ဒါမိယန်ဘွဲ့အမည်ကို ခံယူလိုက်လေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးဒါမိယန်သည် သာသနာ့ဘောင်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ၌လည်း မြို့ကြီး၊ ပြကြီး၊ နိုင်ငံကြီး၌မနေလို။ ထိုခေတ်ထိုအခါက အလွန်ခေါင်လှသော ဒေသဖြစ်သည့် ဟာဝေယံကျွန်းသို့ စွန့်စားသွားရောက်လျက် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နေထိုင်ခဲ့ပေသည်။

သူသည် ဟာဝေယံကျွန်းစုရှိ ဟိုနိုလူလူမြို့တွင် ၉-နှစ်ကြာမျှ သာသနာပြုနေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါက ထိုဒေသတွင် လူဖြူဟူ၍ သူတစ်ဦးတည်းသာရှိသည်။ သည်လိုနေထိုင်စဉ် သူသည် ကျွန်းသားများအား စနစ်တကျ လယ်ယာလုပ်ကိုင်နည်းကိုလည်းကောင်း၊ အိုးအိမ်တည်ဆောက်နည်းကိုလည်းကောင်း သင်ကြားပေးခဲ့ပေသည်။

ထိုစဉ်က ဟာဝေယံကျွန်းစုမှာ အခြားသော အပူပိုင်းဒေသများနည်းတူ ကြောက်မက်ဖွယ် လောကီဆိုး

ကြီးတစ်ခု၏ အန္တရာယ်ကို ခံစားနေရသည်။ ထိုရောဂါ ဆိုးကြီးကား အနာကြီးရောဂါပင်ဖြစ်သည်။ ယခုခေတ်တွင် အနာကြီးရောဂါကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင် ပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုစဉ်ကမူ ပျောက်ကင်းအောင် မကုသနိုင်ပေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အနာကြီးရောဂါ ဖြစ်ပေါ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူမှာ တစ်စတစ်စ လူညွန့်တုံးကာ ဘဝဆုံးရှာသည်။ ထို့ပြင် တစ်ဦးမှ တစ်ဦးသို့လည်း လျင်မြန်စွာ ကူးစက်ပြန့်ပွားသည်။ ထို့ကြောင့် လူတိုင်းပင် အနာကြီးရောဂါကို ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ အနာကြီးရောဂါ ဖြစ်ပေါ်သူတိုင်းကို ဝိုင်းပယ်ကြသည်။ မောင်းနှင်ထုတ်ကြသည်။

ထိုစဉ်က ဟာဝေယံကျွန်းစဉ် အနာကြီးရောဂါ ဖြစ်ပွားသူများအား မိုလိုကေကျွန်းငယ်ကို ပို့ထားကြသည်။ မိုလိုကေကျွန်းငယ်မှာ အနာကြီးရောဂါသည် များ၏ နေထိုင်ရာဒေသ။ ခိုလှုံရာခန်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုကျွန်း၌ လူကောင်းဆို၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မနေ။ အနာကြီးရောဂါသည်များသာ နေထိုင်ကြသည်။ အာဏာပိုင်တို့သည် အနာကြီးရောဂါသည်များကို ထိုကျွန်းသို့ ပို့ရုံသာပိုသည်။ ထိုရောက်သော ကူညီမှုဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မပေးနိုင်ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် ထိုကျွန်း၌ ဆရာဝန်လည်းမရှိ၊ ဆေးရုံလည်းမရှိ၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရာ ဌာနလည်းမရှိ။ အနာကြီးရောဂါသည်များမှာ ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလိုစားကာ မရှုမလှ သေဆုံးသွားကြရရှာသည်။ မသေမီ သူတို့စားဖို့အတွက် ဖြစ်သလို စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်စားသောက်စဉ် တစ်ဖက်က သူတို့သည် ထင်မိထင်ရာ ပြုကြသည်။ သူတို့သည် စည်းကမ်းဥပဒေများကို ချိုးဖောက်ကြသည်။ သေရည်သေရက်ကို အလွန်အကျူး သောက်စားကြသည်။ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြသည်။ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဘဝ မုန်တိုင်းဝယ် လွင့်ပါးနေကြရရှာသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဒါဗီယန်သည် သူတို့အကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ ကြင်နာမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာသို့ သွားရောက်နေထိုင်လျက် သူတို့၏ဘဝကို အစွမ်းကုန်ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ သူ့အတွက် သေဒဏ်သဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသို့ သွားရောက်နေထိုင်ပါက မကြာမီပင် သူလည်း အနာကြီးရောဂါရရှိကာ ဘဝဆုံးရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို သိပါလျက်နှင့် သူသည် အနစ်နာခံကာ ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်သည်။

သူ့ကို မိတ်ဆွေများကလည်းကောင်း၊ ခင်မင်သူများကလည်းကောင်း တားမြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူကား လက်မခံပေ။ ထိုနေရာသို့ တည်ငြိမ်ရဲရင့်စွာ ဖြင့် ထွက်ခွာသွားပေသည်။ ထိုအချိန်၌ သူသည် အသက် ၃၀-နှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိပေသည်။

မိုလိုကေကျွန်းသို့ သူရောက်သွားသောအခါ အခြေအနေမှာ သူကြားရသည်ထက် ပိုမိုဆိုးရွားနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ အနာကြီးရောဂါသည်များမှာ ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရုံမက အလွန်တရာ နံ့ချာညစ်ပေသည့် တဲစုတ်၊ တဲပုတ်များတွင် နေထိုင်ရကာ အစာကို မဝတဝ စားနေရသည်။ သောက်စရာ ရေကောင်းရေသန့်လည်း မရရှိသဖြင့် ရောဂါဝေဒနာဒဏ်ကို ပိုမိုခံစားကြရရှာသည်။

သူသည် ထိုသူတို့၏ဒုက္ခကို မြင်တွေ့ခံစားရသောအခါ စိတ်ဓာတ်မကျရှုံ့သာမက သူတို့၏ဒုက္ခကို မဖြစ်မနေ ကယ်တင်မည်ဟူ၍ပင် ခိုင်မာစွာ သန္နိဋ္ဌာန်ချမိသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ဒုက္ခသည်များအတွက် အစွမ်းကုန်ဆောင်ရွက်လေသည်။ သူသည် ဆေးခန်းဖွင့်၍ လူနာများကို အခမဲ့ ဆေးကုပေးသည်။ အာဏာပိုင်များအား အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို တင်ပြပြီး အကူ

အညီတောင်းသည်။ အာဏာပိုင်များထံမှ ခေါ်ခိုက်များ ရအောင် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်သည်။ ရောဂါသည်များ နှင့်အတူ ခေါ်ခိုက်များကို ကိုယ်တိုင်သွယ်ပေးကာ ခေါ် ကောင်းရေသန့် ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ အာဏာပိုင်များထံမှာ သစ်များရရှိအောင် အရေးဆို သည်။

ရောဂါသည်များအား သန့်ရှင်းသောအိမ်များဖြင့် နေနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ အိမ်တိုင်းတွင် ဥယျာဉ်နှင့်၊ စိုက်ခင်းနှင့်၊ ပန်းခင်းနှင့်ရှိအောင်လည်း ဆော်သြဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဆေးခန်းမှတစ်ဆင့် ဆေးရုံအဖြစ်သို့ ရောက်လာအောင်လည်း ဆောင်ရွက် သည်။ ဆေးရုံနှင့်အိမ်များ တည်ဆောက်ရာ၌ သူကိုယ် တိုင်ပင် ရောဂါသည်များနှင့်အတူ လုပ်အားပေးဆောင် ရွက်သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ဖွင့်လှစ်ကာ ရောဂါ သည်များ စိတ်ဓာတ်မကျအောင်လည်း တရားဟော အားပေးသည်။ ထို့ပြင် ရောဂါသည်များအား စည်း ကမ်းဥပဒေနှင့်အညီ နေထိုင်လာရန်လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကူညီစောင့်ရှောက်လာရန်လည်း ကောင်း ပြုပြင်သွန်သင်ပေးသည်။

သူ၏ကြိုးပမ်းချက်များမှာ တစ်စတစ်စ တစ်ဆင့် ပြီးတစ်ဆင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ အာဏာပိုင်များသည် အစက လျစ်လျူပြုထားရာမှ ဂရုပြုလာကြသည်။ ကူညီလာကြသည်။ အခြားသော စေတနာရှင်များက လည်း အကူအညီပေးလာကြသည်။ ရောဂါသည်များ သည် အစက သူ့စေတနာကို ကောင်းစွာ နားမလည် ကြသော်လည်း တစ်စတစ်စ နားလည်လာကြသည်။ သူနှင့်အတူ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်လာကြသည်။ သူ့ကို ကျေးဇူးရှင်ဖခင်တစ်ဦးပမာ သဘောထားလာကြ သည်။

ရောဂါသည်တို့သည် အစက စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ သော်လည်း တစ်စတစ်စ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာလာကြ သည်။ ရောဂါသည်၌ သေအံ့မှူးမှူးရှိသောအခါတွင် သည်း ဆဲခြင်းတရားကို ရဲရင့်ရဲရင့် ရင်ဆိုင်ဝံ့လာ

ကြသည်။ မသေမီလည်း တည်ငြိမ်ကောင်းမွန်စွာ နေ ထိုင်လာကြသည်။ သူတို့သည် တူရိယာများတီးမှုတ် ၍ တေးများ ဆိုနိုင်လာကြသည်။ ပွဲတော်များကျင်းပ လာနိုင်ကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကူညီစောင့်ရှောက် လာကြသည်။ သည်အထိ သူတို့၏ဘဝအခြေအနေ မှာ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာကြသည်။

သူတို့၏ ဘဝအခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန် လာရာ၌ သူတို့၏ကျေးဇူးရှင် ဒါဗီယန်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကား ဆုတ်ယုတ်လာသည်။ သူသည် ရောဂါသည်များနှင့် ၁၂-နှစ်ကြာမျှ အတူနေထိုင်လာ သောအခါ အနာကြီးရောဂါသည် သူ့ကို ကူးစက် ဖိစီးလာသည်။ ရောဂါမှာ တစ်စတစ်စ ပြင်းထန်လာ ပြီး လေးနှစ်အကြာ၌ သူ့ခမျာ ကွယ်လွန်သွားရှာလေ သည်။

သူကွယ်လွန်သောနှစ်မှာ ၁၈၈၉-ခုနှစ်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ သူ့ခမျာ အသက် ၅၀-ပင် မပြည့်သေး။ အသက် ၄၉-နှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သူ သည် သူချစ်သော ရောဂါသည်များ၏ ပြုစုယုယမှုကို ခံယူရင်း ထိုသူတို့၏ လက်ထံမှာပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ပေသည်။

သူ ကွယ်လွန်သွားသော်လည်း သူ၏စေတနာ၊ သူ၏ကရုဏာ၊ သူ၏မေတ္တာ၊ သူ၏ကြိုးပမ်းမှုကား ပျောက်ကွယ်မသွားပေ။ အာဏာပိုင်များနှင့် အခြား စေတနာရှင်များစွာတို့သည် သူချစ်သော အနာကြီး ရောဂါသည်များကို ဆက်လက်စောင့်ရှောက် ပြုစုခဲ့ကြ ပေသည်။

သူ့ကို ဟာဝေယံကျွန်းသူ ကျွန်းသားများက သာမက တစ်ကမ္ဘာလုံးကပင် “မေတ္တာရှင်သူရဲကောင်း” ဟူ၍ ဂုဏ်ပြုချီးကျူး မှတ်တမ်းတင်ထားကြပေသည်။

မင်းယုဝေ

(ဆရာကြီးမင်းယုဝေ၏ ‘သူလိုလူများ’ စာအုပ်မှ ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။)

မြိုင်ပွဲအမှတ်စဉ် (၂၇၈)

ယနေ့ခေတ်သည် ပညာခေတ်

မြိုင်ပွဲအမှတ်စဉ် ၂၇၈-ဖြစ်သော “ယနေ့ခေတ်သည် ပညာခေတ်” စာစီစာကုံးမြိုင်ပွဲသို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ စာစီစာကုံး ၅၃-ပုဒ် ရောက်ရှိလာပါသည်။

ယှဉ်ပြိုင်သူအားလုံးလိုလိုပင် ယနေ့ ၂၁-ရာစုခေတ် သည် ပညာခေတ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် နည်း ပညာအသစ်အဆန်းများ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အံ့မခန်း အောင် တိုးတက်နေပုံများကို ကြိုးစားရေးသားထားကြ သည်မှာ အားတက်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

ထိုအထဲမှ အကောင်းဆုံးဆုရ စာစီစာကုံးအဖြစ် မခိုင်သင်းဝေ၏စာစီစာကုံးကို အဖွဲ့က ရွေးချယ်လိုက် ပါသည်။

အဖွဲ့က “မခိုင်သင်းဝေ၏ စာစီစာကုံးသည် (က) ခေါင်းစဉ်နှင့်အညီ ရေးသားတင်ပြနိုင်သည်။ (ခ) ပညာ ခေတ်တွင် အင်တာနက်၊ အီးမေးလ်စသော ဆက်သွယ် ရေးနည်းပညာသစ်များ တိုးတက်ထွန်းကားလာသဖြင့် ကမ္ဘာကြီးသည် ရွာကြီးတစ်ရွာသဖွယ် ကျဉ်းမြောင်းသွား ပြီဖြစ်ကြောင်း ရေးသားတင်ပြနိုင်သည်။ (ဂ) ပညာ

မခိုင်သင်းဝေသည် အ-ထ-က(၄)၊ လှိုင်မြို့နယ်မှ ဒသမတန်း(က)ကျောင်းသူဖြစ်သည်။ မြန်မာစာပြဆရာမှာ ဦးခင်မောင်သန်း ဖြစ်သည်။

လက်ရွေးစင်စာစီစာကုံး

ယှဉ်ပြိုင်ကြသူများထဲမှ အကောင်းဆုံးဆုမရ သော်လည်း ကောင်းမွန်သဖြင့် အောက်ပါ ၄-ဦး၏ စာစီစာကုံးများကို လက်ရွေးစင်အဖြစ် သတ်မှတ်၍ တစ်ဦးလျှင် ၃၀၀၀/-စီ ချီးမြှင့်ပါသည်။ နယ်မှဆုရရှိ သူများအတွက် ဆုငွေများကို စာတိုက်မှတစ်ဆင့်ပေးပို့ ပါသည်။

- > မောင်ခန့်လင်းအောင်၊ နဝမတန်း(၁)၊ အ-ထ-က(၁၆)၊ မန္တလေးမြို့။
- > မချောအိအိမိုး၊ နဝမတန်း(က)၊ အ-ထ-က၊ တောင်သာမြို့။
- > မရှုးမြတ်သွယ်၊ သတ္တမတန်း(က)၊ အ-ထ-က၊ တောင်သာမြို့။
- > မအင်ကြင်းဖြူ၊ ဒသမတန်း(၁)၊ အ-ထ-က၊ မလှိုင်မြို့နယ်။

မင်္ဂလာမောင်မယ် စာစီစာကုံးမြိုင်ပွဲ

စာစီစာကုံးမြိုင်ပွဲ

(ဆုငွေ ၁၀၀၀၀/-ချီးမြှင့်မည်။)

- ၂၈၁။ လူငယ်နှင့် မျိုးချစ်စိတ်
(၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀-ရက်နေ့မတိုင်မီ အရောက် ဖော်ပြရမည်။ အကောင်းဆုံးဆုရ စာစီစာကုံးကို ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ မတ်လထုတ်စာစောင်တွင် ဖော်ပြပါမည်။)
- ၂၈၂။ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲ
(၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀-ရက်နေ့မတိုင်မီ အရောက် ဖော်ပြရမည်။ အကောင်းဆုံးဆုရ စာစီစာကုံးကို ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ်စာစောင်တွင် ဖော်ပြပါမည်။)

ခေတ်တွင် သိပ္ပံပညာထွန်းကားမှုကြောင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင် ရာ တိုးတက်ထွန်းကားလာသကဲ့သို့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ထွန်းကားရန်အတွက် ဝိဇ္ဇာပညာဘာသာရပ်များ ကိုလည်း ချန်လှပ်မထားဘဲ လေ့လာသင်ယူသင့်ကြောင်း၊ သို့မှသာ ရုပ်ပိုင်း၊ စိတ်ပိုင်း ဖွံ့ဖြိုးမှုတို့ ချိန်ခွင်လျှာ ပမာ ညီမျှနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားတင်ပြနိုင်သည်။ (ဃ) ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းသည်။ (င) စီစဉ်တင်ပြပုံ ကောင်းသည်” ဟူ၍ မှတ်ချက်ချပါသည်။

အကောင်းဆုံးဆုရတစ်စုံတစ်ရာ

ယနေ့ခေတ်သည် ပညာခေတ်

မခိုင်သင်းဝေ

အချိန်ရထားသည် ၂၀-ရာစုတူတာကို ဖြတ်ကျော် ခုတ်မောင်းကာ ၂၁-ရာစုမှန်ဦးသို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ၂၁-ရာစုမှန်ဦးသည် သိပ္ပံပညာ စသည့် ခေတ်မီတိုးတက်မှုတို့ဖြင့် အတိပြီးလျက်ရှိပါသည်။ ၂၁-ရာစုခေတ်တွင် ကမ္ဘာတစ်နေရာမှ သတင်းအချက်အလက်များကို အခြားတစ်နေရာမှ အလွယ်တကူ အလျင်အမြန် သိရှိနိုင်လာသည်။ ကမ္ဘာကြီးသည် ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ။ ထို ၂၁-ရာစု ကမ္ဘာရွာတွင် တစ်ခုတည်းသော အားထားရာမှာ ပညာသာလျှင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ ပညာကြီးစိုးရာ ယနေ့ခေတ်ကို 'ပညာခေတ်' ဟု အမှတ်သညာ ပြုနေကြသည်။

ယနေ့ခေတ် လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ကမ္ဘာပညာရှင်များက "ပညာလူ့အဖွဲ့အစည်း" ဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အရာခပ်သိမ်းကို စီးပွားရေးကသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့်စနစ်မှ ခေတ်မီနည်းပညာက အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့်စနစ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ လက်မှုခေတ်မှ စက်မှုခေတ်၊ စက်မှုခေတ်မှ ပညာခေတ်သို့ ပြောင်းလဲရပ်တည် ရှင်သန်နေခြင်းဟု အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူနိုင်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် 'ကြွက်သား' ကို အရင်းအနှီးပြုသောခေတ်မှ 'ဦးနှောက်' ကို အရင်းအနှီးပြုသောခေတ်သို့ အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိ ပြောင်းလဲလာခြင်းဟုလည်း ခေါ်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကမ္ဘာကြီး

သည် တစ်နေ့တခြား ရွာကြီးတစ်ရွာကဲ့သို့ ကျဉ်းလာ၊ ကျုံ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ ၂၁-ရာစု ကမ္ဘာရွာကြီးတွင် ရင်ဆိုင်ရသော ပြဿနာများ ထွေပြားလာသည်နှင့်အမျှ ထိုပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းနိုင်သည့် နည်းပညာသစ်များကိုလည်း တီထွင်ကြရပါသည်။ ကမ္ဘာတွင် လူဦးရေ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာသည်နှင့်အမျှ ကမ္ဘာစားရေရိက္ခာ ပြဿနာကြီးမားလာပါသည်။ ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန် ဖိနည်းပညာကို အသုံးပြုလာကြသည်။ ဖိနည်းပညာဆိုသည်မှာ အပင်နှင့် သတ္တဝါတို့၏ လက်ရှိအနေအထားကို ပိုမိုကောင်းမွန်လာစေဖို့ ဖိစပ်စဉ်များကို အသုံးပြုပြီး ဖန်တီးပြုပြင်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းသည့် ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖိနည်းပညာသည်လည်း ယနေ့ခေတ်တွင် အလွန်ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးနေသော ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ခေတ်သည် ပညာနောက်သို့ ပညာလိုက်နေသော ခေတ်ဖြစ်ပါသည်။ နည်းပညာသစ်များကို သူ့ထက်ငါ အမြင်အဆိုင် အနိုင်ရအောင် အားထုတ်ကြိုးပမ်းနေသော ပညာခေတ်ဖြစ်ပါသည်။ ပညာခေတ်တွင် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့တစ်ခုရရှိနှင့် ရပ်တန့်နေသူသည် နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ်ဟောင်းထဲတွင် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့၍ ကျန်ရစ်နေပါလိမ့်မည်။ ဆက်လက်ဆည်းပူးခြင်း၊ အသုံးပြုခြင်းမရှိသော ပညာသည်လည်း

ဒဏ္ဍာရီကဲ့သို့ ဆွေးမြေ့သွားပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ပင် မြန်မာနိုင်ငံမှ လူငယ်ကျောင်းသားများအနေနှင့် ကျောင်းသင်ဘာသာရပ်များကို အလေးအနက် ခံယူ သင်ကြားရန် လိုအပ်သကဲ့သို့ စက္ကန့်၊ မိနစ်မလပ် ထွက်ပေါ်နေသော နည်းပညာအသစ်အဆန်းများကို လည်း ပညာခေတ်နှင့် အမီလိုက်၍ လေ့လာဆည်းပူး ရန် လိုပါသည်။

ယခုအခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံသည်လည်း အဘက်ဘက်မှ တိုးတက်ထွန်းကားလာမည့် ပညာလူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ရင်ပေါင်တန်း လိုက်ပါနိုင်ရန် အထူးကြိုးပမ်း လုပ်ဆောင်လျက်ရှိပါသည်။ ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနတို့ ပူးပေါင်းလျက် လေ့လာသင်ယူရေး ဗဟိုဌာနကို စတင်အသုံးပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။ အခြေခံပညာကျောင်းများတွင် သင်ကြားမှု၊ သင်ယူမှု အထောက်အကူပြုသည့် မာလိတီမီဒီယာ စာသင်ခန်းများ၊ တက္ကသိုလ်ဒီဂရီ ကောလိပ်များတွင် အိုင်တီနည်းပညာစင်တာများ၊ ကွန်ပျူတာထရိန်နင် စင်တာများ ထားရှိပြီး ဖြည့်ဆည်းသင်ကြားပေးလျက် ရှိပါသည်။ သင်ကြားမှု၊ သင်ယူမှု၊ ပတ်ဝန်းကျင် ကောင်းကို ဖန်တီးပေးပြီး ပညာခေတ်မှာ ပညာရှာနိုင် ကြရန် လမ်းဖွင့်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ သည်။

ယနေ့ ကမ္ဘာကြီးတွင် နည်းပညာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုသည် သိပ္ပံပညာကို အခြေပြုသောကြောင့် သိပ္ပံပညာ၏ အခြေခံဘာသာရပ်များဖြစ်သော သင်္ချာ၊ ဓာတုဗေဒ၊ ရူပဗေဒ၊ ဇီဝဗေဒ စသည့် ဘာသာရပ်များကို အခြေခံပညာကျောင်းများတွင် သင်ကြားရပါသည်။ ထို့အတူ ရုပ်ဝတ္ထုဖွံ့ဖြိုးရေးသမားက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက်လည်း ဝိဇ္ဇာပညာဘာသာရပ်များကို အလေးထားသင်ကြားကြရပါသည်။ သို့မှသာလျှင် ရုပ်

ပိုင်း၊ စိတ်ပိုင်းဖွံ့ဖြိုးမှုတို့သည် ချိန်ခွင်လျှာပမာဏမျှ နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ခေတ်တွင် အင်တာနက်သည် ဥစ္စာနေ ရှာဖွေရေးတွင် အရေးကြီးသည့် အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်လာပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပညာခေတ်တွင် ပညာရှာနေသူများအနေနှင့် အင်တာနက်ကို လေ့လာသင်ယူလုပ်ကိုင်သင့်ပါသည်။ ပညာခေတ်တွင် ပညာသစ်တီထွင်သူများကြောင့် သဏ္ဌာန်တူမျိုးပွားခြင်း၊ ခွဲစိတ်ပြုပြင်ခြင်း နည်းပညာများမှာလည်း အထူးရေပန်းစားနေပါသည်။ ၂၀-ရာစုနှောင်းပိုင်းတွင် ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီ လုပ်ငန်းများကို အသုံးပြုလာကြရာမှ ၂၁-ရာစုတွင် လေဆာ ဆာဂျရီနည်းနှင့် ဓာတုနည်းပညာသုံး အရေပြားအလှဆင်လုပ်ငန်းများ ပို၍ ခေတ်စားလာလိမ့်မည်ဟုလည်း ပညာရှင်တို့က ခန့်မှန်းထားပါသည်။

ယနေ့ အလွန်ခေတ်မီတိုးတက်နေသော ၂၁-ရာစုတွင် ပညာရေးသည် လူသားများအတွက် အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ ပညာမတတ်ခြင်းကြောင့် ဗဟုသုတနည်းပါးပြီး ကျန်းမာရေးအသိ မရှိသောကြောင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ ယနေ့ နိုင်ငံတော်၏ အဓိကရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ပြည်သူများ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှု လျော့နည်းစေရေးအတွက် အဓိကကျသည်မှာ ပညာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာခေတ်တွင် ပညာရှာနိုင်ရန် လမ်းကြောင်းများစွာ ပေါ်ထွန်းလျက်ရှိပါသည်။ ၂၁-ရာစု လူငယ်များသည် ခေတ်မီပညာများကို ပြည့်တွင်း၌သာမက နိုင်ငံတကာ တက္ကသိုလ်များ၌လည်း သင်ယူနိုင်သည်အထိ ပညာရေးသည် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လျက် ရှိပါသည်။

ပညာခေတ်တွင် ပညာတိုးပွားရန်အတွက် ပညာဖြန့်ဖြူးရာနေရာဖြစ်သော စာကြည့်တိုက်များသည်လည်း ၂၁-ရာစု၏ အားထားရာနေရာများပင် ဖြစ်ပါ

သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယနေ့ခေတ် ကျောင်းသားလူငယ်များသည် လက်ဖက်ရည်ခိုင်းများ၌ အချိန်ဖြုန်းနေမည့်အစား အားလပ်ချိန်များကို စာကြည့်တိုက်များ၌ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားသင့်ပါသည်။ နိုင်ငံတော်ကလည်း စာတတ်သော ပြည်သူတိုင်း စာဖတ်နိုင်ရန် ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်၊ ရပ်ကွက်စာကြည့်တိုက်များကိုလည်း ဖွင့်လှစ်ပေးထားပါသည်။ ပညာခေတ်တွင် ပညာကို အလွယ်တကူ ရရှိနိုင်ရန် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မြန်မာနိုင်ငံရှိ လူသားတို့သည် ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက်တို့ကို နေ့စဉ်ရင်းနှီးနေရမည် မိတ်ဆွေကဲ့သို့ သဘောထားဆက်ဆံသင့်ပါသည်။ နိုင်ငံတကာ၏ နည်းပညာအရပ်ရပ်များကို အင်တာနက်တွင် ရှာဖွေလေ့လာ ဆည်းပူးနိုင်ပါသည်။ ၂၁-ရာစု လူသားသည် ထိုရာစုသစ်နှင့်အတူ အမိလိုက်နိုင်ရပါမည်။ ပညာခေတ်လူငယ်သည် ပညာခေတ်နှင့်အတူ ရွေ့လျားလိုက်ပါနေရပါမည်။ ပညာခေတ်၏ ပညာအသစ်များကို ရှာဖွေဆည်းပူးနေမှသာ နိုင်ငံတော်သည်လည်း ခေတ်မီသစ်လွင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မည် ဖြစ်ပါတော့သည်။

မခိုင်သင်းဝေ

ဒသမတန်း (က)၊ အ-ထ-က(၄)၊ လှိုင်။

စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲ

(ဆုငွေ ၁၀၀၀/- ချီးမြှင့်သည်။)

- ၁။ ၇-တန်း၊ ၈-တန်း၊ ၉-တန်း၊ ၁၀-တန်း ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ ပါဝင်ရေးသား ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရှိသည်။
- ၂။ ပေးထားသော ခေါင်းစဉ်နှင့်အညီ ရေးသားယှဉ်ပြိုင်ရမည်။ ကျောင်းသုံးမလာစာရွက်ဖြင့် ၃-မျက်နှာမှ ၅-မျက်နှာအထိ ရေးရမည်။ မင်ဖြင့် စာမျက်နှာတစ်ဖက်တည့်သာရေးရမည်။ မိမိကိုယ်ပိုင်ရေးသားသော စာစီစာကုံးဖြစ်ရမည်။ ထုတ်ဝေပြီး စာစီစာကုံးစာအုပ်များ၌ ပါရှိသော စာစီစာကုံးနှင့် အခြားပုံနှိပ်ဖော်ပြပြီး စာစီစာကုံးများကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်စေ၊ အစအဆုံးဖြစ်စေ ကူးယူရေးသား ပေးပို့ခြင်းမပြုရ။ ကိုယ်ပိုင်ရေးသားချက်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံချက်ရေးသား ပူးတွဲပေးရမည်။
- ၃။ ကျောင်းလိပ်စာအပြည့်အစုံ၊ နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံနှင့် အတန်း၊ အသက်တို့ကိုပါ ဖော်ပြရမည်။
- ၄။ သက်ဆိုင်ရာ မြန်မာစာဆရာ၏ မိမိအတန်းသားဖြစ်ကြောင်းနှင့် မိမိတပည့် ကိုယ်ပိုင်ရေးသားသော စာစီစာကုံးဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံချက် ပူးတွဲပေးရမည်။
- ၅။ အချိန်မီပေးပို့သော စာစီစာကုံးများထဲမှ အကောင်းဆုံးတစ်ပုဒ်ကို အဖွဲ့ကရွေးချယ်၍ “မင်္ဂလာမောင်မယ်” စာစောင်တွင် ဖော်ပြမည်။
- ၆။ ကန့်သတ်ထားသော နေ့ရက်မတိုင်မီ ပေးပို့ရမည်။
- ၇။ ပြိုင်ပွဲဝင်စာစီစာကုံးများသည် အောက်ပါလိပ်စာအတိုင်း ပေးပို့ရမည်။

အက်ဗြတ်အဖွဲ့

မင်္ဂလာမောင်မယ်(စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲ)

မင်္ဂလာမောင်မယ် စာရှုသူများအတွက်

မင်္ဂလာမောင်မယ်စာစောင်ကို နယ်မှဖတ်ရှုလိုသူများသည် မိမိတို့စာစောင်တိုက်စားလှယ်များထံ မှာကြားဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် အိပ်တိုင်ရာရောက်စနပ်ဖြင့် ဖတ်ရှုလိုပါက Novel Light Express ဝုန်း - ၀၉၅၀၀၀၀၅၀ နှင့် ၀၁ - ၃၉၁၁၀၆ ဆို မှာကြားနိုင်ပါသည်။

သဒ္ဒါပါစ

ရှိန်မင်းကို

သားစားငှက်ကြီးများကို သိပါစ

သတ္တလောကတွင် အင်အားကြီးသတ္တဝါများက အင်အားနည်းသူများကို အနိုင်ယူသတ်ဖြတ်စားသောက်လေ့ရှိသည်။ မြေပြင်တွင်လည်းကောင်း၊ ရေပြင်တွင်လည်းကောင်း၊ လေထဲတွင်လည်းကောင်း ထိုသို့ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်းဖြစ်ရပ်များကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ယခုလတွင် လေထဲ၌ ကျက်စားသော သားစားငှက်ကြီးများအကြောင်းကို တင်ပြပါမည်။ ငှက်များကို သာမန်အားဖြင့်ကြည့်ပါက ချစ်စဖွယ်အကောင်ငယ်လေးများအဖြစ် မြင်တွေ့ရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူတို့နှင့်ယဉ်ပါးပြီး နေထိုင်သော ငှက်များသည် အသားစားငှက်များမဟုတ်ပေ။ အသီးအနှံများ၊ ဆန်စေ့များနှင့် တိကောင် စသည့် အကောင်ငယ်များကိုသာ စားသောက်သည့် ငှက်ငယ်များဖြစ်သည်။

လင်းယုန်

အမဲလိုက်
သိမ်းငှက်တစ်မျိုး

သိမ်းငှက်ငယ်
တစ်မျိုး

သိမ်းငှက်ကြီး

သိမ်းငှက်ကြီးတစ်မျိုး

သိမ်းငှက်ငယ်တစ်မျိုး

စွန်ငှက်

ခေတ်ဟောင်းလင်းတ

ခေတ်သစ်လင်းတ

အာဖရိက
ခြေတံရှည်အသားစားငှက်

ဝန်လက်ငှက်

ယင်းတို့နှင့်မဟူဘဲ တစ်မူထူးခြားသော သားစား
ငှက်ကြီးများမှာ လူတို့နှင့် ဝေးဝေးနေလေ့ရှိကြသည်။
ထိုသားစားငှက်များတွင် အကောင်အရွယ်အစား
အလွန်ကြီးမားသော သိမ်းငှက်များ၊ စွန်များ၊ လင်းယုန်
ငှက်များနှင့် လင်းတငှက်ကြီးများပါဝင်သည်။

အချို့သော သားစားငှက်ကြီးများ၏ အရွယ်အစား
မှာ တောင်ပံဖြန့်လိုက်ပါက ၉-ပေ၊ ၁၀-ပေခန့်ပင်
ရှိသည်။ ၎င်းတို့တွင် နေ့ညမဟူ အဝေးသို့ မြင်နိုင်
သော စူးရှသည့်အမြင်အာရုံပါရှိသည်။ သားကောင်ကို
ဖမ်းဆီးရာတွင် လက်နက်သဖွယ် အသုံးပြုနိုင်သော
နှုတ်သီးကောက်ကြီးများ၊ ကြီးမားပြီး ချွန်ထက်နေသော
ခြေသည်းများလည်း ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ ၎င်းတို့ကို
အသုံးပြု၍ မြွေ၊ ကြွက်၊ ငါး၊ ကြက် စသည့် သတ္တဝါ
ငယ်များကို ဖမ်းဆီးစားသောက်လေ့ရှိကြသည်။

* * *

မည်သည့်အချိန်ကစ၍ သားစားငှက်ကြီးများ ပေါ်ထွန်းလာသည်ကို သိပါစ

လွန်ခဲ့သောနှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာကပင် သဲကန္တာရ
အတွင်း လှည့်လည်နေထိုင်သော အာရပ်လူမျိုးများ၊
အခြားဗဟိုအာရှဒေသများရှိ ဂျစ်ပစ်များသည် ရွှေ
ရောင်လင်းယုန်ငှက်များကို အမဲလိုက်ရန်အတွက် လေ့
ကျင့်မွေးမြူခဲ့ကြသည်။

ငှက်ငယ်တာဝမှစ၍ လေ့ကျင့်ပြီးပြည့်စုံသည့် အမဲ
လိုက်ငှက်မုဆိုးတစ်ကောင်ဖြစ်ရန် အချိန်လေးနှစ်ခန့်
လိုသည်ဟု သိရသည်။ ထိုသို့လေ့ကျင့်ပြီးသွားသော
လင်းယုန်သည် သခင်အမိန့်ကို တစ်သေဝေမတိမ်း လိုက်
နာကာ ခိုင်းစေမှုမှန်သမျှ လုပ်ဆောင်ပေးသည်။ ၎င်း
တို့သည် သမင်ငယ်များ၊ မြေခွေးငယ်များနှင့် ဝံပုလွေ
ငယ်များကိုပင် ဖမ်းဆီးနိုင်သည်ဟု သိရသည်။

* * *

ကမ္ဘာ့အမြန်ဆုံးငှက်ကို သိပါစ

မှတ်တမ်းများအရ လေတွင်ကျက်စားသော ငှက်
များအနက် အမြန်ဆုံးသတ္တဝါမှာ Peregrine falcon
ခေါ် သိမ်းငှက်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုသိမ်းငှက်၏ သား
ကောင်ငယ်ဆီးစဉ် ပျံသန်းသည့် အရှိန်နှုန်းမှာ တစ်နာရီ
လျှင် မိုင် ၂၀၀-နှုန်းအထိ ရှိသည်ဟုဆိုသည်။

ကမ္ဘာ့အပြေးအမြန်ဆုံး သတ္တဝါဖြစ်သည့် ချီတာ
ကျားသစ်၏အရှိန်နှုန်းမှာ တစ်နာရီလျှင် ၆၈-မိုင်နှုန်း
သာ ရှိသည်ဟုလည်း သိရသည်။

* * *

သိမ်းငှက်သည် ရေထဲမှငါးကို မည်သို့ ဖမ်းယူသည်ကို သိပါစ

လေတွင်ကျက်စားသော သိမ်းငှက်သည် ရေတွင်
ကျက်စားသော ငါးကို ရေပေါ်ပေါ်လာသည့်တစ်ခဏ
အချိန်အတွင်းမှာပင် ထိုးသုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်သည်။

ဖမ်းဆီးပုံမှာ ယင်လယ် သို့မဟုတ် မြစ်ပြင်၏အထက်
ပေ ၁၀၀-အကွာခန့်တွင် သိမ်းငှက်သည် လေဟုန်စီး
ပျံဝဲကာ ငါးပွက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။
ငါးပွက်သည်ကိုမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အောက်သို့
အရှိန်ဖြင့် ထိုးဆင်းလာပြီး ရေပြင်ပေါ်တွင်ရုပ်ကာ ပျံ
သန်းလာသည်။

၂၃

သမိုင်းမဟာသတို့ခိုင်ရာ မေးလို့ရာရာ သမိုင်းပါမောက္ခဦးမြင့်စော(ငြိမ်း)

မေး။ ■ ဆရာကြီးခင်ဗျား၊

ကယားပြည်နယ်၏ တည်နေရာ၊ အကျယ်အဝန်း၊
ခရိုင်၊ မြို့နယ်၊ မြို့နယ်ခွဲ၊ ကျေးရွာအုပ်စုတို့ကို သိလိုပါ၍
ဖြေကြားပေးပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါတယ်ခင်ဗျား။

ရွှင်ဖြိုးချို၊ ပဲခူးမြို့။

ဖြေ။ ■ ကယားပြည်နယ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ
အရှေ့ပိုင်းတွင် တည်ရှိသည်။ မြောက်ဘက်တွင် ရှမ်း
ပြည်နယ်၊ အရှေ့ဘက်တွင် ထိုင်းနိုင်ငံ၊ တောင်ဘက်
နှင့် အနောက်ဘက်တွင် ကရင်ပြည်နယ်တို့ရှိသည်။
အကျယ်အဝန်းစတုရန်းမိုင် ၄၅၂၉.၅၆-ရှိသည်။
လွိုင်ကော်ခရိုင်နှင့် ဘောလခဲခရိုင်ဟူ၍ ခရိုင် ၂-ခုရှိ
ပြီး မြို့နယ် ၇-မြို့နယ်၊ မြို့နယ်ခွဲ ၁-မြို့၊ ရပ်ကွက်

နှင့် ကျေးရွာအုပ်စု ၁၀၈-ခုတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။

ကယားပြည်နယ်၏မြို့တော်မှာ လွိုင်ကော်မြို့ဖြစ်သည်။

လွိုင်ကော်ခရိုင်တွင် လွိုင်ကော်၊ ဒီမောဆို၊ ဗရူဆို၊
ရှားတော ၄-မြို့နယ်၊ ဘောလခဲခရိုင်တွင် ဘောလခဲ၊
ဖားဆောင်း၊ မဲ့စဲ့ ၃-မြို့နယ်နှင့် ရွာသစ်မြို့နယ်ခွဲ
၁-ခုတို့ ပါဝင်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ပါသည်။

* * *

မေး။ ■ ဆရာကြီးခင်ဗျား၊

ရခိုင်ပြည်နယ်၏ တည်နေရာ၊ အကျယ်အဝန်း၊
ခရိုင်၊ မြို့နယ်၊ မြို့နယ်ခွဲ၊ ကျေးရွာအုပ်စုတို့ကို သိလိုပါ
၍ ဖြေကြားပေးပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါတယ်ခင်ဗျား။
ဦးတင်စိန်၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။

သိမ်းငှက်ကြီးက ငါးတစ်ကောင်ကို ကုတ်ဖမ်းနေစဉ်။

ထို့နောက် ခြေသည်းများကို ရေ
တွင်ထိုးနှစ်ပြီး ရေပြင်ပေါ်တက်လာ
သည့်ငါးကို ရုတ်တရက် အမိအရ ဖမ်း
ကုတ်လိုက်သည်။ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေ
သည့်ငါးကို သူ၏ ချွန်ထက်သောခြေ
သည်းများဖြင့် မလွှတ်တမ်း ဖမ်းကုတ်ပြီး
ဒရုတ်တိုက်ဆွဲယူကာ စတင်ပျံသန်း
ဆောင်ယူသွားသည်။ သားကောင်ကို
အသိုက်တွင်းသို့ ယူဆောင်လာပြီး
နောက် သားငယ်များကို ကျွေးမွေး
သည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လည်း စားသုံး
သည်။

အကိုး။ ■ Know it all.

၆၅ ။ ။ ရခိုင်ပြည်နယ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အနောက်ဘက်အကျဆုံး ပြည်နယ်ဖြစ်သည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်သည် မြောက်ဘက်၌ ချင်းပြည်နယ်၊ အရှေ့ဘက်၌ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ အနောက်ဘက်၌ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်၊ အနောက်မြောက်ဘက်၌ ဘင်္ဂလားအော်နှင့် နိမ့်နိုင်ငံတို့နှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်။

ရခိုင်ပြည်နယ်သည် စတုရန်းမိုင်ပေါင်း ၁၄၂၀၀-ကျယ်ဝန်းသည်။ စစ်တွေ၊ မောင်းတော၊ ဘူးသီးတောင်၊ ကျောက်ဖြူနှင့် သံတွဲခရိုင် ငါးခရိုင်၊ မြို့နယ် ၁၇-မြို့နယ်၊ မြို့နယ်ခွဲ ၃-မြို့၊ ရပ်ကွက်ကျေးရွာအုပ်စုပေါင်း ၁၁၆၄-ခုတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ စစ်တွေမြို့သည် ရခိုင်ပြည်နယ်၏ မြို့တော်ဖြစ်သည်။

စစ်တွေခရိုင်တွင် စစ်တွေ၊ ပုဏ္ဏားကျွန်း၊ မြောက်ဦး၊ ကျောက်တော်၊ မင်းပြား၊ မြေပုံ၊ ပေါက်တောနှင့် ရသေ့တောင်မြို့နယ် ၈-မြို့နယ်။ မောင်တောခရိုင်တွင် မောင်တောနှင့် ဘူးသီးတောင် ၂-မြို့နယ်နှင့် တောင်ပြိုင်လက်ဝဲမြို့နယ်ခွဲ ၁-ခု၊ ကျောက်ဖြူခရိုင်တွင် ကျောက်ဖြူ၊ မာန်အောင်၊ ရမ်းဗြဲ၊ အမ်း ၄-မြို့နယ်၊ သံတွဲခရိုင်တွင် သံတွဲ၊ တောင်ကုတ်၊ ဝှု ၃-မြို့နယ်နှင့် မအီ၊ ကျွန်းလီမြို့နယ်ခွဲ ၂-ခုတို့ ပါဝင်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ပါသည်။

* * *

၆၆ ။ ။ ဆရာကြီးခင်ဗျား၊

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၏ တည်နေရာ၊ အကျယ်အဝန်း၊ ခရိုင်၊ မြို့နယ်၊ မြို့နယ်ခွဲ၊ ကျေးရွာအုပ်စုတို့ကို ခေါ်ဆိုပါ၍ ဖြေကြားပေးပါရန် ပန်ကြားဆပ်ပါသည် ဆိုသည်။

သက်ထက်ပို၊ တောင်ဒဂုံ။

၆၇ ။ ။ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အနောက်မြောက်ဘက်တွင် တည်ရှိပြီး အရှေ့ဘက်တွင် ကချင်ပြည်နယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် မန္တလေးတိုင်း

ဒေသကြီး၊ တောင်ဘက်တွင် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးနှင့် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ အနောက်ဘက်၌ ချင်းပြည်နယ်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့နှင့် ဆက်စပ်တည်ရှိနေသည်။ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း ၃၆၅၃၅-မိုင် ကျယ်ဝန်းသည်။

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီးတွင် စစ်ကိုင်း၊ ရွှေဘို၊ မုံရွာ၊ ကသာ၊ ကလေး၊ တမူး၊ မော်လိုက်နှင့် ခန္တီးခရိုင်ဟူ၍ ခရိုင် ၈-ခရိုင်ရှိပြီး မြို့နယ်ပေါင်း ၃၈-မြို့နယ်၊ မြို့နယ်ခွဲ ၃-မြို့၊ ကျေးရွာအုပ်စု ၁၇၆၈-ခုတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ စစ်ကိုင်းမြို့သည် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၏ မြို့တော်ဖြစ်သည်။

စစ်ကိုင်းခရိုင်တွင် စစ်ကိုင်း၊ မြင်းမူ၊ မြောင် ၃-မြို့နယ်၊ ကျေးရွာအုပ်စု ၁၇၇-ခုတို့ပါဝင်သည်။ ရွှေဘိုခရိုင်တွင် ရွှေဘို၊ ခင်ဦး၊ ဝက်လက်၊ ကန်ဘလူ၊ ကျွန်းလှ၊ ရေဦး၊ ဒီပဲယင်း၊ တန့်ဆည် ၈-မြို့နယ်၊ ကျေးရွာအုပ်စု ၄၉၂-ခုတို့ပါဝင်သည်။ မုံရွာခရိုင်တွင် မုံရွာ၊ ဘုတလင်၊ အရာတော်၊ ချောင်းဦး၊ ယင်းမာပင်၊ ကန်၊ ဆားလင်းကြီး၊ ပုလဲ ၈-မြို့နယ်၊ ကျေးရွာအုပ်စု ၃၆၀-တို့ပါဝင်သည်။

ကသာခရိုင်တွင် ကသာ၊ အင်းတော်၊ ထီးချိုင့်၊ ဗန်းမောက်၊ ကောလင်း၊ ဝန်းသို၊ ပင်လယ်ဘူး ၇-မြို့နယ်၊ ကျေးရွာအုပ်စု ၂၈၄-ခုတို့နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ကလေးခရိုင်တွင် ကလေး၊ ကလေးဆ၊ မင်းကင်း ၃-မြို့နယ်၊ ကျေးရွာအုပ်စု ၁၃၈-ခုတို့နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ တမူးခရိုင်တွင် တမူးမြို့နယ်နှင့် မြို့သစ်၊ ခါမ်းပေါက်မြို့နယ်ခွဲ၊ ကျေးရွာအုပ်စု ၂၁-ခုတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ မော်လိုက်ခရိုင်တွင် မော်လိုက်၊ ဖောင်းပြင် ၂-မြို့နယ်၊ ကျေးရွာအုပ်စု ၆၈-ခုတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ခန္တီးခရိုင်တွင် ခန္တီး၊ ဟုမ္မလင်း၊ လေရှိုး၊ လဟယ်၊ နန်းယွန်း ၅-မြို့နယ်နှင့် ပန်ဆောင်မြို့နယ်ခွဲ ၁-မြို့၊ ကျေးရွာအုပ်စု ၂၂၈-ခုတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။

သမိုင်းပါမောက္ခ ဦးမြင့်စော (ဦးမီး)

ဆရာပုံရိပ်များ

ဆရာမျိုး (တော်ဝင်)

“ဒီနေ့ ဘုရားရှိခိုး စောစောတက်မယ်။”

ဆရာစကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ဆရာတွင် ဆူစရာ၊ သို့မဟုတ် ရိုက်စရာအကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေပြီမှန်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး နားလည်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အဆောင်တွင် နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေပိုင်းတစ်ကြိမ် ဘုရားရှိခိုးကြရပြီး ဆုံးမစရာ၊ ရိုက်စရာရှိလျှင် ညနေပိုင်း ဘုရားရှိခိုးပြီးချိန်တွင် ဆရာကြီးက ဆုံးမလေ့ ရိုက်လေ့ရှိသည်။

ဘုရားရှိခိုးပြီးချိန်တွင် ဆရာအတန်းပေါ်တက်လာပြီး -

“ထွန်းထွန်းဝင်း၊ ထစမ်း။ မင်း တိုးအောင်ကို ဆိုက်ကားဆရာ၊ ဆိုက်ကားဆရာနဲ့ စနေတယ်ဆို။”

“သူ နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဆိုက်ကားနင်းနေတာ တွေ့လို့ပါဆရာ။”

ထွန်းထွန်းဝင်းက သူ့တွင် အပြစ်မရှိဆိုသည့်ပုံစံဖြင့် ပြန်၍ဖြေရှင်းသည်။ ဒီကောင် အရိုက်ခံရတော့မှာဟုတွေးကာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ဆရာက ဒေါသထွက်ဟန်မပြဘဲ -

“ကဲ ဒါဆို မင်းကို ငါ မေးပါဦးမယ်။ အဲဒီနွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မင်း ဘာလုပ်နေသလဲ။”

“ခင်ဗျာ။”

“မင်း ဘာအလုပ်လုပ်သလဲလို့ ပြောတာ။”

“ဟို အဲ၊ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဆရာ။”

ထိုအခါ ဆရာက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကဲ အားလုံး ဖြေစမ်းကွာ။ ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ အလုပ်ဟာ ဂုဏ်ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား။”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘာဖြေရမှန်းမသိသဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ကြသည်။ ဆရာက အားလုံးကို ခဏအကဲခတ်လိုက်ပြီး “ကဲ ဖြေကြလေကွာ။”

“ရှိပါတယ်ဆရာ။”

“မရှိပါဘူး ဆရာ။”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ရင်းသင်းဖြေလိုက်ကြသည်။ ဆရာက တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး

“ကဲ ဒီလိုမေးမယ်ကွာ။ ဆရာဝန်အလုပ်နဲ့ ဆိုက်ကားသမားအလုပ် ဘယ်ဟာဂုဏ်ရှိသလဲ။”

“ဟို - အင်း၊ အဲ . . .”

“ဆရာဝန်အလုပ်က ပိုဂုဏ်ရှိတာပေါ့ကွ၊ ဟုတ်ရဲ့လား။”

“ဟုတ် . . . အဲ - မဟုတ်ဘူး။”

“ဟား ဟား ဟုတ်ပါတယ်ကွ။ ဆိုက်ကားသမားက ဆရာဝန်လိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ဂုဏ်ရှိမလဲကွ။”

တိုးအောင် မျက်နှာလေးငယ်သွားသည့် ဆရာတိုးအောင်ကို မနှစ်သိမ့်ဘဲ ထွန်းထွန်းဝင်းကို မျက်နှာ

လိုက်တော့မည်လား။ ကျွန်တော် ဆရာကို နားမလည် နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကဲ ဒါဆို နောက်မေးခွန်းတစ်ခုကွာ။ ဆိုက်ကား နင်းတဲ့အလုပ်နဲ့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ အလေလိုက် နေတာနဲ့ ဘယ်ဟာက ဂုဏ်ရှိသလဲ။”

“ ”

“ထွန်းထွန်းဝင်း၊ မင်းဖြေကြည့်စမ်း။”

ထွန်းထွန်းဝင်း အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက် တုသွားသည်။

“မင်းက တိုးအောင် ဆိုက်ကားနင်းနေတာကို ဂုဏ်ငယ်တယ်၊ ရှက်စရာကောင်းတယ်လို့ တွေး တယ်။ မင်း ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့ တာက ပိုရှက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာကိုတော့ မင်း မတွေးမိဘူး မဟုတ်လား။”

ထွန်းထွန်းဝင်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ပါ။

“မှန်တယ်၊ ဆိုက်ကားနင်းတဲ့အလုပ်ဟာ ဂုဏ် ငယ်တယ်။ ဘယ်သူမှ မလုပ်ချင်ဘူး။ မင်းတို့အရွယ် လေးတွေဆိုရင် ပိုလို့ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ တိုးအောင် ဟာ မိဘကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ဒီလိုဂုဏ်ငယ်တဲ့အလုပ် ကို လုပ်ခဲ့တယ်။ မိဘအပေါ် သိတတ်တဲ့ တိုးအောင် ခဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ မြင့်မြတ်သလား၊ နိမ့်ကျသလား တွာ။”

“မြင့်မြတ်ပါတယ် ဆရာ။”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော့်အသံက အကျယ်ဆုံးဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

“ကဲ ထွန်းထွန်းဝင်း၊ မင်းကတော့ အပြောင် အပြစ်စတာဆိုပေမဲ့ ဒီလို သူတစ်ပါးကို နှိမ့်ချလှောင် ခြင်းတဲ့ မင်းလုပ်ရပ်အတွက် မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆို တာကို မင်းလက်ခံသလား။”

“ဟုတ်တဲ့၊ လက်ခံပါတယ်ဆရာ။”

“အောင်ဦး၊ ဒါဆို ရှေ့ထွက်ခဲ့။”

“ခွမ်း ခွမ်း ခွမ်း”

ဆရာက ထွန်းထွန်းဝင်းကို သုံးချက်တိတ်ခိုက်ပြီး အပြစ်ပေးပါသည်။ ထို့နောက် ဆရာက ကျွန်တော် တို့အားလုံးကို -

“တပည့်တို့ ဒီဖြစ်ရပ်ကနေ ဆင်ခြင်ထုတ်ယူပြီး ဆရာ မင်းတို့အားလုံးကို ဆုံးမချင်တာလေး ရှိတယ်။ ပထမတစ်ခုက စတဲ့၊ နောက်တဲ့သဘောနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတစ်ပါးကို နှိမ့်ချလှောင်ပြောင်တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့။ ဒါဟာ အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်ဓာတ်၊ သိမ်ဖျင်းတဲ့ အပြုအမူလို့ ခံယူနားလည်ပြီး မလုပ်မိအောင် ဆင်ခြင် ကြပါ။

“ဒုတိယ - အလုပ်မလုပ်ဘဲ အလေလိုက် အချိန် ဖြုန်းနေတာနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ဘယ်အလုပ်မဆို ဂုဏ် ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် “အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာ” ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားပြီး အားလုံးပဲ အလုပ်လုပ်ရတာကို ဂုဏ်ယူစိတ်မွေးပါ။ အားလပ် ခိုန်မှာ အချိန်ဖြုန်းမနေဘဲ မိဘကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီကြပါ။

“နောက်ဆုံးတစ်ခုက ကာယလုပ်အားနဲ့ အသက် မွေးရတာထက် ဉာဏစွမ်းအားနဲ့၊ ပညာနဲ့ အသက် မွေးရတာက ပိုပြီးတော့ ဂုဏ်ရှိတဲ့အတွက် တစ်ချိန်မှာ ပညာနဲ့ အသက်မွေးနိုင်တဲ့သူတွေ ဖြစ်အောင် ခံယူ ချက်ရှိရှိနဲ့ ပညာကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသင်ယူကြပါ။ ကဲ-ဒီနေ့ ဒီလောက်ပါပဲ။ ဆင်းလို့ရပါပြီ။”

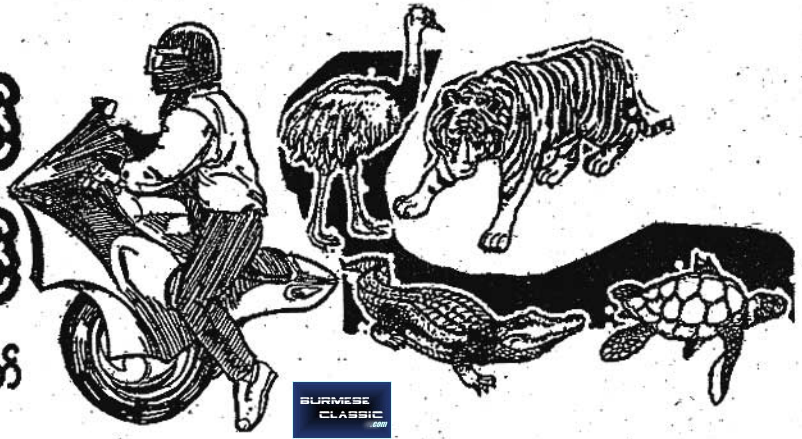
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး ခင်ဗျား/ရှင့်။”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆရာကို ညီညီညာညာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ဆရာဆုံးမစကားကို နား ထောင်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နွေရာသီကျောင်းပိတ် ရက်ရောက်လျှင် မိဘများကို ကူညီပြီး အလုပ်လုပ် မည်။ အဖေနှင့်အမေသည် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေ သည်ကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေကြလိမ့်မည်ဟု တွေးကာ စိတ်ရွှင်လန်းတက်ကြွနေမိတော့သည်။

ဆရာမျိုး (တော်ဝင်)

မင်္ဂလာမောင်မယ် * ၃၇

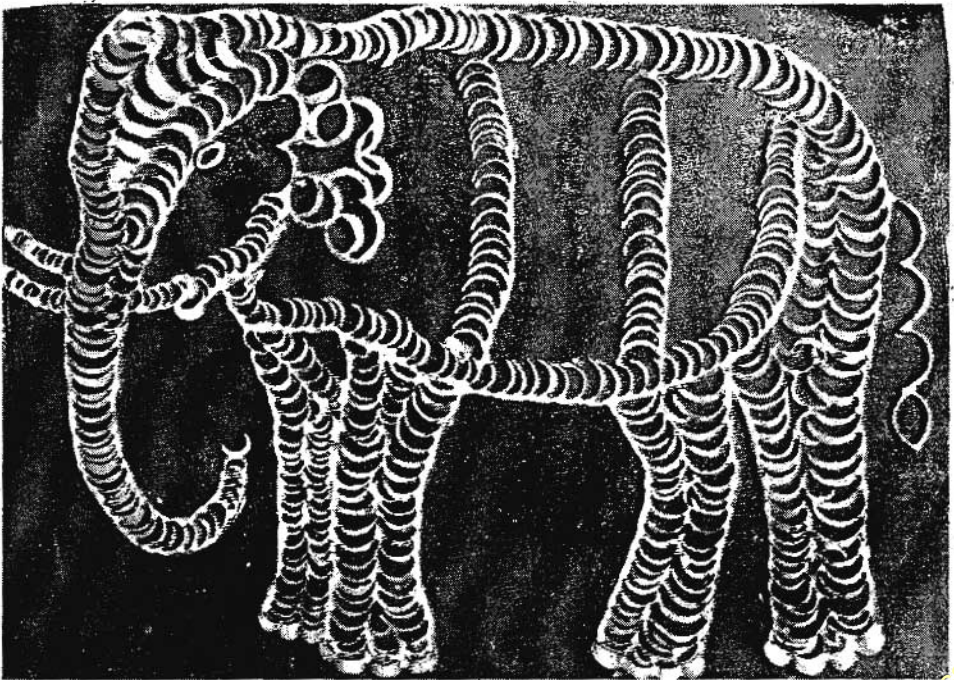
အိပ္ပယ်စိုလင် ကမ္ဘာတစ်ခွင် အောင်ဟိန်းထက်

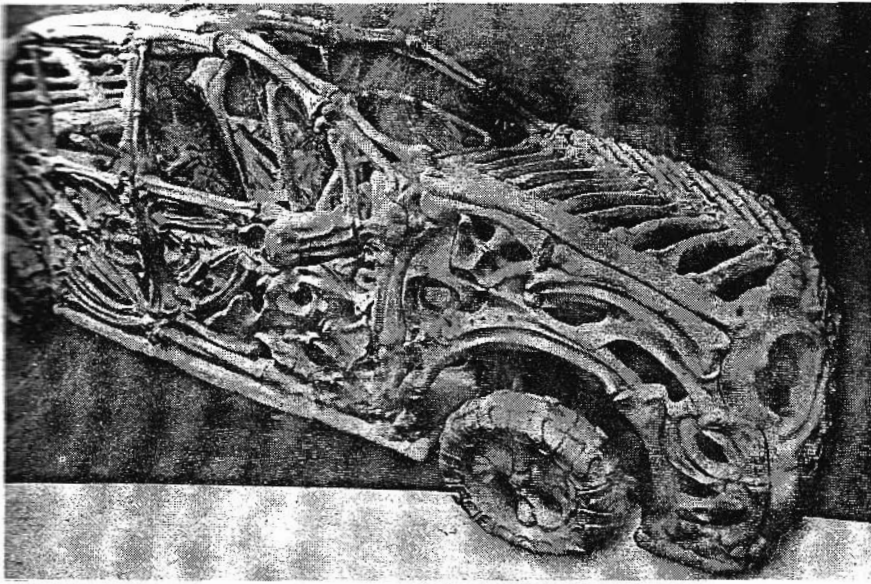
စွန့်ပစ်စက္ကူညှပ်ကလစ်များ

ယခုခေတ်အခါတွင် လူအများသည် စွန့်ပစ်စက္ကူညှပ်များကို ဖျောက်ဖျက်ခြင်းမပြုဘဲ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း အသုံးဝင်အောင် ပြန်လည်ဖန်တီး ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နေကြသည်။

အမေရိကန်ပြည်၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်သား၊ တင်ဟော(ခ်)ဆန်သည် စွန့်ပစ်ထားသော စက္ကူညှပ်ကလစ်များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပုံတွင် ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ဆင်ရုပ်ပုံဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးပြုလုပ်လိုက်ရာ သူ၏ အနုပညာကို မြင်ရသူတိုင်း အံ့ချီးမဆုံး ရှိကြသည်။

စွန့်ပစ်စက္ကူညှပ်ကလစ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆင်ရုပ်

ဖန်မျှင်ထည်အရိုးများဖြင့်
ပြုလုပ်ထားသော
မော်တော်ကားပုံ

အိန္ဒိယနိုင်ငံသား၏ အံ့ဖွယ်လက်ရာ

အိန္ဒိယလူမျိုး ဂျစ်တစ်ကာလက်(၁)သည် ရုံးသို့
အလုပ်သွားစဉ် လမ်းခရီး၌ အသုံးမပြုဘဲ စွန့်ပစ်ထား
သည့် ကားပျက်တစ်စီးကို တွေ့မြင်ခဲ့သည်။ သူသည်
ယင်းကားပျက်ကိုကြည့်ရင်း မျက်လုံးထဲ၌ ဒိုင်နိုဆော
ရုပ်ကြွင်းမှ အရိုးများကို မြင်ယောင်မိသည်။

သို့ဖြစ် သူသည် ထိုအချိန်မှစတင်ကာ ဖန်မျှင်
ထည် (Fibre Glass) ဖြင့် တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုးတို့၏ ရုပ်
ကြွင်းပုံသဏ္ဌာန်အရိုးများကို ကြိုးစားပြုလုပ်သည်။ ထို
နောက် တစ်ဆင့်တက်၍ ဖန်မျှင်ထည်အရိုးများကို စု
ည်းကာ ပုံတွင်မြင်ရသည့်အတိုင်း မော်တော်ကား
ထမ်းပုံကို အံ့ဖွယ်ဖန်တီးပြုလုပ်ပြသခဲ့သည်။

* * *

အံ့ဖွယ်နွားကလေး

ဇာန်လူမျိုး လယ်သမား Kazunori Yamazaki ပိုင်
နွားမကြီးတစ်ကောင်သည် ချစ်သူများနေ့တွင်

အံ့ဖွယ်ကောင်းသော နွားထီးကလေးတစ်ကောင်ကို မွေး
ဖွားခဲ့သည်။ ထိုနွားကလေးသည် အညိုရောင်ဖြစ်၍
နဖူးတွင် မော်ပြပါပုံအတိုင်း အသည်းပုံသဏ္ဌာန် အဖြူ
မွေးကလေးများ ပါရှိလာသည်။

လယ်သမားကြီးသည် ထိုခွားထီးကလေးကို
ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ထားသည်။
ချစ်သူချင်း လက်ဆောင်ပေးရန်အတွက်လည်းကောင်း၊
တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်၌ အမြတ်တနိုးထားရှိရန်အတွက်
လည်းကောင်း၊ တန်ဖိုးမြင့်မြင့်ဖြင့် ရောင်းချရန်အတွက်
လည်းကောင်း ရည်ရွယ်ထားသည်။

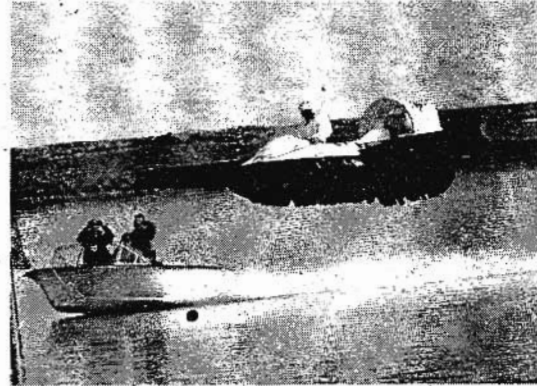
.....
သွားနှင့် ဆေးမင်ကြောင်
.....

အမေရိကန်နိုင်ငံမှ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်
စတီဗ်ဟေးဝပ်(Steve Heward) သည် သွားဘက်ဆိုင်
ရာ ပညာရပ်ကိုသာမက ဆေးမင်ကြောင်ထိုးနည်း
အတတ်ကိုလည်း သင်ယူတတ်မြောက်ထားသူဖြစ်
သည်။ သူသည် ထိုပညာနှစ်ရပ်ကို အသုံးပြု၍ ကမ္ဘာ
တစ်ဝန်းရှိ အောင်မြင်ကျော်ကြားသူတို့၏ ရုပ်ပုံများကို
လူသွားများပေါ်တွင် ဆေးမင်ကြောင် ရေးထိုးခဲ့သည်။
သူရေးထိုးထားသော ပုံများတွင် အမေရိကန်
သမ္မတလင်ကွန်း၊ ဂျော့ရှ်ဝါရှင်တန်တို့မှစ၍ ပရက်
စလေ၊ မစ်ကီးမောက်ပုံများထိ ပါဝင်သည်။ ထိုပုံများ

သွားများပေါ်တွင် ဆေးမင်ကြောင်ရုပ်ပုံများ ထိုးထားပုံ။

ရေးထိုးထားသည့် သွားများကို အဝေးမှ အမှတ်တမဲ့
ကြည့်ပါက ဟင်းရွက်ဖတ်လေးများ ကပ်နေသည်ဟု
ထင်ရသည်။

.....
လေမှာပျံသည့် ရုပ်ပြေးယာဉ်
.....

တီထွင်သူများသည် ရုပ်ပြေးယာဉ်များကို ရေပေါ်
နှင့် မြေပေါ်တွင် သွားလာနိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ဖန်တီး
ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းတို့သည် ရာသီဥတု
ဆိုးရွား၍ လှိုင်းလှေ့များ ပြင်းထန်သောအခါများတွင်
သွားလာရန် အခက်အခဲရှိခဲ့သည်။

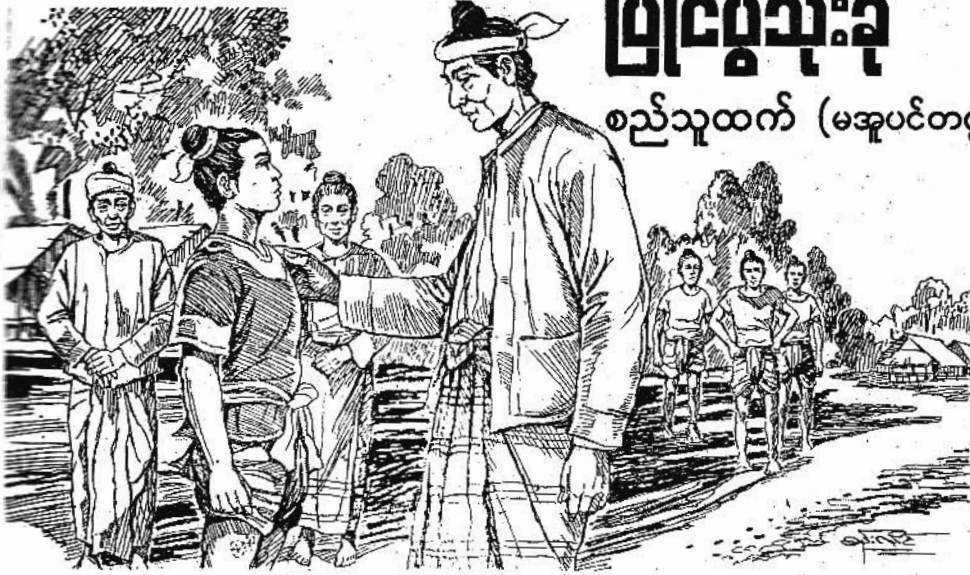
ဤအခက်အခဲကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် နယူးဖီလန်
နိုင်ငံသား တီထွင်သူတစ်ဦးဖြစ်သူ ရူဒီဟေးမန် (Ruddy
Heeman's) သည် ရေပြင်မှ ၆-ပေအထိ မြင့်တက်
အောင် ပျံသန်းနိုင်သော ရုပ်ပြေးယာဉ်ပျံကို တီထွင်
လိုက်သည်။ ယင်းသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၆၀-
နှုန်းဖြင့် သွားလာနိုင်သည်။ ထိုရုပ်ပြေးယာဉ်ကို တီထွင်
နိုင်ရန်အတွက် ရူဒီသည် ဒေါ်လာပေါင်းသောင်းချီ
အကုန်အကျခံကာ ၁၁-နှစ်ကျော်ကြာမျှ မဖြစ်မနေ
ကြိုးစားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏တီထွင်မှုကို
အများက ချီးကျူးမဆုံး ရှိခဲ့ကြသည်။

အောင်ဟိန်းသက်

အကိုး ။ ။ Ripley's Believe it or not (2010)

ပြိုင်ပွဲသုံးခု

စည်သူထက် (မအူပင်တက္ကသိုလ်)

တစ်နေ့တွင် လူငယ်လေးတစ်ယောက်သည် သူ၏ ဇာတိရွာလေးတွင် ကျင်းပမည့် အပြေးပြိုင်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်နေသည်။ ပြိုင်ပွဲတွင် သူနှင့်အတူ အခြားလူငယ်လေးနှစ်ဦးလည်း ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုအားကစားပွဲကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြည့်ရန် လူအုပ်ကြီး စုဝေးရောက်ရှိလာသည်။ လူငယ်လေး၏အကြောင်းကို ကြားမိသည့် ပညာရှိအဘိုးအိုတစ်ဦးလည်း ပြိုင်ပွဲကြည့်ရှုရန် ခရီးဝေးနှင်ပြီး ရောက်ရှိလာသည်။

ပြိုင်ပွဲစတင်သောအခါ လူငယ်လေးသည် သူ၏ နှုတ်အား၊ စွမ်းအားများကို စိုက်ထုတ်၍ပြေးရာ ပန်းဆိုင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သူသာ ပထမဖြစ်သည်။ ပညာရှိအဘိုးသည် တက်ကြွဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် လူငယ်အားကို ဩဘာပေးကြ၊ လက်ငွေယမ်းပြကြသည်။ ပညာရှိကြီးကတော့ အေးအေးလူလူ မလှုပ်မယှက်နေသည်။ မည်သည့်စိတ်ခံစားမှုမျိုးကိုမှ မပြပေ။ သို့သော် လူငယ်လေးကမူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူနေသည့်အပြင် အရေးပါအရာရောက်သူတစ်ဦးအဖြစ် ခံစားနေသည်။

ဒုတိယပွဲကို ကြေညာသောအခါ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သည့် စိန်ခေါ်သူလူသစ်နှစ်ဦးက လူငယ်လေးနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရန် ရှေ့ထွက်လာသည်။ ပြိုင်ပွဲကို စတင်သည်။ သေချာပါသည်။ လူငယ်လေးကသာ ကျော်ဖြတ်ပြီး ထပ်မံ ပထမစွဲသည်။ ပရိသတ်ကြီးက တက်ကြွဝမ်းမြောက်ကြပြီး လူငယ်လေးကို ဩဘာပေးကြ၊ လက်ငွေယမ်းပြကြပြန်သည်။ ပညာရှိကြီးက မည်သည့်စိတ်ခံစားမှုကိုမှ မပြဘဲ အေးအေးလူလူ မလှုပ်မယှက်နေမြဲနေသည်။ သို့သော် လူငယ်လေးကမူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူနေသည့်အပြင် အရေးပါအရာရောက်သူတစ်ဦးအဖြစ်လည်း ခံစားနေသည်။

“နောက်တစ်ပွဲ၊ နောက်ထပ်တစ်ပွဲ လုပ်ပေးပါဦး” ဟု လူငယ်လေးက တောင်းဆိုသည်။ ပညာရှိအဘိုးအိုက ရှေ့တိုးထွက်လာပြီး လူငယ်လေးကို စိန်ခေါ်သူ နောက်ထပ်လူသစ်နှစ်ဦးနှင့် ဆုံပေးသည်။

တစ်ဦးက အသက်ကြီးပြီး အားအင်ချည့်နဲ့နေသည့် အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်။ တစ်ဦးက မျက်မမြင် အမျိုးသားဖြစ်သည်။

“ဒါက ဘာတွေလဲ” ဟု လူငယ်လေးကမေးသည်။

“ဒါ ပြိုင်ပွဲမဟုတ်တာ” ဟုလည်း သူက အံ့အား သင့်စွာပြောသည်။

“ဒါက ပြိုင်ပွဲပါ” ဟု ပညာရှိက ပြန်ပြောသည်။ ပြိုင်ပွဲစတင်သောအခါ လူငယ်လေးကသာ တစ်ဦး တည်းသော ပန်းဝင်သူဖြစ်နေသည်။ ပြိုင်ဘက်နှစ်ဦး မှာ တာအထွက်တွင် ရပ်ကျန်နေခဲ့သည်။ လူငယ်လေး က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် လက်ကိုမြှောက်နေသော် လည်း ပရိသတ်ကြီးသည် လူငယ်လေးအပေါ် မည် သည့်ခံစားမှုမှမပြဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေ က ကျွန်တော့်အောင်မြင်မှုမှာ မပါဝင်ကြတာလဲ” ဟု လူငယ်လေးက ပညာရှိအဘိုးအိုကို မေးသည်။

“ထပ်ပြီး ပြေးပါဦး” ဟု ပညာရှိကြီးက ပြန်ပြော သည်။

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အတူတူပန်းဝင်အောင် လုပ်ပါ။ မင်းတို့သုံးယောက်စလုံး ပန်းဝင်ရမှာနော်” ဟုလည်း ဆက်၍ပြောသည်။

လူငယ်လေးက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး မျက်မမြင် အမျိုးသားကြီးနှင့် အားအင်ချည့်နဲ့ နေသည့် အမျိုး သမီးကြီး၏အလယ်တွင် ဝင်ရပ်သည်။ ထို့နောက် ပြိုင်ဘက်နှစ်ဦးကို လက်တွဲခေါ်သည်။ ပြိုင်ပွဲစတင် သောအခါ လူငယ်လေးက ပြိုင်ဘက်နှစ်ဦးနှင့်အတူ ပန်းတိုင်သို့ အလွန်ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်ပြီး ပန်းတိုင် ကို ကျော်ဖြတ်သည်။

ပရိသတ်ကြီးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် လူ ငယ်လေးကို ဩဘာပေးကြသည်။ လက်ငှေ့ယမ်းခြင်း ကြသည်။

ပညာရှိကြီးကပြုံးပြီး ညင်သာစွာ ခေါင်းတဆတ် ဆတ် ငြိမ်နေသည်။ လူငယ်လေးကတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဂုဏ်ယူနေသည့်အပြင် အရေးပါအရာရောက်သူ တစ်ဦးအဖြစ်လည်း ခံစားနေသည်။

“အဘိုး၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ ပရိသတ် ကြီးက ဘယ်သူ့ကို အားပေးနေတာလဲ။ ကျွန်တော် တို့သုံးယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကိုလဲ” ဟု လူငယ်လေး က မေးသည်။

ပညာရှိအဘိုးအိုက လူငယ်လေး၏ ပန်းနှစ်ဖက် ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လူငယ်လေး၏မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့် ကာ နူးညံ့စွာဖြေသည်။ “လူလေး၊ ဒီပွဲမှာ လူလေးဟာ အရင်ပြေးဖူးသမျှ အပြေးပြိုင်ပွဲတွေထက် အများ ကြီး အနိုင်ရသွားတာကွဲ့။ ဒီပွဲမှာ ပရိသတ်ကြီးက လူလေးကလွဲပြီး တခြား ဘယ်အောင်နိုင်သူကိုမှ ဩဘာပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ဒီပွဲ မှာ လူလေးက အားနည်းသူနှစ်ဦးကို ကူညီဖေးမခဲ့တဲ့ အတွက် လူလေးကို ပရိသတ်က အားပေးတာပါပဲ ကွယ်။”

စည်သူထက် (မအူပင်တက္ကသိုလ်)

အကိုး ■ ■ "Darren Edwards" ၏

"The three races"

ယဉ်ကျေးခြင်း

ယဉ်ကျေးခြင်းဆိုသည်မှာ အဘယ်အရာနည်း။ လူရှေ့ကုန်း၍သွားခြင်း၊ ကွ၍သွားခြင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်း၊ ဖိနပ်ချွတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ယဉ်ကျေးခြင်းဟုမဆိုလို။ လူအချင်းချင်း စိတ်ကိုမချမ်းသာအောင်၊ မခံချည့်မခံသာ အောင် မလုပ်ခြင်း၊ မိမိအတွက် သူတစ်ပါးမှာ ဝန်လေးခြင်းမဖြစ်စေခြင်း၊ သူတစ်ပါးအား အနှောက်အယှက်မပြုခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာသော စိတ်ရှိခြင်းတို့ကို ယဉ်ကျေးခြင်းဟု ခေါ်လေသည်။

ပိုးနှင့်

စိတ်ကုန်ရိုးစာအုပ်မှ

သိပ္ပံအရေး မေးလိုရာမေး

သန်းမင်းထွဋ်

မေး ။ ဒေါက်တာခင်များ။

ငှက်များနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိရှိလိုပါသည်။ ပြန်လည် ဖြေကြားပေးစေလိုပါသည်။ (၁) လူကို အန္တရာယ်ပြုနိုင် သော ငှက်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အဆိပ်ရှိသောငှက်များ ဖြစ်ပါသလား။ ချီသည်ဆိုလျှင် ၎င်းတို့ကို မည်သည့်နေရာ တွင် တွေ့နိုင်ပါသနည်း။ (၂) အရွယ်အားဖြင့် အလေး ချိန်အားဖြင့် အကြီးဆုံးငှက် အမည်နှင့် ၎င်းတို့နေထိုင်ရာ ဒေသကို သိလိုပါသည်။ (၃) အသေးဆုံး ငှက်မျိုးစိတ် များနှင့် ၎င်းတို့နေထိုင်ရာဒေသကို သိလိုပါသည်။ (၄) အမြန်ဆုံးငှက်များအကြောင်းကို ဖော်ပြပေးစေချင်ပါ သည်။ (၅) သက်တမ်းအတိုဆုံးနှင့် အရှည်ဆုံးငှက်များ အကြောင်းကိုလည်း ပြန်လည်ဖြေကြားပေးပါခင်များ။

ကိုမျိုးတင်မွှေး

ပလိပ်မြို့၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး။

ဖြေ ။ ငှက်ချစ်သူ ကိုမျိုးတင်မွှေးအတွက် မေးခွန်းများကို တစ်ပေါင်းတည်း ပြန်လည်ဖြေကြား အပ်ပါသည်။ (၁) ငှက်အများစုမှာ လူကို အန္တရာယ်ပြု ခြင်း မရှိကြပါ။ လူသားတို့ကသာ အန္တရာယ်ပြုကြ၊ ဖမ်းဆီးကြခြင်းကြောင့် အချို့ငှက်များမှာ မျိုးတုံးပျောက် ကွယ်လုနီး ဖြစ်နေကြပါသည်။ အချို့သောငှက်မျိုးများ ဆိုလျှင် လူတို့ ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်မှုကြောင့် ယခုအခါ

ကမ္ဘာပေါ်တွင် မရှိကြတော့ပါ။ သို့သော် လူကို အန္တရာယ်ပေးတတ်သော၊ အဆိပ်ရှိသော ငှက်မျိုးလည်း ရှိပါသေးသည်။ ၎င်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် Pitohui ဟု ခေါ်တွင်ပါသည်။ ၎င်းငှက်မျိုးများမှာ မြန်မာနိုင်ငံ တွင် မရှိသဖြင့် မြန်မာအခေါ်အဝေါ် မတွေ့ရပါ။

အဆိုပါ ငှက်မျိုးစိတ်တွင် မျိုးစုဝင် ငှက် ၆-မျိုး ခန့်ပါဝင်ပြီး နယူးဂီနီကျွန်းနှင့် ၎င်း၏အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ကျွန်းများတွင် တွေ့မြင်ရပါသည်။ အရွယ်အစားမှာ တစ်ပေခန့်ရှိပြီး အရောင်မှာ အနက်ရောင်နှင့် အညို ရောင် စပ်ထားပါသည်။ ၎င်းတို့သည် မိုးရေပေါ်ပေါ များများရသော ဒေသရှိ သစ်တောကြီးများတွင် အတည် တကျ နေထိုင်တတ်ကြပါသည်။ ဆောင်းခိုခြင်း၊ အသိုက်ပြောင်းခြင်းအလေ့အထ မပြုလုပ်တတ်ကြပါ။ သူတို့သည် တေးသီငှက်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်နှင့် အညီ သာယာသောအသံဖြင့် တေးသီလေ့ရှိတတ်ပါ သည်။

၁၉၉၂-ခုနှစ်တွင် ငှက်ပညာရှင်တစ်စုသည် Pitohui ငှက်လေးများကို လေ့လာရန် နယူးဂီနီကျွန်း သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ သူတို့သည် ငှက်လေးများ ၏ အမွှေးအတောင်နှင့် အရေပြားကို လေ့လာရာမှ စူးရှသော အနံ့တစ်မျိုးကို သိရှိသွားပါသည်။ အဆိုပါ အနံ့ကို ထပ်မံလေ့လာကြည့်ရာမှ homobatrachoto- xin အမည်ရှိ အဆိပ်တစ်မျိုးကို တွေ့ရှိသွားပါသည်။ အဆိုပါအဆိပ်သည် ထိမိ၊ ကိုင်မိသူကို ခြေလက်များ

ထုံကျဉ်ပြီး လေဖြတ်သလို ခံစားစေတတ်ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိသွားခဲ့ပါသည်။

Pitochui ငှက်လေးများ နေထိုင်ရာ နယူးဂီနီကျွန်း ပေါ်တွင် ငှက်လေးများကို ဖမ်းစားတတ်သော မြွေ တစ်မျိုး ရှိနေပါသည်။ Pitochui ငှက်လေးများသည် အဆိုပါ အဆိပ်ကိုထုတ်ပြီး မြွေရန်မှ ရှောင်ရှားခြင်း သာ ဖြစ်ပါသည်။ လူသတ္တဝါတို့ကို သီးခြားတိုက်ခိုက် ခြင်း မရှိပါကြောင်း ပြန်လည်ဖြေကြားအပ်ပါသည်။

(၂) ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရွယ်အားဖြင့်၊ အလေးချိန် အားဖြင့် အကြီးဆုံးငှက်မှာ ငှက်ကုလားအုတ် ဖြစ်ပါ သည်။ အကြီးဆုံး ငှက်ကုလားအုတ်တစ်ကောင်သည် ကိုးပေအမြင့်အထိ ရှိနိုင်ပြီး အလေးချိန်အားဖြင့် ၃၄၅- ပေါင်အထိ လေးပါသည်။ အလွန်လေးလံလွန်းရကား ငှက်ကုလားအုတ်များသည် ကောင်းကင်တွင် မပျံနိုင် ကြပါ။

ပျံသန်းနိုင်သော ငှက်များအနက် အကြီးဆုံးငှက်မှာ တောင်အာဖရိကနှင့် အရှေ့အာဖရိကတွင် ကျက်စား နေထိုင်တတ်သော Kori Bustard အမည်ရှိ ငှက်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါငှက်မှာ အလေးချိန်အားဖြင့် ပေါင် ၄၀-ခန့် ရှိကြောင်း သိရှိရပါသည်။

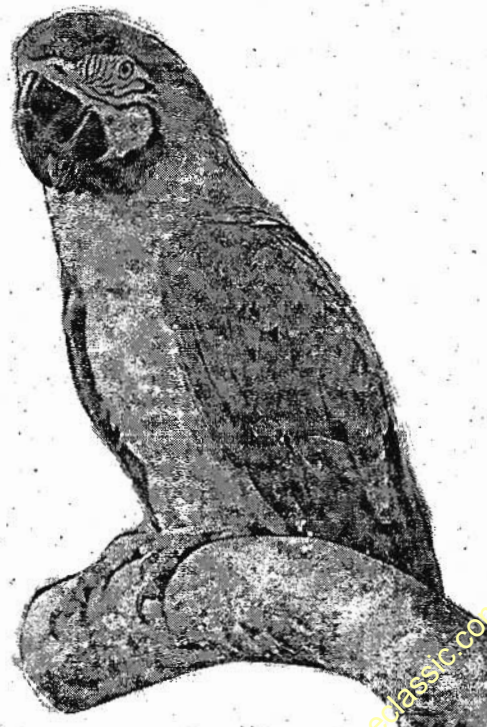
အသားစားငှက်များအနက် အကြီးဆုံးငှက်မှာ လင်းတငှက်ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် အလေးချိန် အားဖြင့် ၉-ကီလိုမှ ၁၂-ကီလို (ပေါင် ၂၀-မှ ၂၇)အထိလေးပြီး တောင်ပံဖြန့်ထားချိန်တွင် တောင်ပံ ထိပ်နှစ်ခုအကွာအဝေးမှာ ၁၀-ပေခန့် ရှိပါသည်။

(၃) ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရွယ်အစားအသေးဆုံးငှက် မှာ ဝတ်ရည်စုပ်ငှက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျူးဘားနိုင်ငံတွင် နေထိုင်သော ပျားရည်စုပ်ငှက်အထီးကို ကမ္ဘာ့အသေး ဆုံးငှက်အဖြစ် ဂင်းနစ်စံချိန်မှတ်တမ်းက အသိအမှတ် ပြုထားပါသည်။ အဆိုပါငှက်ကလေးမှာ အလျား ၂- လက်မကျော်ရှိ (၂.၂၄-လက်မ)သာရှိပြီး အလေးချိန် အားဖြင့် အောင်စဝက် (၁.၆-ဂရမ်)သာ ရှိပါသည်။

အမများသည် အထီးငှက်များထက် ပို၍ပင် သေးငယ် နေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

ဝတ်ရည်စုပ်ငှက်လေးများသည် အသေးဆုံးငှက် ဖြစ်ရုံသာမက ကမ္ဘာပေါ်တွင် တောင်ပံခတ်နှုန်းအမြန် ဆုံးငှက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ လည်ပင်းတွင် ပတ္တမြား ရောင်အကွက်ပါသော ဝတ်ရည်စုပ်ငှက်လေးတစ်ကောင် သည် တစ်မိနစ်လျှင် အကြိမ်ပေါင်း ၂၀၀-ခန့် တောင်ပံခတ်နိုင်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

(၄) ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံးသွားနိုင်သော ငှက်မှာ ငှက်ကုလားအုတ်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအကြီး ဆုံးဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်မလိုက်အောင် ပြေး နိုင်သောငှက်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နာရီလျှင် ၄၅-မိုင်နှုန်း အထိ ပြေးနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကိုယ်ခန္ဓာအလွန် ကြီးရကား ကောင်းကင်သို့ မပျံတက်နိုင်ပါ။

ကမ္ဘာ့သက်တမ်းအရှည်ဆုံးငှက် မျှာလီ

အချိန်မဖြုန်း လိုရာသုံးသူ

စိုးစိုးဌေး (ကြွေ)

ယနေ့ လူငယ်များထဲတွင် ရပ်ကျိုး၊ ရွာကျိုး အတွက် စွမ်းစွမ်းတမံ သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်းကို အခြားလူငယ်များ အတုယူကြစေရန် ဖော်ပြလိုပါသည်။ ထိုသူမှာ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ မင်းကင်းမြို့နယ်၊ ကြွေရွာမှ

အဖ ဦးသာသန်း၊ အမိ ဒေါ်လှဝိုင်းတို့၏သား မောင်ခင် မောင်တိုး(ခေါ်) မောင်တိုး ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ကြွေရွာ၌ ကျေးရွာရန်ငွေဖြင့် ဆောက် လုပ်သော နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီး ဆောက် လုပ်ရာတွင် ဖောင်ဒေးရှင်းချသည့်အချိန်မှစ၍ မြေများ

ပျံ့သန်းနိုင်သော ငှက်များအနက် အမြန်ဆုံးငှက်မှာ albatross အမည်ရှိ ပင်လယ်စင်ရော်အကြီးစားငှက် များဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ဦးခေါင်းအနည်းငယ် ညိုသည်။ တစ်နာရီလျှင် ၁၂၇-ကီလိုမီတာ (၇၉-မိုင်နှုန်း) ပျံနိုင်ပါသည်။

ဆာရေးပြည်နယ်၊ စိုက်ပျိုးတွင်ရှိသော ငှက်လှောင်ရုံ မှ ချာလီအမည်ရှိ ကြက်တောငှက်ကြီးသည် ၂၀၀၄-ခုနှစ်တွင် သက်တမ်းအားဖြင့် ၁၀၉-နှစ်ရှိနေပြီး ကမ္ဘာပေါ်တွင် အသက်အရှည်ဆုံးငှက်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ထားကြပါသည်။

ရေထဲတွင် အမြန်ဆုံးသွားနိုင်သော ငှက်လေးများမှာ ပင်ပွင်းငှက်ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် တစ်နာရီ ၁၇-မိုင်နှုန်းခန့်အထိ ရေထဲတွင် ကူးနိုင်ပါသည်။ ရေအောက်သို့ ခိုင်မာထိုးရမည်ဆိုပါက တစ်နာရီလျှင် ကီလိုမီတာ ၂၁၇ (၁၃၅-မိုင်)နှုန်းဖြင့် အမြန်ဆုံး ခိုင်မာထိုးနိုင်ပါကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် သက်တမ်းအတိုဆုံးငှက်မှာ Kinglet အမည်ရှိ ငှက်ကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့၏ ဦးခေါင်းထိပ်တွင် အမောက်လေးများ ပါရှိတတ်ပြီး ထိုငှက်လေးများသည် ၁-နှစ်မပြည့်ခင် သေဆုံးတတ်ကြကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိထားပါသည်။

သန်းမင်းထွဋ်

(၅) သက်တမ်းအရှည်ဆုံးငှက်မှာ ကြက်တူရွေး ဆိုသော ကြက်တောငှက်ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊

ကို အကြိမ်ကြိမ် လှည်းဖြင့်သယ်ပို့ပေးပါသည်။ ကျောင်းဆောက်ရန် အုတ်ဖုတ်ရာတွင်လည်း လိုအပ်သော ထင်းများကို အကြိမ်ကြိမ်ပို့ပေးပါသည်။ အုတ်ဖုတ်သမားများ နေထိုင်ရန်တဲများကိုလည်း ကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်ပေးပါသည်။

ထို့ပြင် ကျောင်းဆောက်ရန်လိုအပ်သော ပျဉ်များကို သူ၏ခွားလှည်းဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ပို့ပေးရုံသာမက လူကိုယ်တိုင်လည်း ထမ်း၍သယ်ပေးပါသည်။ စာရေးသူမှာ ကျောင်းဝင်းထဲတွင် နေထိုင်သော ဆရာမတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သူ့လုပ်ရပ်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ရွာသားများသည် မိမိကျရာတာဝန်ကို အလှည့်ကျဆောင်ရွက်ကြသော်လည်း လစ်ဟာမှုရှိသည်အခါတိုင်း မောင်တိုးကပင် ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။

အဆိုပါ နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီးသည် အစိုးရထောက်ပံ့ကြေးမပါဘဲ ကျေးရွာရန်ပုံငွေဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေကြေးများ အခိုက်အတန့် လိုအပ်ခဲ့လျှင်လည်း အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးမြင့်စိုးနှင့် လူငယ်ခေါင်းဆောင် မောင်တိုးတို့ကပင် စိုက်ထုတ်သုံးစွဲကြပါသည်။ ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီးပြီးစီး၍ ဘော်ဒါနေအိမ်များ ဆောက်လုပ်ရာတွင်လည်း သက်ငယ်များ၊ သွပ်များကို မောင်တိုးကပင် ဦးဆောင်ပေးပါသည်။ လူငယ်များကို စု၍ ကျောင်းအိမ်သာကျင်းများကို တူးစေပြီး နေရာတကျဖြစ်အောင်လည်း မောင်တိုးက စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။

ထို့ပြင် မောင်တိုးသည် ရွာတွင် ယခုလက်ရှိ ဦးရန်အောင်လှူဒါန်းသည့် ဆေးရုံကြီး ဆောက်လုပ်နေရာတွင်လည်း လိုအပ်သည့် လုပ်အားများကို သူ၏ခွားလှည်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ လိုအပ်သလို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပြန်ပါသည်။

မောင်တိုးသည် တောင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ၏တောင်သူလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ရပ်ကျိုးရွာကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

များစွာသော လူငယ်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဇယ်တောက်ခုံ၊ ဘီယိုယက်ခုံ၊ ဂိမ်းကစားရုံများတွင် အချိန်ဖြုန်းနေချိန်၌ မောင်တိုးက အချိန်မဖြုန်းဘဲ မိမိအကျိုး၊ အများအကျိုးအတွက် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လျက်ရှိပေသည်။ မောင်တိုး၏ ရပ်ကျိုးရွာကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်မှုများကို စာရေးသူက ချီးကျူးစကားပြောမိရာ “ကျွန်တော် မူလတန်းတုန်းက ‘ဘကြီးပြီးတို့အိမ်’ အကြောင်း မြန်မာဖတ်စာအုပ်မှာ သင်ရပါတယ်။ အဲဒီကစပြီး ရပ်ကျိုး၊ ရွာကျိုး သယ်ပိုးရမယ်ဆိုတဲ့အသိရရှိခဲ့တာပါ” ဟု ပြောပါသည်။

မောင်တိုးသည် ယနေ့လူငယ်များအတွက် စံပြလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ လူငယ်များသည် အားအင်ပြည့်ပြီးနေသော အရွယ်၌ အချိန်ကို အလဟံသာမဖြုန်းဘဲ မောင်တိုးကဲ့သို့ မိမိအကျိုး၊ အများအကျိုးအတွက် သယ်ပိုးဆောင်ရွက်သင့်ကြပေသည်။

စိုးစိုးဌေး(ကြွေ)

အဖိုးတန်သူ

ငယ်စဉ်အခါက သေချာစေ့စပ်ခြင်းအလေ့ကို ရသောသူမှာ ပညာလွန်စွာ မလိုပေ။ လုပ်သမျှသော အလုပ်က အဖိုးတန်သူဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံလိုမည်။ ပမာဏထက်အမျိုးအစားက ပို၍ထိုက်တန်၏။ အချိန်မရှိသောကြောင့် တော်ရုံပဲလုပ်လိုက်ရသည်။ အချိန်ရလျှင် သေသေချာချာ ကောင်းဖို့ပဲဟူသော စကားမျိုးကို သုံးခြင်းသည် ညံ့ဖျင်းမပါလျော့ခြင်းအတွက် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက် မဟုတ်ပေ။ အချိန်အနည်းငယ်ကို ကောင်းအောင်လုပ်ဖို့သာ ရှိလေသည်။

ဝီရိုးနင်း

လူဖြစ်နည်းနှင့်တက်လမ်း စာအုပ်မှ

Simple Essays

လွယ်ရှင်းစွာသား စာစီစာကုံးများ

အုန်းဝပ်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

My Daily Life

I am Min Than Soe. I am now reading at Grade 10 in Basic Education Hight School No. (3), Sanchaung Township, Yangon. As a student, my daily life is quite simple. We have to attend the school from Monday to Friday. We have to rest on Weekends.

I always get up at 6 o'clock in the morning on weekdays because I have to attend the school. Next, I wash my face and brush my teeth. Then, I change my clothes and help my mother in preparing breakfast. We have our breakfast together. After that, my father usually takes us in his car and drops at the shcool. Our school is from 9 am to 3 pm, I have my lunch at 12 noon with my friends. We always share our curries. During the recess, I sometimes go to the foodstall or play with my friends. At 3 pm, father send his driver to pick up us. At about 3:30 pm, we arrive home. After changing the clothes, I have some snacks prepared by mother. Then, I play badminton with my brother in the garden beside our house. At about 4:30 pm, I take a bath. After that, I often help my mother for dinner. At about 6 pm, I have dinner with my family. At 7 pm I usually watch TV till 8 pm. Then, I do my homework and study my lessons up to 11 pm. If I do not finish my homework, I have to try to finish. Finally, I worship the Buddha before I go to bed. I always go to bed at around 12 midnight.

In conclusion, the daily life of a student is quite simple. Similarly, my daily life is also simple. According to the saying, play when we play and work when we work because we are student.

ကျွန်တော်၏ နေ့စဉ်ဘဝ

ကျွန်တော့်အမည်မှာ မင်းသန်းစိုးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်း၊ အမှတ်-၃၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်တွင် နဝမတန်း၌ ပညာသင်ကြားနေပါသည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်အနေနှင့် ကျွန်တော်၏ နေ့စဉ်ဘဝမှာ အတော်အသင့် ရှိစဉ်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တနင်္လာနေ့မှ သောကြာနေ့အထိ ကျောင်းတက်ရပါသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်များတွင် ကျွန်တော်တို့ နားရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းတက်ရသောကြောင့် ကြားရက်များ (တနင်္လာမှ သောကြာအထိ) တွင် နံနက် ၆-နာရီ အိပ်ရာမှ ထလေ့ရှိပါသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် အဝတ်အစားလဲပြီး နံနက်စာပြင်ဆင်ရာတွင် အမေ့ကို ကူညီပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နံနက်စာကို အတူ တကွ သုံးဆောင်ကြပါသည်။ ထို့နောက် အဖေသည် သူ့ကားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားပြီး ကျောင်းတွင် ချထားခဲ့လေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ကျောင်းသည် နံနက် ၉-နာရီမှ ညနေ ၃-နာရီအထိ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နေ့လယ်စာကို မွန်းတည့် ၁၂-နာရီတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် စားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ဟင်းများကို ဝေမျှစားလေ့ရှိပါသည်။ အားလပ်ချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ မုန့်စား တန်းသို့ သွားလေ့ရှိပါသည်။ သို့မဟုတ် သူငယ်ချင်းများနှင့် ကစားပါသည်။ ညနေ ၃-နာရီတွင် အဖေသည် သူ့ယာဉ်မောင်းကို စေလွှတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လာကြိုစေပါသည်။ ညနေ ၃-၃၀-နာရီတွင် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ပြန်ရောက်ကြပါသည်။ အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး အမေပြင်ဆင်ပေးသော သရေစာကို စားပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘေး ပန်းခြံထဲတွင် အစ်ကိုနှင့် ကြက်တောင်ရိုက် ကစားပါသည်။ ညနေ ၄-၃၀-နာရီတွင် ရေချိုးပါသည်။ ပြီးနောက် ညစာအတွက် အမေ့ကို ကူညီလေ့ရှိပါသည်။ ညနေ ၆-နာရီတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်မိသားစုနှင့် ညစာစားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ည ၇-နာရီမှ ည ၈-နာရီအထိ တီဗွီကြည့်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ည ၁၁-နာရီတိုင် အိမ်စာများလုပ်ပြီး စာကြည့်ပါသည်။ အကယ်၍ အိမ်စာမပြီးပါက အိမ်စာကို ပြီးအောင် ကြိုးစားပြုလုပ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမဝင်မီ ဘုရားရှိခိုးပါ သည်။ ညသန်းခေါင် ၁၂-နာရီဝန်းကျင်တွင် ကျွန်တော်အိပ်ရာဝင်လေ့ရှိပါသည်။

နိဂုံးချုပ်ရသော် ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ နေ့စဉ်ဘဝမှာ အတော်ရိုးစင်းပါသည်။ ထိုနည်းတူ ကျွန်တော်၏ နေ့စဉ်ဘဝသည်လည်း ရိုးစင်းပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများဖြစ်သော ကြောင့် ဆိုရိုးစကားအတိုင်း ကစားချိန်ကစား၊ အလုပ်လုပ်ချိန် အလုပ်လုပ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

အုန်းဝမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Glossary (ခက်ဆစ်အဖြေ)

drop	(v) - အစက်ချသည်၊ တစ်နေရာရာ တွင် (ကားပေါ်မှ)ချထားသည်။
share	(v) - ဝေမျှသည်။
recess	(n) - အားလပ်ချိန်၊ မုန့်စားဆင်းချိန်
foodstall	(n) - မုန့်ဈေးတန်း
snack	(n) - သရေစာ
worship	(v) - ရှိခိုးသည်။
similarly	(adv) - ထိုနည်းတူစွာ

Simple Letters

လွယ်ကူစွာရေးသားပေးစာများ

အုန်းဝမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

You are Aye Aye and your address is No. 58, Mingalar Street, Sanchaung Township, Yangon. Write a letter to your friend, Tin Tin Cho who lives in Mandalay, telling her about your trip to Min Hla for offering Wazo Robes there.

No.58, Mingalar Street,
Sanchaung Township,
Yangon.

Date :

Dear Tin Tin Cho,

I haven't heard from you for a long time. How are you and your family? We all here are well and happy and wish you the same. I want to tell you about my trip to Min Hla for offering Wazo Robes there.

Last Sunday, my uncle took us in his car and went to Min Hla, Bago Region. We started to leave at 6 am in the morning and arrived Min Hla at 9 am. Then, we continued to go to the monastery named Mahar Myaing Taw Ya where we offered Wazo Robes. Ceremony for offering Wazo Robes was started at 10 am. We took Five Precepts and listened to the sermon. Then, we donated offerings together with Wazo Robes. After that, we offered alms to the monks at 11:15 am. We had our lunch at 12:00 noon. We all took a rest on the monastery. Then, we went round the compound of the monastery. There are a lot of teak trees there. The weather on that day was pleasant. At about 3 pm, we returned. It was nearly 7 pm when we arrived home. I enjoyed that trip.

Let me stop my letter here as I have to help my mother in the kitchen. If you have time, please reply to me. I am looking forward to hearing from you.

Your loving friend,
Aye Aye

သင်သည် အေးအေးဖြစ်ပြီး သင့်လိပ်စာမှာ အမှတ်-၅၈၊ မင်္ဂလာလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖြစ်ပါတယ်။ မန္တလေးမြို့မှာ နေထိုင်တဲ့ သင့်သူငယ်ချင်း တင်တင်ချိုထံသို့ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ဖို့ မင်းလှမြို့ကို သွားခဲ့တဲ့ ခရီးအကြောင်းပြောပြသည့် စာတစ်စောင် ရေးသားပါ။

အမှတ်-၅၈၊ မင်္ဂလာလမ်း၊

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

နေ့စွဲ ။ -----

ခင်မင်ရပါသောတင်တင်ချို၊

မင်းဆီက အကျိုးအကြောင်း မကြားရတာ အတော်ကြာပြီ။ မင်းနဲ့ မင်းမိသားစု နေကောင်း ကြရဲ့လား။ ဒီက တို့တွေအားလုံး ကျန်းမာပျော်ရွှင်လျက်ရှိပြီး မင်းတို့ကိုလည်း ထပ်တူထပ်မျှ နေကောင်းကြ ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ဖို့ မင်းလှမြို့ကို သွားခဲ့တဲ့ခရီးအကြောင်း မင်းကို ပြောပြချင် လို့ပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က တို့အန်ကယ်က တို့တွေကို သူ့ကားနဲ့ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ မင်းလှ မြို့ကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ တို့တွေ မနက် ၆-နာရီမှာ စထွက်ခဲ့ကြပြီး မနက် ၉-နာရီမှာ မင်းလှကို ရောက်တယ်။ အဲဒီနောက် တို့တွေ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်တဲ့ မဟာမြိုင်တောရလို့ အမည်ရတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆက်သွားခဲ့ ကြတယ်။ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်လှူဖွဲ့က နံနက် ၁၀-နာရီမှာစတယ်။ တို့တွေ ငါးပါးသီလ ခံယူကြပြီး တရားနာခဲ့ ကြတယ်။ အဲဒီနောက် ဝါဆိုသင်္ကန်းနဲ့အတူ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေကို ကပ်လှူခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနောက် တို့တွေ နံနက် ၁၁-နာရီ ၁၅-မိနစ်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို ဆွမ်းကပ်လှူခဲ့ကြတယ်။ မွန်းတည့် ၁၂-နာရီမှာ တို့တွေ နေ့လယ်စာ စားခဲ့ကြတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်မှာ တို့တွေအားလုံး အနားယူခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ နောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲကို လျှောက်ကြည့်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်းပင်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီနေ့က ရာသီဥတုကလည်း သာယာတယ်။ ညနေ ၃-နာရီလောက်မှာ တို့တွေ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ တို့တွေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ည ၇-နာရီထိုးခါနီးနေပြီ။ ဒီခရီးကို တို့သဘောကျနှစ်ခြိုက်ခဲ့ပါတယ်။

မီးဖိုထဲမှာ မေမေ့ကို ကူညီစရာရှိလို့ စာကို ဒီမှာပဲ ရပ်ခွင့်ပြုပါ။ တကယ်လို့ မင်းအချိန်ရရင် တို့ဆီကို ကျေးဇူးပြုပြီး စာပြန်ပါ။ မင်းဆီက အကျိုးအကြောင်းတွေကို တို့မျှော်လင့်နေပါမယ်။

မင်းရဲ့ချစ်သူငယ်ချင်း

အေးအေး

အုန်းဝမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

အင်္ဂလိပ်စကားပြော

Conversational English

အုန်းဝမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Tell me about it

(ကျွန်ုပ်ကို အဲဒီအကြောင်း ပြောပြပါ။)

Renting a house (အိမ်ငှားရမ်းခြင်း)

Caller : Is that 123456?

ဖုန်းခေါ်သူ - ၁၂၃၄၅၆ ကပါလား။

U Win : Yes, that's right.

ဦးဝင်း - ဟုတ်ကဲ့၊ မှန်ပါတယ်။

Caller : I'm calling about your advertisement

ဖုန်းခေါ်သူ - ခင်ဗျားကြော်ငြာအကြောင်း သိချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ။

U Win : Yes, what would you like to know?

ဦးဝင်း - ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျား ဘာသိချင်တာလဲ။

Caller : Well, firstly, how many rooms are there in the house, please?

ဖုန်းခေါ်သူ - အင်း၊ ပထမဆုံး အိမ်မှာ အခန်းဘယ် နှစ်ခန်းရှိပါသလဲခင်ဗျာ။

U Win : Eight altogether. There's a large living room, a dining room, three bedrooms and two bathrooms. And, of course, there's a kitchen.

ဦးဝင်း - အားလုံး ၈-ခန်းရှိပါတယ်။ ညှပ်ခန်း ကျယ်ကြီးတစ်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ အိပ်ခန်း ၃-ခန်းနဲ့ ရေချိုးခန်း ၂-ခန်း၊ ပြီးတော့ မီးဖိုခန်းလည်း ပါပါတယ်။

Renting an apartment (အိမ်ခန်းငှားရမ်းခြင်း)

Caller : Could you tell me about the apartment you are renting?

ဖုန်းခေါ်သူ - ခင်ဗျားငှားမဲ့ အိမ်ခန်းအကြောင်း ပြောပြနိုင်ပါ့မလားခင်ဗျာ။

Agent : Yes, what would you like to know?

ကိုယ်စားလှယ် - ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျား ဘာသိချင်တာလဲ။

Caller : Well, how big is it?

ဖုန်းခေါ်သူ - အင်း၊ ဘယ်လောက်ကျယ်ပါသလဲ။

Agent : It's quite big. It's got two bedrooms, a bathroom, a big living room and a kitchen.

ကိုယ်စားလှယ် - အတော်တော့ ကျယ်ပါတယ်။ အိပ်ခန်း ၂-ခန်း၊ ရေချိုးခန်း ၁-ခန်း၊ ညှပ်ခန်းကြီး ၁-ခန်းနဲ့ မီးဖိုခန်းတို့ ပါပါတယ်။

Caller : And has it got a separate dining room?

ဖုန်းခေါ်သူ - ငြိတော့ အဲဒီမှာ သီးခြားထမင်းစားခန်း ရှိပါသလား။

Agent : No, it hasn't.

ကိုယ်စားလှယ် - ဟင့်အင်း၊ မပါပါဘူး။

Describing a house (အိမ်အကြောင်းဖော်ပြခြင်း)

1. A. How big is the house/your house? (OR)

အိမ်/ခင်ဗျားရဲ့အိမ် ဘယ်လောက် ကြီးသလဲ။

Is it a very big house?

အဲဒါက အရမ်းကြီးတဲ့ အိမ်လား။

B. It's very big/quite big. (OR) Yes, it is.

(OR) No, it is quite small.

အဲဒါက အလွန်ကြီး/အတော်အသင့်ကြီးတယ်

(သို့မဟုတ်) အင်း ဟုတ်တယ် (သို့မဟုတ်)

ဟင့်အင်း၊ အတော်သေးတယ်။

2. A. How many rooms has it got? / are there altogether?

အဲဒီမှာ အခန်းဘယ်နှစ်ခန်း ရှိသလဲ (သို့မဟုတ်) အားလုံး အခန်းဘယ်နှစ်ခန်း ရှိသလဲ။

B. It's got / There are altogether eight rooms.(OR)

အားလုံးပေါင်း ၈-ခန်းရှိတယ်။ (သို့မဟုတ်)

There are three bedrooms, a living room, a kitchen and a bathroom. (OR)

There are three bedrooms upstairs and a kitchen and a dining room downstairs.

အိပ်ခန်း ၃-ခန်း၊ ဧည့်ခန်း ၁-ခန်း၊ မီးဖိုခန်းနဲ့

ရေချိုးခန်းတို့ ရှိတယ်။ (သို့မဟုတ်) အပေါ်

ထပ်မှာ အိပ်ခန်း ၃-ခန်းနဲ့ အောက်ထပ်မှာ

မီးဖိုခန်းနဲ့ ထမင်းစားခန်းတို့ ရှိပါတယ်။

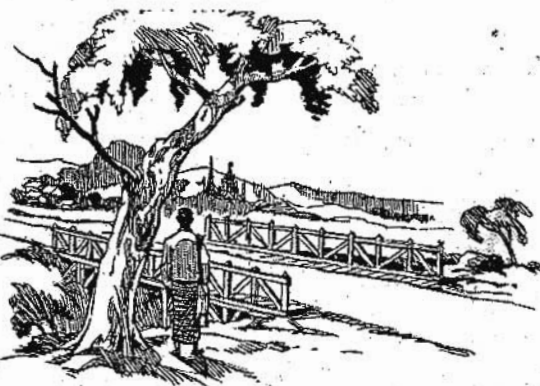
ကျွန်းကိုး ။ BREAKTHROUGH

by J.C.Richards M.N.Long

အုန်းဝမ် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မူလိရွာသို့

သူသူငါငါ၊ ဖြတ်ကူးလာကြ
သွားလာခက်ကြမ်း၊ ရွံ့နွံလမ်းမှာ
လွှမ်းမိုးချဲ့နွယ်၊ အသွယ်သွယ်နှင့်
ရှောင်ဖယ်၍သာ၊ အနေကြာ
ကာလနှစ်ချီ ရှည်ခဲ့ပြီ။

လယ်ပြင်ရိုးစပ်

ချောင်းဖြတ်ရာလမ်း၊ ကွေ့ပိုက်သန်း၍

သွားလမ်းမသာ၊ 'မူလိရွာ'

နီးလျက်နှင့်သာ၊ လွန်ဝေးကွာ။

ယခုအခါ

ရွာသူရွာသား၊ စုစည်းအားနှင့်

လှုပ်ရှားသက်ဝင်၊ လမ်းသစ်ထွင်ကြ

လယ်ပြင်ဖြတ်လမ်း၊ သွယ်ဖြောင့်တန်းနေ

မျှော်မှန်းလှမ်းမြင် နိုင်ပါပြီ။

သွားလမ်းသာ၍

လာလမ်းပွင့်လင်း၊ ချွေးဖြင့်ခင်းခဲ့

ဖန်ဆင်းစိတ်တူ၊ ဖြူစင်နှလုံး

အပြုံးတစ်ပွင့်

သွန်းဆင့်မေတ္တာ၊ ပေါင်းကူးဖြာပြီ

ရွာမူလဲသို့၊ လမ်းကလေး။

မောင်လွန်းမြိုင် (ပင်လည်ဘူး)

သူရဲကောင်းသားအဖ

ဒေါက်တာခင်ရီဝင်း

ရှေးအခါက ပါရှားပြည်တွင် သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ၏အမည်မှာ ရပ်စတန်ဖြစ်သည်။ သူသည် စစ်ပွဲတိုင်း၌ အနိုင်ရရှိသော နာမည်ကျော် စစ်သူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ကျော်ကြားမှုသတင်းမှာ လူတိုင်း၏နှုတ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားလျက်ရှိသည်။ သူ့ကိုလည်း အားလုံးက ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။

တစ်နေ့သော် ပါရှန်းသူရဲကောင်း ရပ်စတန်သည် ဝေးလံသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ သွားရောက်ရသည်။ ထိုကျွန်းကို အုပ်စိုးသော ဘုရင်တွင် တမိနာအမည်ရှိ သမီးတော်တစ်ပါးရှိသည်။ ဘုရင်သည် ရပ်စတန်ကို သဘောကျကာ သူ၏သမီးတော်နှင့် လက်ဆက်ပေးသည်။ ရပ်စတန်သည် ထိုကျွန်းတွင် တစ်နှစ်နှင့်တစ်လကြာ နေထိုင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဇနီးသည်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ။ သူသည် သားယောက်ျားလေးကို အလိုရှိသည်။ မကြာမီ သူသည် ထိုကျွန်းမှ သူနေထိုင်ရာ တိုင်းပြည်ကို ပြန်လာရသည်။

မပြန်မီတွင် ဇနီးသည်အား သူ၏လက်မောင်းတွင် အမြဲဆင်မြန်းထားသော အဖိုးတန်အဆောင်လက်ဖွဲ့ကို ပေးသည်။

“နမတော်၊ တကယ်လို့ မင်းမှာ သားယောက်ျားလေးမွေးခဲ့ရင် မောင် အခုထားခဲ့တဲ့ လက်ဖွဲ့ကို သားတော်ရဲ့ လက်မောင်းမှာ ပတ်ထားပေးပါ။ သားတော်လေး ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ ဒီလက်ဖွဲ့နဲ့အတူ မောင့်ထံကို လွှတ်လိုက်ပါ။ သားကလေးရဲ့ လက်မောင်းမှာ ဆင်မြန်းထားတဲ့ ဒီလက်ဖွဲ့ကိုကြည့်ပြီး မောင့်ရဲ့သားတော်ဖြစ်ကြောင်း သိပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ သမီးကလေးမွေးရင်တော့ မောင့်ဆီကို မလွှတ်ပါနဲ့။ နမတော်သာ ခေါ်ထားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလက်ဖွဲ့ကိုတော့ သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ဆင်မြန်းပေးထားပါ။”

ဤသို့မှာကြားပြီးနောက် သူသည် သူနေထိုင်ရာ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် သူ၏ဇနီးရှိရာကျွန်းသို့ တစ်ခေါက်မျှ ပြန်မရောက်လာတော့ပေ။

မကြာမီပင် ရပ်စတန်၏ဇနီးသည် သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားသည်။ သို့သော် သူသည် မိန်းကလေးမွေးဖွားသည်ဟု လိမ်ညာကာ ရပ်စတန်ထံ သတင်းပို့စေသည်။ သူသည် သူ၏သားကလေးနှင့် ခွဲရမည်ကို အလွန်ပင် စိုးရိမ်ရှာသည်။ သူသည် သားကလေးကို သူ့ထံတွင်သာ ထာဝရနေစေလိုသည်။

ရပ်စတန်သည် သမီးကလေးမွေးဖွားကြောင်း အကြောင်းကြားသည်ကို သိရလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။ ထို့ပြင် ဇနီးသည် တမိနာအပေါ်တွင်လည်း ချစ်ခင်မှု လျော့နည်းသွားသည်။ “သမီးကလေး မွေးဖွားမည့်အစား သားကလေးမွေးဖွားပါက ကောင်းလေစွ” ဟုလည်း ဖြည့်တမ်းမိလေသည်။

ရပ်စတန်၏ သားကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာသည်။ သူငယ်ကလေးသည် ဖခင်ကဲ့သို့ပင် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဓားခုတ်လှံတိုးစသည်တို့ အလွန်ကျွမ်းကျင်သည်။ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည်။ သူ၏အမည်မှာ ဇိုးရပ်ဟု ခေါ်တွင်သည်။ သူသည် သူတို့နေထိုင်ရာ ကျွန်းတွင် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ သူ့နိုင်ငံတွင် သူ့ကို လက်ရုံးရည်ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည့်သူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိပေ။ သူသည် သူ့ဖခင် သူရဲကောင်းကြီးအကြောင်းကို သူ့မိခင်ထံမှ အကုန်အစင် ကြားသိခဲ့ရသည်။ သူသည် သူ့ဖခင် သူရဲကောင်းကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရန် အလွန်ပင် စိတ်အားထက်သန်နေသည်။

သူသည် သူ့ဖခင်၏ခြေရာကို နင်းနိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ဖခင်အား ပြသလိုပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သူ့မိခင်ထံခွင့်ပန်ကာ ဖခင်ကို ရှာဖွေရန် ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာ တာတာလူမျိုးများနှင့် ပါရှန်းလူမျိုးများ စစ်ဖြစ်နေကြသည်။ ဇိုးရပ်သည် တာတာလူမျိုးများနှင့် ဝင်ရောက်ပူးပေါင်းလိုက်သည်။ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ စစ်မြေပြင်တွင် သူ့ဖခင် ရပ်စတန်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရရေးပင်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ သူ၏အစွမ်းသတ္တိကို သူ့ဖခင်အား ပြသခွင့်ရမည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ ဖခင်နှင့် တွေ့ရသောအခါ ဖခင်အား သူ့အကြောင်းကို ပြောပြမည်။ သူ့ဖခင်သူရဲကောင်းကြီး၏ ချီးကျူးခြင်းကိုလည်း ခံယူမည်ဟူ၍ မျှော်မှန်းထားသည်။

မကြာမီ ဇိုးရပ်က ပါရှန်းလူမျိုးများထဲမှ အစွမ်းဆုံး သူရဲကောင်းနှင့် မိမိ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လိုကြောင်း ပါရှန်းလူမျိုးများထံ အကြောင်းကြားစာပို့လိုက်သည်။ ပါရှန်းလူမျိုးများသည် ဤသူရဲကောင်းလူငယ်ကလေးကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ရုတ်တရက်သော် တွေဝေသွားကြသည်။ ထို့နောက်မှ သူတို့ထဲတွင် သူရဲကောင်းကြီး ရပ်စတန်ရှိသေးကြောင်း သတိရကြသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ဂုဏ်တန်သည် ဘုရင်နှင့်မသင့်မတင့် ဖြစ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် နှစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မည့်ပွဲ၌ သူတို့ဘက်မှ ရှုံးနိုင်ပေတော့မည်။ ပါရှန်းလူမျိုးတို့အတွက် ဂုဏ်ပျက်ပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ပါရှန်းသူရဲကောင်းများသည် သူရဲကောင်းကြီး ရပ်စတန်ထံသို့ သွားကြသည်။ သူတို့စိတ်တွင် ရပ်စတန်သည်သာ ပါရှားပြည်၏ဂုဏ်ကို ဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့က “သူရဲကောင်းကြီး ရပ်စတန်ခင်ဗျား၊ သူရဲကောင်းကြီးသာလျှင် ပါရှားပြည်၏ဂုဏ်ကို ဆောင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲသို့ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ပေးပါ” ဟု ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ကြသည်။

ရပ်စတန်သည် ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤစကားကိုကြားလျှင် သူသည် သွေးပွက်ပွက်ဆူသည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ သူတစ်ယောက်အတွက်နှင့် တိုင်းပြည်ကို မနစ်နာစေလိုပေ။ သို့သော် သူသည် ပါရှားနိုင်ငံ၏ဂုဏ်ဆောင် သူရဲကောင်းကြီး ရပ်စတန်အနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ သာမန်စစ်သည်တော်တစ်ဦးအနေဖြင့်သာ မထင်မရှား ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် စိစဉ်သည်။

ပါရှန်းစစ်စခန်းတွင် အားလုံးမှာ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့ဘက်မှ ယှဉ်ပြိုင်မည့် သူရဲ

ကောင်း ရရှိကြပေပြီ။ သို့သော် လူနည်းစုကသာ ထိုသူသည် ရပ်စတန်ဖြစ်ကြောင်း သိကြသည်။ အများစုမှာ မသိကြပေ။

မကြာမီပင် သူရဲကောင်းနှစ်ဦးတို့သည် ညီညာပြန်ပြူးသော မြေကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ရင်ဆိုင်မိကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သားအဖမှန်း မသိကြရှာပေ။ ရပ်စတန်သည် ဖိုးရပ်၏ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။ သူသည် ငယ်ရွယ်နေသော သူရဲကောင်းကလေး ဖိုးရပ်ကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် အထူးပင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူက “ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူကလေးရယ်၊ မင်းရဲ့တိုင်းပြည်ကိုသာ ပြန်ပါကွယ်။ ငါနဲ့ တိုက်ခိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဘာကြောင့် မင်းရဲ့ အသက်ကို အဆုံးရှုံးခံချင်တာလဲ။ ငါနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လို့ ကတော့ မင်းရှုံးနိမ့်ရတော့မှာပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

ဖိုးရပ်သည် ရပ်စတန်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် အလွန်ပင် ချစ်ခင်သွားသည်။ သူသည် ရပ်စတန်ထံ ပြေးသွားပြီး “ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ရပ်စတန် မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရပ်စတန်၏စိတ်၌ ဤသူငယ်သည် တိုက်ခိုက်လိုစိတ်မရှိတော့ဘဲ သူတိုင်းပြည်သို့ ပြန်သွားလိုသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ရပ်စတန်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်ဟုပြောကာ လူပုံအလယ်တွင် လက်ယူဝင့်ကြားနေတော့မည်ဟု ထင်မှတ်သွားသည်။ သူသည် ဤသို့ သူရဲပေါ်ကြောင်မှုမျိုးကို မနှစ်သက်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူက “ဒီမှာ သူငယ်၊ ငါဟာ ရပ်စတန်ဟုတ်မဟုတ် ဘာမှ မေးနေစရာ မလိုဘူး။ တိုက်ခိုက်ဖို့သာ လိုရင်းပါ။ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခွာ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဖိုးရပ်သည် ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ သူရဲကောင်းပီပီ မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရပ်စတန်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လုံများကို ကိုင်စွဲ၍ တိုက်ခိုက်ကြ

သည်။ သူတို့သည် လက်ရည်ညီနေသည့်အတွက် မည်သူမျှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ မရကြပေ။

အတန်ကြာသော် ရပ်စတန်သည် သူ၏ လေးလံလှသော တင်းပုတ်ကြီးဖြင့် ဖိုးရပ်ရှိရာသို့ အားကုန်လွှဲ၍ ပေါက်လိုက်သည်။ ဤသို့ ပေါက်လိုက်မှုကြောင့် ဖိုးရပ်သည် ဘေးသို့ ယိမ်းသွားသည်။ သူ၏လက်ထဲမှ ဒိုင်းမှာလည်း ဘေးသို့ လွင့်ကျသွားသည်။ မရေးမနှောင်းမှာပင် ရပ်စတန်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူ၏ကိုယ်အလေးချိန်ကို မဟန်နိုင်ဖြစ်ကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖိုးရပ်သည် ရပ်စတန်ကို အလွယ်တကူသတ်နိုင်သောအခြေတွင် ရှိသွားသည်။ သို့သော် သူက “ပြောစမ်းပါခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ သူရဲကောင်းကြီး ရပ်စတန် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မသတ်ချင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားဟာ ရပ်စတန် ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေသွားကြရအောင်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရပ်စတန်သည် ဖိုးရပ်ထံမှ နူးညံ့ချိုသာသော ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကြားရလျှင် မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လဲနေရာမှထကာ “လူကလေး၊ မင်းစကားတွေကို ရပ်လိုက်တော့။ ငါဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြင်တော့၊ တိုက်ကြရအောင်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဖိုးရပ်သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သူသည် သူ့ဓားကို မထုတ်ချင်ထုတ်ချင်ဖြင့် ထုတ်လိုက်သည်။ သူသည် ရပ်စတန်နှင့် တိုက်ခိုက်သည်။ ရပ်စတန်၏လက်ချက်ကြောင့် သူ၏ သံမဏိဓားနှင့် သံချပ်ကာအင်္ကျီတို့သည် အပိုင်းပိုင်းပြတ်ကုန်သည်။ သူသည် ရပ်စတန်၏ရှေ့တွင် အကူအညီမဲ့စွာ ရပ်၍နေသည်။

ရပ်စတန်သည် ယခုအခါ အခွင့်ကောင်းပင်။ သူသည် “ရပ်စတန်ကွ” ဟု နှုတ်မှ ကျယ်လောင်စွာ

အော်လိုက်ရင်း သူ့လက်ထဲမှလုံကြီးဖြင့် ဖိရပ်ရုံရာသို့ တအားလွှဲ၍ ပစ်လိုက်သည်။ “ရပ်စတန်” ဟူသော စကားလုံးကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဖိရပ်သည် အံ့သြကာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများ ရင်ဆိုင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ၏လက်တွင်းရှိ ဒိုင်းကြီးပင် မြေပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူသည် ရပ်စတန်၏လှံချက် ထိမှန်ကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ရပ်စတန်သည် လဲကျသွားသော ဖိရပ်၏အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဖိရပ်သည် ဝေဒနာခံစားကာ ညည်းညူနေရင်းမှ “သူ့ရဲကောင်းကြီးခင်ဗျာ၊ အသင်က ကျွန်တော့်ကိုသတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရပ်စတန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကသာ ကျွန်တော့်ရဲ့အင်အားတွေကို ဆုတ်ယုတ်သွားစေပြီး ရှုံးနိမ့်စေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကြာကြာ အသက်မရှည်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေ ရပ်စတန်ဟာ ခင်ဗျားကို လက်စားလာချေမှာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ရပ်စတန်ရဲ့သားဗျာ။ ကျွန်တော် သေရမှာ ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေ ရပ်စတန်ကို မတွေ့လိုက်ရဘဲ သေသွားရတာကိုပဲ ဝမ်းနည်းလှပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရပ်စတန်၏မျက်လုံးထဲတွင် အမှောင်ထုကြီး ဖုံးအုပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် ယခုတိုင် ဖိရပ်ကို သူ့သားမှန်း မသိရှာ။ သူက “လူကလေးရယ်၊ မင်းဟာ မကြာခင် သေတော့မှာပါ။ မသေခင်မှာ ဘာကြောင့်များ လိမ်ညာပြီး ပြောနေရတာလဲ။ သူ့ရဲကောင်းရပ်စတန်မှာ သားမရှိပါဘူး။ သူ့ဇနီး တစ်ဦးက သမီးကလေးပဲ မွေးတာပါ။ ဒီသမီးကလေးဟာ သူ့မိခင်နဲ့အတူ ဟိုအဝေးကြီးက ကျွန်းမှာ နေပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကို ကြားသော် ဖိရပ်သည် ပြုံးလိုက်ကာ “အဖေ၊ ကျွန်တော်ဟာ သေခါနီးမှာ မဟုတ်တာတွေ

ပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အမေဟာ တစ်နာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့သားဖြစ်ပါတယ်။ မယုံရင် သက်သေအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော့်လက်မောင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ လက်ဖွဲ့ကိုကြည့်ပါ။ ဒီလက်ဖွဲ့ဟာ အဖေက အမေ့ကိုပေးခဲ့တဲ့ လက်ဖွဲ့မဟုတ်လား” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဖိရပ်သည် သူ့လက်မောင်းမှ လက်ဖွဲ့ကိုပြလိုက်သည်။ လက်ဖွဲ့ကိုမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရပ်စတန်သည် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ ကြက်သေသေနေတော့သည်။ သူသည် သေချာစေရန် လက်ဖွဲ့ကို အကြိမ်ကြိမ်ကြည့်သည်။ သူသည် စိတ်ထိခိုက်မဆုံး ရှိသည်။ သူသည် ရင်နာစွာဖြင့် “လူကလေးရယ်၊ ငါဟာ မင်းရဲ့အဖေ ရပ်စတန်ပါပဲကွယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် မေ့မြောသွားသော ဖိရပ်ကိုပွေ့ချီကာ ကြင်နာယူသော နမ်းရှုပ်ရှာသည်။ ဤသို့ နမ်းရှုပ်နေစဉ်မှာပင် ဖိရပ်သည် သူ့ဖခင်၏လက်ပေါ်တွင်ပင် သေဆုံးသွားရှာလေသည်။ ဖခင်ကို မသေမိတွေ့လိုသော ဖိရပ်၏ဆန္ဒကား ပြည့်ဝခဲ့ပေပြီ။

ကောင်းကင်တွင် နေမင်းကြီးသည် ဝင်ခါနီးဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်။ ညနေခင်း၏ အမှောင်ရိပ်များသည် ကန့်လန့်ကာကြီးတစ်ခုပမာ တဖြည်းဖြည်းကျလာနေသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှ စစ်တပ်များသည် ကရုဏာသက်ဖွယ်ကောင်းသော ဤမြင်ကွင်းကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသည်။ သူတို့၏ အလယ်တွင်ကား သူ့ရဲကောင်းကြီး ရပ်စတန်သည် မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျလျက် သူ့သားကလေး ဖိရပ်၏အလောင်းဘေးတွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေလေသည်။

(ပါဠာစုံပြင်)

ဒေါက်တာခင်သီဝင်း

အသက်ကယ်သော ပိုလ်မှူးချုပ် (၂၅)

(အခန်းဆက် အတ္ထုပ္ပတ္တိရှည်)

မင်းယုဝေ

(ယခင်လမှအဆက်)

စောကလိုထူး၏ အသက်ကိုကယ်၍ သူ့မိသားစု ဘဝ သာယာတိုးတက်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေး နိုင်ခဲ့သည်ကို ဆရာကြီး ဒေါက်တာမြသိန်းဟန်သည် ဝမ်းသာကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ အထူး မမေ့နိုင် အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

သီတာကုန်းပြင်ရွာသို့

ထိုပြင် ခေါင်လှသော သီတာကုန်းပြင်ရွာကလေး သို့သွား၍ ဆေးဝါးကုသကာ ကုသိုလ်ပြုခဲ့ရသည်ကို လည်း အထူးမမေ့နိုင်ပေ။

သီတာကုန်းပြင်ရွာကလေးမှာ ရောဝတီတိုင်းဒေသ ကြီး၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့နယ်အတွင်း၌ ရှိသည်။ ရခိုင် ရိုးမတောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိသည်။ ထိုရွာ ကလေးသည် ရခိုင်ရိုးမမှ စီးဆင်းလာသော သီတာ ချောင်းကလေးနံဘေးတွင် တည်ရှိသည်။

ထိုရွာကလေးမှာ ကျယ်ပြန့်သောလယ်ယာမြေ များ၊ ကိုင်းကျွန်းများ နည်းပါးသဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးကို ကောင်းစွာမလုပ်နိုင်။ ရိုးမတောင်ရှိ သစ်များ၊ ငါးများ ကိုသာ အမှီပြုလျက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရသည်။ လက်လုပ်လက်စားများသည်။ ရွာနေအများမှာ နွမ်းပါး

ပိန်းလုပ်မြို့ သုဓမ္မာရာမကျောင်းတိုက် ပိဋကတ်တိုက်အတွက် ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာမြသိန်းဟန်နှင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်မြတို့က အလှူငွေ ကျပ်သိန်း(၃၀) လှူဒါန်းနေစဉ်။ (၂၀၀၉-ခုနှစ်)

သူများဖြစ်ကြသည်။ ဤရွာကလေးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ရှိ ရွာငယ်များသည် ကျန်းမာရေးဖွံ့ဖြိုးမှု၊ ပညာရေး ဖွံ့ဖြိုးမှု အလွန်နည်းပါးနေသေးသည်။ အထူးသဖြင့် ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အသိအမြင် ဗဟုသုတ နည်းပါးကြသည်။ ကျေးရွာဆေးခန်းလောက်ကိုသာ အားကိုးကြရရှာသည်။ ငွေကြေးအခက်အခဲကြောင့် ဆေးပေးခန်းတွင် အကြွေးစနစ်ဖြင့် ကုသရခြင်းမျိုး လည်း ရှိခဲ့သည်။

ထိုရွာကလေးသို့ မရောက်ရောက်အောင်သွား၍ ဆရာကြီး ဒေါက်တာမြသိန်းဟန်တို့ စေတနာရှင်တစ်စု က ကူညီစောင့်ရှောက်ကြသည်။ ထိုရွာသူ၊ ရွာသား တို့ မမေ့နိုင်။ ထိုရွာသူတစ်ဦးဖြစ်သူ ဆောင်းပါးရှင် ထူးမေ(သီတာမြေ)က-

“ယမန်နှစ်က သီတာကုန်းပြင်ရွာမှ ကျွန်မ၏ အစ်မတစ်ယောက်သည် ကျေးလက်တွင် ကုသရန် ခက်ခဲသော သည်းခြေကျောက်တည်ရောဂါကို ရရှိ ခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ဗြိတိသျှဇန သော သူမ၏ သားသမီးများက ငွေကြေးတတ်နိုင် သောကြောင့် ရန်ကုန်သို့ တက်၍ ဆေးကုသစေခဲ့ သည်။ ကျွန်မသည် အစ်မကြီး၏ အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါခဲ့သည်။

အစ်မကြီး၏ရောဂါကို ကျွန်မတို့သည် ဆေး ခန်းကြီးတစ်ခု၌ အထွေထွေခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန် ကြီးတစ်ဦးနှင့်ပြသ၍ ကုသခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်မှု အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထိုဆရာဝန်ကြီးမှာ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ မြသိန်းဟန် ဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာမြသိန်းဟန်သည် အလွန် ဖော်ရွေ၍ မေတ္တာစေတနာ၊ ကရုဏာစေတနာ အပြည့်အဝထားရှိသည်ကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့မြင် ရသည်။ ထိုဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆေးကုသရာမှ စကားစပ်မိကာ ကျွန်မတို့ကျေးရွာလူထု၏ ဆင်းရဲ မှု၊ မပြည့်စုံမှု၊ ကျန်းမာရေးအသိနည်းမှု စသည် တို့ကို ပြောပြဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာမြသိန်းဟန် က “သမီးတို့ရွာမှာ ရွာသူ၊ ရွာသားများနဲ့ ပြန်

- ♦ ဆုန်းကြီးကျောင်းသား၊ နွားကျောင်းသားဘဝမှ ရိုးသား၊ ကြိုးစား၍ ပညာထူးချွန်သဖြင့် အထွေထွေ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်လာသူ။
- ♦ ၁၉၆၄-ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်ဆေးသိပ္ပံနောင်ဆုံးနှစ် သင်တန်း ကို အမှတ်အများဆုံးဖြင့် ပထမဆုရ၍ အောင်မြင် ခဲ့သူ။
- ♦ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ F.R.C.S ပါရဂူဘွဲ့ကို ဖြန့်မာဆရာဝန် များထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံးဖြင့် ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သူ။
- ♦ လူနာပေါင်းများစွာ၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်သဖြင့် တစ်မတော်ဆေးဝန်ထမ်းတစ်ဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားရေးမှူး (ဗိုလ်မှူးချုပ်) ဖြစ်လာသူ။
- ♦ အငြိမ်းစားယူပြီးသော်လည်း အနားမယူ။ ရန်ကုန် ဆေးခန်းများတွင် လူနာများကို ဆေးကုသပေးရင်း ကျေးလက်သို့ ဆင်း၍လည်း လူနာများကို အခမဲ့ ဆေးဝါးကုသပေးနေသော စေတနာရှင် ဆရာဝန်ကြီး ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ။

လည် ညှိနှိုင်းပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ စေတနာရှင်ဆရာဝန် တစ်စုရော၊ အလှူရှင်တွေရော လာရောက်ပြီး အခမဲ့ဆေးဝါးကုသပေးပါမယ်” ဟု ပြောသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ရွာရှိလူကြီးများနှင့် တိုင် ပင်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာရှိ အုပ်စုအသီးသီးတို့မှ ရွာသားများနှင့် စုပေါင်းကာ ဆရာဝန်ကြီးတို့အဖွဲ့ အား ဖိတ်ကြား၍ ကြိုဆိုခဲ့ပါသည်။

မကြာမီပင် ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာမြသိန်း ဟန် ဦးဆောင်သော စေတနာရှင်ဆရာဝန်များ၊ ဆေးဝါးလှူဒါန်းမည့် စေတနာရှင်များ၊ မိသားစုများ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ ကျေးရွာအသီး သီးမှ ဝေဒနာရှင်များကို သူတို့ယူဆောင်လာသော ဆေးဝါးများဖြင့် အခမဲ့ကုသပေးကြပါသည်။ စား ချိန်၊ အိပ်ချိန်မှတစ်ပါး အနားမယူ။ အချိန်ပြည့် ကုသပေးကြပါသည်။

ထိုပြင် ကျေးရွာလူထုအား ကျန်းမာရေးပညာ ပေး ဟောပြောပွဲများလည်း ကျင်းပ၍ ဟောပြောခဲ့ ပါသည်။ ဧရာဝတီသုများကိုလည်း ဆေးရုံကြီးများ သို့ သွားရောက်ကုသရန် ညွှန်ကြားပေးခဲ့ပါသည်။

ဆရာ

ရခဲပေစွ၊ လူ့ဘဝ
ဆရာဝန်တာ၊ ဝတ်ငါးဖြာ
ပညာဒါန၊ မျိုးစေ့ချ
ချတယ်လေ့ ချတယ်လေး။

တတ်သိပညာ၊ ပေးဝေရာ
ချမ်းသာဆင်းရဲ၊ ဘယ်မခွဲ
အမြဲကြည်မြဲ၊ အပြုံးလှ
လှတယ်လေ့ လှတယ်လေး။

ဆရာမေတ္တာ၊ စမ်းသိတာ
နစ်နာခံလျက်၊ တပည့်တွက်
တိုးတက်စေရေး၊ လမ်းပြပေး
ပေးတယ်လေ့ ပေးတယ်လေး။

ပညာလည်းသင်၊ လူလည်းပြင်
ဖြူစင်ပေစွ၊ မနောလှ
ရယူလိုခြင်း၊ ရမ္မက်ကင်း
ကင်းတယ်လေ့ ကင်းတယ်လေး။

မှားမှန်ခွဲခြား၊ လွန်ပြတ်သား
တရားလည်းသိ၊ ပညာရှိ
သတိယှဉ်လျက်၊ အတွေးထက်
ထက်တယ်လေ့ ထက်တယ်လေး။

ဆရာဘဝ၊ မြင့်မြတ်လှ
လောကရှေ့ဆောင်၊ မီးရှူးရောင်
အမှောင်ပယ်ခွင်း၊ ရောင်ထိန်လင်း
လင်းတယ်လေ့ လင်းတယ်လေး။

ညွန့်ဝင်း (နတ်တလင်း)

ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာမြသိန်းဟန်၏ ဇနီးကလည်း
နွမ်းပါးသူများကို အဝတ်အထည်များ ပေးကမ်းလှူ
ဒါန်းပါသည်။ ထို့ပြင် အတူပါလာသော စေတနာရှင်
ဦးစိုးကြည်နှင့်ဇနီးတို့က တည်ထောင်စာနုန်းတော်
ကြီးကျောင်းသို့ မီးစက်တစ်လုံး လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့ ကျေးရွာနှင့်တကွ နယ်မြေလူထုသည်
မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင် ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာ
မြသိန်းဟန်တို့အဖွဲ့ကို မပေ့နိုင်အောင် ကျေးဇူးတင်
လျက်ရှိပါသည်။ ထူးမေ (သီတာမြေ)

(ရှေ့လဆက်ရန်)

မင်းယုဝေ

ကျန်းမာခြင်း

အသက်ကို ရိုးရိုးသားသား မှန်မှန်မွေးလျက်
အဘယ်အရာမှာမှ မလွန်ခြင်းသည် ကျန်းမာခြင်း
အတွက် နည်းကောင်းဖြစ်လေသည်။

အပျော်ကြောင့် ညဉ့်နက်ခြင်းသည် စရိတ်ရော
အသက်ပါ ကုန်ဆုံးစေသည့် နည်းဖြစ်လေသည်။

စိတ်မှာ သန့်ရှင်းခြင်းသည် ကိုယ်၏သန့်ရှင်း
ခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် စင်ကြယ်ခြင်းမှာ ကျန်းမာခြင်း
ကို ဖြစ်ရလေသည်။

ပီမိုးနင်း၏ ကျန်းမာရေးအဆိုအမိန့်မှ

စုံထောက်မောင်စံရှားနှင့် ကိုသိန်းမောင်

ရွှေဒေါင်း

(ယခင်လမှအဆက်)

“မိန်းကလေးက ဘယ်လိုထင်ပေမယ့် သူ့အမှုက အင်မတန်ထင်ရှားနေတာကလားဗျ။ ဟုတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။”

“အင်း၊ ဒီလိုထင်ရှားတဲ့အမှုမျိုးပဲ သာခက်တာ။ အမှုက မထင်ရှားရင် စုံထောက်ဖို့ လွယ်တယ်ဗျ။ ခုတော့ ထင်ရှားလွန်းအားကြီးလို့ အင်မတန် သတိပြုရတယ်” ဟု ပြောလျှင် ကျွန်တော့်မှာ ကောင်းစွာ နားမလည်သဖြင့် အစအဆုံးကြည့်ရဦးမည်ဟု မယုံတယုံ နှင့် ရှိနေလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်စံရှားလည်း မိမိစုံထောက်ခဲ့သည့် အမှုများကို ကျွန်တော့်အား ပြောဆိုရင်း သုံးနာရီခွဲလျှင် မီးရထားလည်း မီးကုန်းဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။

မီးရထားမှဆင်းလျှင် အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေလည်း ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ဆိုင်းကြိုဆိုလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ၎င်းနှင့်အတူ လှည်းတစ်စီးနှင့် ကြိုးကြာကန်ရွာသို့ သွားရောက်ကြလေ၏။

လမ်းတွင် မောင်အုန်းဖေက -

“သတင်းစာထဲမှာ သည်အမှုအကြောင်း ခင်ဗျားဖတ်ပြီးပြီပေါ့လေ။ အလကားပါဗျာ၊ အင်မတန် ထင်ရှားနေတဲ့ အမှုပဲ။ မိန်းကလေးက ငွေကုန်ကျတဲ့အတွက် သူက ခံပါမယ်ဆို၍ စိတ်ကျေနပ်အောင်သာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကြေးနန်းရိုက်လိုက်ရတယ်။ ခင်ဗျားလည်း ဘာမှထူးပြီး တတ်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါ

ဘူး” ဟုပြောလျှင် မောင်စံရှားလည်း မဆိုစလောက် ပြုံးရယ်လျက် -

“ဟင်း တတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး” ဟုပြောပြီး လျှင်

“ကဲ မိုးလင်းတော့ အလုပ်များလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် တစ်ရေးလောက် အိပ်ဦးမယ်” ဟုပြောပြီးလျှင် လှည်း ပေါ်တွင် အိပ်၍လိုက်လေ၏။

နံနက်လင်း၍ ရွာသို့ချဉ်းလေလျှင် မောင်စံရှား လည်း အိပ်ရာမှထ၍ လှည်းလည်း ရွာသူကြီးအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။ မောင်စံရှားလည်း ရေမိုးချိုးပြီး လျှင် တရားခံနှင့် သက်သေအစစ်ခံချက်တို့နှင့်တကွ အမှုတွဲပါ အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေထံမှာ တောင်း ရမ်းဖတ်ရှုကြည့်ရာ ဦးပြည့်စုံ သေဆုံးပြီးသည်နောက် ပုလိပ်တို့ လာရောက်စုံစမ်း၍ ငပေါ်လာအပေါ်၌ သင်္ကာမကင်းသဖြင့် ဖမ်းဆီးသောအခါ ငပေါ်လာက “ကျုပ် အထင်သားပဲ၊ မိုက်လှတဲ့အကောင် ဒီလိုဖြစ်မှ ကောင်းတယ်” ဟု ပြောဆိုသည့်အကြောင်းကို တွေ့ရှိ လေလျှင် ဦးစံရှားက -

“အင်း၊ ဒီဥစ္စာ အရေးကြီးတယ်” ဟု ပြောလေ ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က “ဒီဟာ ဘာအရေးကြီး သလဲ” ဟုပြောရာ မောင်စံရှားက -

“သူ သတ်ကြောင်း ဘာလို့ဝန်ခံမလဲ၊ သူ မသတ် ကြောင်း နောက်တော့ ဆက်ပြောသေးတယ်။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ဗျ။ ငပေါ်လာသည် သူ့အဖေကို မသတ် ဘူးဆိုသည့်တိုင်အောင် ငါ့ကိုဖြင့် ထင်စရာ ဖြစ်တော့မှာ ပဲဆိုတာ သူ မသိဘဲ နေမလားဗျ။ သိမှာပေါ့၊ တကယ် လို့ သူ့ကို ဖမ်းဆီးစဉ်အခါက သူက အံ့သြယောင် ဆောင်သည်ဖြစ်စေ ပြုခဲ့ရင် သူ့အပေါ်မှာ ကျုပ် မသင်္ကာစရာရှိမယ်။ ယခုတော့ သူ ပြောပုံဆိုပုံက လိမ်လည်ကောက်ကျစ်၍ ဟန်လုပ်သည့် လက္ခဏာ

မရှိဘူး။ ပြီးတော့ မိုက်လှတဲ့အကောင် သည်လိုဖြစ်မှ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ဘာလဲ သိလား။ သက်သေမိန်းကလေး ထွက်ချက်အတိုင်း ငပေါ်လာ သည် မိမိ၏ ဖခင်အပေါ်၌ များစွာ အမျက်ထွက်ခဲ့မက ဖခင်ကိုပင် ထိုးမည်ကြိတ်မည် ပြုမိသည်ကို ဝမ်းနည်း ၍ နောင်တရသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ပြောလျှင် မပြော နိုင်ပါလော။ ဤသို့ပြောခြင်းသည် အမှန်အတိုင်းပြော ဆိုသောသူ၏ လက္ခဏာနှင့်တူသည်။ အပြစ်ရှိသော သူသည် အပြစ်ကို ဝန်ခံမဘဲ ဤသို့ မပြောတန်ရာ” ဟုပြောလျှင် ကျွန်တော့်မှာ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်၍ နားထောင်လျက်သာလျှင် နေရလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်က -

“ခင်ဗျား ထင်ပုံတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သို့သော် ငပေါ် လာ အစစ်ခံချက်ကို ဖတ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ သူ ဘာများ ပြောသလဲလို့” ဟု ပြောပြီးလျှင် ငပေါ်လာ၏ အစစ်ခံ ချက်ကို ဆက်လက်၍ ဖတ်ကြရာ -

“ကျွန်တော်သည် လက်မံတန်းတွင် ကိစ္စရှိ၍ သုံးရက်ခန့် သွားရောက်ပြီးလျှင် ဖခင် သေဆုံးသည့် ကြာသပတေးနေ့ ညနေရထားနှင့် ပြန်၍ရောက်ပါ သည်။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဖခင်ကို မတွေ့သည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း ကိုင်နေကျ ဝါးရင်းတုတ်ကိုကိုင်လျက် ရေကန်ဆီသို့ လျှောက်သွားပါသည်။ ရေကန်အနီး သို့ ရောက်လျှင် ဖခင်နှင့်ကျွန်တော် အထိမ်းအမှတ် ထားသော ‘တီတူးခါးခါး’ ဟူသော ခါမြည်သံကို ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ၎င်း အထိမ်းအမှတ်ကို ကြားသဖြင့် ဖခင်သည် ကျွန်တော် ရောက်ကြောင်း မသိသေးဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်၍နေပါသနည်းဟု အံ့သြလျက် အသံ ကြားရာသို့ သွားသောအခါ ဖခင်ကို မြင်ပါသည်။’ ဖခင်လည်း ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ များစွာ အံ့သြ သောမျက်နှာထားနှင့် “နင် ဘာလို့ လာသလဲ” ဟု

မေးပါသည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းကို ပြောဆိုကြရာ ဖခင်သည် အလွန်စိတ်ထက်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ဒေါသအလျောက် ကျွန်တော့်ကို ထိုးမည်ပြုလျက် ကျွန်တော်လည်း ပြန်၍ ထိုးမည်ပြုမိပါသည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်သည် ဖခင်၏သဘောကိုသိသဖြင့် အဖနှင့် အမျက်ထွက်ရန် မတော်သည့်အကြောင်းကို သတိရ၍ အဖကိုထားခဲ့ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ပြန်လာ၍ အတောင် ၃၀၀-ခန့် သွားမိသောအခါ ကျွန်တော်၏နောက်မှ အော်သံတစ်ခုကို ကြားသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပြန်၍ ပြေးသွားပါသည်။ ဖခင်ရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ ဖခင်မှာ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်တို့နှင့် မြေပေါ်တွင်လဲနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် လက်မှ တုတ်ကိုချ၍ အဖအနီးတွင် နူးထောက်ပြီးလျှင် အဖကို ပွေ့ထားသောအခါ ဖခင်မှာ အသက်ပျောက်၍ သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖခင်အနီးတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့မမြင်ပါ။ ဖခင်သည် မည်သည့်နည်းဖြင့် ၎င်းဒဏ်ရာများကို ရရှိသည် ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော်၏ဖခင်မှာ လူအများတို့နှင့် အကျွမ်းတဝင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလေ့မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ဖခင်၏ရန်ငြိုးဖွဲ့လောက်အောင် မုန်းသောရန်သူလည်း ရှိမည်မထင်ပါ။”

“မောင်မင်း၏ဖခင် မသေမီ ဘာများပြောသွားသလဲ။”

“ပြောတော့ ပြောတာပဲ၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနားမလည်ဘူး၊ ရေတကောင်းဆိုသလိုလို ပြောသွားတာပဲ။”

“သည်ဟာ မောင်မင်း ဘယ့်နှယ် အဓိပ္ပါယ်ရသလဲ။”

“သည်ဟာ ကျွန်တော်ဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်း ပြာတယ်ထင်ပါသည်။ အဓိပ္ပါယ် စဉ်းစား၍မရပါ။”

“မောင်မင်းနှင့် မောင်မင်းဖခင် စကားများရတဲ့ အကြောင်းက ဘာအကြောင်းများလဲ။”

“သည်အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ထုတ်ဖော် မပြောပါရစေနင့်။”

“သည်အချက်ဟာ အရေးကြီးတယ်၊ မောင်မင်း ပြောရမယ်။”

“သည်ဟာကို ကျွန်တော် မပြောပါရစေနင့်၊ ယခု အမှုနှင့် ဘာမျှမသက်ဆိုင်ပါ။”

“သက်ဆိုင်တယ် မသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတာ ရုံးမင်း ဆုံးဖြတ်ဖို့အလုပ်ဖြစ်တယ်။ သည်အကြောင်း မောင်မင်းမပြောလျှင် မောင်မင်းအပေါ်မှာ နစ်နာလိမ့်မယ်။”

“သည်ဟာတော့ ကျွန်တော် မပြောပါရစေနင့်။”

“ဒါတော့ မောင်မင်းသဘောပေါ့၊ တီတူးခါးခါးဆိုတဲ့ မြည်သံဟာ မောင်မင်းတို့သားအဖ အထိမ်းအမှတ်ထားတာလား။”

“မှန်ပါတယ်။”

“ဒါဖြင့် ဘယ့်နှယ်ကြောင့် မောင်မင်းရှိမှန်းမသိဘဲ မောင်မင်း ဖခင်က ခါလိုမြည်ရသလဲ။”

“သည်ဟာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိပါ။”

“မောင်မင်း အဖအော်သံကြားလို့ ပြေးသွားတော့ မောင်မင်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့မမြင်ရဘူးလား။”

“ဘာမျှ ကျွန်တော် ထင်ထင်ရှားရှား မတွေ့မြင်ပါ။”

“ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရင် ရိုးတိုးရိပ်တိပ်ကော မြင်သလား။”

“ကျွန်တော့်အဖေ မြေမှာလဲနေတာ ကျွန်တော် မြင်တော့ စိတ်ထဲမှာ ထူပူပြီး ဘာကိုမျှ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ သို့သော် ဖခင်ဆီကို ကျွန်တော်ပြေးသွားတုန်းကတော့ ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝါတာတာတစ်ခုတော့ ကျွန်တော်မြင်မိသလိုလို ရှိတာပဲ။ အခု ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တော့ ဦးစစ်ပဝါ

လိုလို ထင်တယ်။ ဖခင်သေမှန်းသိလို့ ကျွန်တော် ထပြီး တောင်မြောက်လေးပါးကြည့်တော့ သည်ပဝါ ပျောက်သွားပါသည်။”

“မင်း လူတွေကို သွားမခေါ်မီ ပဝါပျောက်သွား သလား။”

“မှန်ပါတယ်။”

“ပဝါဆိုတာ မောင်မင်း အမှန်ပြောပုံသလား။”

“အမှန်တော့ ကျွန်တော် မပြောပုံပါ။ စိတ်မှာ ထင်သည်ကိုသာ ပြောရပါသည်။”

“ဖခင်အလောင်းနှင့် ပဝါနှင့် ဘယ်ဘက်ဝေး သလဲ။”

“အတောင် ၂၅-တောင်လောက် ဝေးသည် ထင် ပါသည်။”

“ဒါဖြင့် မောင်မင်းနှင့် အတောင် ၂၅-ကွာဝေး သည့် နေရာတွင်ရှိသည့် ဝတ္ထုတစ်ခုကို တစ်စုံကပ် ယောက် လာရောက်ယူငင်သည်ကို မောင်မင်း အဘယ့် ကြောင့် မသိနိုင်သလဲ။”

“ကျွန်တော်သည် ဖခင်ကို ပွေ့ယူသည့်အခါ ၎င်း ဘက်သို့ ကျောခိုင်း၍နေပါသည်။”

အထက်ပါစစ်ဆေးချက်ကို ဖတ်ရှုပြီးသကာလ ကျွန်တော်က -

“ခုပုံဖြင့် ငပေါ်လာ ညာကြောင်း ထင်ရှားနေပါပြီ ကောလားဗျာ” ဟု ပြောလျှင် မောင်စံရှားက -

“ဘာပြုလို့လဲဗျာ” ဟုမေးရာ

“ဘယ့်နှယ် ခင်ဗျားလူက သူ့ရောက်ကြောင်း မသိ ခင် သူ့အဖေက ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဒီအထိမ်းအမှတ်နဲ့ ခေါ်ရသလဲဆိုတာ ကျေနပ်အောင် မပြောနိုင်ဘူး။ ပြီး တော့ စကားများတဲ့အကြောင်းကို ပြောပါဆိုတော့ လည်း သူ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီပြင်လည်း သူ့အဖေ သေခါနီးပြောသွားတဲ့စကား ဆိုတာမှာလည်း တောက် တီးတောက်တဲ့တွေ သူ့ကြပြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား

ဗျ” ဟု ပြောလျှင် မောင်စံရှားလည်း အနည်းငယ်ပြီး ၍ -

“အင်း ခင်ဗျားလည်း အင်စပိုက်တော် မောင်အုန်း ဖေကျောင်းက ထွက်လာတယ် မှတ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ တွေးဆပုံတွေက တယ်မဆီမဆိုင် အပြီးအမောက် လည်း မတည့်ဘဲဟာကိုးဗျ။ ခင်ဗျားတို့ပြောပုံတော့ ငပေါ်လာဟာ အင်မတန်ဉာဏ်နည်းပါးတဲ့အတွက် ဖခင်နဲ့ ဘယ်အတွက် ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကြံဖန်ပြီး သည်အစိုးရ သနားလောက်အောင် မပြောတတ်ဘူး ပေါ့လေ။ ကောင်းပြီ၊ ငပေါ်လာကို ဉာဏ်နည်းတယ် ထားလိုက်ကြစို့၊ ဒါဖြင့် ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ပဝါကိုမြင် ပြီးမှ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ ‘သေမီ သူ့ အဖေက ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ရေတကောင်းအကြောင်း ပြောသွားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်တွေကတော့ ငပေါ်လာ ကြံစည်ပြီးပြောရအောင် ဉာဏ်များလှချည်ကလားဗျာ။ ခင်ဗျားတို့က လူတစ်ယောက်တည်း အခု ဉာဏ်နည်း လိုက်၊ အခု ဉာဏ်များလိုက် တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ လူတွေဗျာ။ ခင်ဗျားတို့က ငပေါ်လာအပေါ်မှာ ငြိမ်မှု ထင်ရှားစေဖို့ အချက်တွေဟာ ကျုပ်ကတော့ လွတ်ဖို့ ချည်းပဲ မြင်နေတယ်” ဟု ပြောဆဲတွင် အသက် ၂၀-ခန့်ရှိ ရုပ်ရည်ချောမောပြေပြစ်သော သူငယ်မ တစ်ယောက်သည် သူ့ကြီးအိမ်ပေါ်သို့ ပျာယီးပျာယာ တက်လာရာ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားကို ကြည့်ပြီး လျှင် မိန်းမတို့၏ စူးရှသောဉာဏ်ဖြင့် မောင်စံရှား သည် စုံထောက်ဖြစ်ကြောင်းကို သိသဖြင့် ၎င်းအား-

“စုံထောက် ကိုစံရှားဆိုတာ ရှင်မှတ်တယ်၊ တစ် ဆိတ်လောက်ရှင်၊ ရှင် တတ်အားသမျှ ထောက်လှမ်း စုံစမ်းပေးပါရှင်။ ကိုပေါ်လာ မသတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်မဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းသင်းလာလို့ သူ့သဘောကို ကျွန်မ ကောင်း ကောင်းသိပါတယ်။ ဒီလူဟာ သူ့အဖေကို သတ်ဖို့

ထားလို့ ပုရွက်ဆိတ်ကိုတောင် သတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဒီတော့ သူ့ကိုလွတ်အောင် ရှင် အစွမ်း ရှိသလောက် ကြိုးစားပြီး စုံထောက်ပေးပါရှင်၊ ရှင် ကျေနူးကို ကျွန်မက ဆပ်ပါမယ်” ဟု ပြောလျှင် မောင်စံရွေးက -

“ဒီအမှု၌ မောင်ပေါ်လာ လွတ်လမ်းရှိသည် ထင် သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စွမ်းအားရှိသလောက် အားထုတ် ပါမယ်၊ စိတ်ချပါ” ဟု ပြောရာ -

“ကဲ ကျွန်မ ထင်တဲ့အတိုင်း မဟုတ်ဘူးလားရှင်၊ ဟောဒီ အင်စပိတ်တော်မင်းကတော့ ရှင်ခေါ်ပေမယ့် အလကားပါပဲတဲ့၊ အခုတော့ ဘယ်နှယ်လဲရှင်” ဟု ပြောလျှင် -

အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေလည်း မယုံကြည် ဟန်လက္ခဏာနှင့် အနည်းငယ်ပြုံး၍ -

“ကျုပ်တို့လူက တယ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်အယူအဆ အလျင်လိုဟန် လက္ခဏာရှိသည်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မစောခင်က

“စုံထောက်ကြီးက အလျင်လိုတာ မဟုတ်ဘူး ရှင်၊ ရှင်တို့လူက အလျင်လိုတာ။ ပြီးတော့လည်း မောင်ပေါ်လာက သူ့အဖနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ထုတ်ဖော်မပြောတာလည်း ကျွန်မအကြောင်းပါလို့ အားနာလို့ ထည့်မပြောတာ ကျွန်မ သိတယ်။”

“ဘယ်လို အကြောင်းလဲ။”

“အခုမှတော့ ကျွန်မ အကုန်ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ မယ်။ ဒီလိုရှင်၊ မောင်ပေါ်လာနဲ့ ကျွန်မနဲ့က သမီး ရည်းစားရှင်။ မောင်ပေါ်လာ အဖေကြီးကလည်း မုဆိုးဖိုကြီးရှင်။ သည်လူကြီးကလည်း အရွယ်နဲ့မလိုက် ကျွန်မကို ငြီးစပ်စပ်လုပ်ချင်တယ်။ ဒီပြင်လည်း ဒီလူ ကြီးက ကျွန်မအဖေအပေါ်မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ အင်မတန် ဩဇာရှိတယ်။ ဘာမဆို သူ ပြောရင်ပြီး

ရော။ ဒီမြေ လိုချင်တယ်ဆိုလည်း သူ့ကိုပေးရတယ်။ ဒီအိမ် ဝယ်ပေးဆိုရင်လည်း သူ့ကို ပေးရတယ်။ သူတို့ က ငယ်ငယ်က အထက်ရွှေဘိုမြို့နားမှာ အတူတူ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတယ် ဆိုပဲရှင်။ ဒါနဲ့ ဒီလူကြီးက ကျွန်မ အဖေထံက လယ်များ၊ အိမ်များကို တောင်းယူသလို ကျွန်မကိုလည်း သူ့ဖို့ တောင်းယူမယ်လို့ ကြံစည်တယ် ထင်တယ်။ မောင်ပေါ်လာနဲ့ သူ့အဖေနှင့် သည်အ ကြောင်းကြောင့် ခဏခဏစကားများကြတယ်။ ဒီနေ့ ကလည်း ဒီအကြောင်းနဲ့ပဲ စကားများကြတယ်ထင် တယ်။”

“မိန်းကလေးနဲ့ မောင်ပေါ်လာနဲ့အကြောင်းကို မိန်းကလေးဖခင် သိသလား။”

“ရိပ်တော့ နည်းနည်းရိပ်မိတယ်ထင်တယ်။”

“သဘောတူပုံရသလား။”

“တူပုံ မရဘူး။”

“နဲ့ မိန်းကလေးသဘော ဘယ်နှယ်ရသလဲ။”

“ကျွန်မတော့ ကျွန်မအဖေ သဘောမတူဘဲ ဘယ် သူမှ မယူဝံ့ပေဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့မှာ အဖေတစ်ဦး၊ သမီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အဖေကလည်း ကျွန်မကို အင်မတန် ချစ်လည်းချစ်တယ်၊ အလိုလည်း လိုက်တယ်။ သို့ သော်လည်း ကျွန်မအဖေက မကျန်းမာဘူး။ အဖေ မရှိမှဘဲ ကျွန်မ ထင်သလို လုပ်ဝံ့တော့မယ်။”

“မိန်းကလေး ဖခင်နဲ့ သေလွန်သူ ဦးပြည့်စုံနဲ့က တော့ ဘယ်မှာတွေ့ဖူးတယ်။”

“ရွှေဘိုနားက ရွာတစ်ရွာမှာ။”

“ရွာနာမည် ဘယ်နှယ်ခေါ်တယ်။”

“နာမည်တော့ ကျွန်မ မသိဘူး။”

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ရွှေဥဒေါင်း

သူရိယမဂ္ဂဇင်း (အတွဲ-၁၊ အမှတ်-၂)

၁၉၁၇၊ ဧပြီလထုတ်။

ကလေး-၄၄

အုတ်လမ်း၊ မင်းယုဝေ
ဟိုးခို၊ ကိုတန်ရွှေ

၅၇၇ ထိုအချိန်၌ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး
လော့ဒ်တယ်ဒင်တန်ဦးဆောင်သော
လေ့ယုဝေ ကမ်းခြေတစ်ခုခုသို့
ရောက်ရှိကာ ဘေးကင်းလုံခြုံစွာဖြင့်
စတည်းချ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။
ထိုအထဲတွင် ဂျိုး၏သူငယ်ချင်း
ဟောလပ်လည်း ပါသည်။

၅၂၁

လော့ဒ်တယ် နင်တန်နှင့် ဟေလယ်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စောင့်ရှောက်ကြရမှ ချစ်ကြိုက်သွားကြသည်။

တို့ ဒီမိပြန်ရောက်ရင်
လက်ထပ်ပြီရအောင်။

သဘောတူပါတယ်ရှင်။
ကျွန်မသုလမ်းချင်း ကျိန်းတစ်ယောက်
အသက်ရှင်ရဲ့လားတောင် မသိရဘူး။
သူချစ်သူ တာဇံကတော့ ပင်လယ်ထဲ
ကျပြီး လေသွားမြီလို့ ပြောသံ
ငြားတယ်။ အလွန်သနားစရာ
ကောင်းတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးပါပဲရှင်။

၅၉ ထိုအခိုက် တောတွင်းတစ်နေရာမှ လူလိုလို
မျောက်လိုလို သတ္တဝါတစ်ကောင် ဒယ်ဒယ်ပိုင်ဖြင့်
သုတို စခန်းချရာ နေရာသို့ လာရေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ လော့တယ်နှင့်တန်သည် လူမျိုး၊
တိရစ္ဆာန်နှင့် ခွဲခြားမသိရသဖြင့် ခါးကြားထဲမှ
သေနတ်ကို ထုတ်ကာ အသင့်အနေထားဖြင့်
နေလိုက်သည်။

၅၁၀ ထိုသူ အနီးသို့ရောက်လာသောအခါတွင်မှ
လူရုပ်မပေါ်အောင် စုတ်ဖြတ်ပေကျံနေသော
ရိုးကောက်နှင့် သိလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ရိုးကောက် ခေါ်
သူရန်ပါသင်ဗျာ။ မမှတ်မိကြ
တော့ဘူးလား။ ကျွန်တော့်ကို
ကယ်ကြပါဦး။

၅၁၁ နေပါဦး၊
ဂျိန်းတို့ရော။

အားလုံး မရှိကြတော့ဘူး။
သေကုန်ကြပြီ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
တည်းသာ ကံကောင်းထောက်မလို့
ကျန်ရစ်ခဲ့တာပါ။

၅၁၂ လော့ဒ်တယ်ဒိုင်တာနှင့် ဟေလယ်တို့သည် အမြန်မှန်ကို မသိကြသဖြင့်
ကော့ဒ်ကို ကောင်းစွာ ဈေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားကြသည်။

၅၃၃ ဤသို့ ဖြစ်ပျက်နေချိန်တွင် တာလံသည် ဂျိန်းကို
ဖိလျံလက်ထဲ၌ ထားခဲ့ရသည်ကို ကြေကွဲမဆုံး
ဖြစ်မိသည်။ တောတွင်း၌ သူနှင့်ခင်မင်သိကျွမ်း
သော တောတွင်းသားများထံ လှည့်လည်သွား
ရောက် နေထိုင်သည်။

၅၃၄ တစ်နေ့တွင် လူဖြူမကလေးတစ်ယောက်အား
အခြားတောတွင်းသားတစ်စုက ဖမ်းဆီးသွားကြောင်း
လူတစ်ကောင်ထံမှ ကြားသိရသည်။

ဘုရားရေ၊

လူဖြူမကလေးဆိုတာ
ဂျိန်းများဖြစ်နေမလား။

ဒီတောတွင်းသားတွေဟာ
ယဇ်ပျဏ်ရေဖို့ ဖမ်းသွားတာ
ဖြစ်မှာပဲ။ ဟုတ်ပြီ၊
ဂျိန်းမှ ဂျိန်းအစစ်ပါပဲ။

၅၃၅ ကျွန်ုပ်တို့တွေက သူသည် ထိုလူစုရှိရာသို့ နွယ်ကြိုးများကို
လွှဲလျက် ဂျိန်းအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ကြီးစွာဖြင့် လျင်မြန်စွာ
လိုက်သွားသည်။

၅၁၆ တာလ်လိုက်လာနေချိန်တွင် ထိုတောတွင်းသားတစ်စုက ကျိန်းအား
သတ်ဖြတ်၍ ယင်ပျဏေရန် ယင်ပလွင်ပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားနေကြ
သည်။ သူတို့သည် ကျိန်း၏လည်ချောင်းသွေးကိုစောက်၍ သောက်ရန်
လည်း ရွှေ့ခွက်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

၅၁၇ ထိုနေရာမှာ ရှေးဟောင်းမြို့ပျက်ကြီး
နေရာ ဖြစ်သည်။ မြို့ကြီးမှာ ပျက်နေသော်
လည်း အချို့နေရာတို့တွင် ရွှေတိုင်၊ ရွှေတံခါး
ကြီးများ အချို့အဝက်ရှိနေသေးသည်။
တာလ်သည် ထိုနေရာသို့ ယခင်က ရောက်ခဲ့
ဖူးသည်။

၅၃၈ ဂျိန်းအား ထိုမြို့ပျက်ဟောင်းကြီးပေါ်၌ ယင်ပလ္လင်ကြီးပေါ်တွင် ထား၍မည်ကို တံငါ ခိုငံစားမိသည်။ ဘုံဖြင့်သူသည် ထိုယင်ပလ္လင်ကြီး ဂျိရာသို့ အူယားဖားယားဖြင့် ပြေးသွားသည်။

၅၃၉ နောက်ဆုံးတွင် ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားသည်။ ဂျိန်း၏လည်မျိုကို ဖြတ်နှံ့ဆဲဆဲတွင်သူသည် ဂျိန်းကို လက်မတင်ကလေး ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်။

မင်္ဂလာမောင်မယ် သုတကြွယ်

မင်းဝင်း

အမေရိကန် MMA

လက်ဝှေ့လောကမှ မြန်မာ့ဂုဏ်ဆောင်
ကချင်တိုင်းရင်းသား

အောင်လအန်ဆိုင်း (Aung La Nsang)

ယနေ့ အမေရိကန် MMA လက်ဝှေ့လောကတွင် မြန်မာ့ဂုဏ်ဆောင် ကချင်တိုင်းရင်းသား အောင်လအန်ဆိုင်းသည် အောင်ပွဲများခံလျက်ရှိသည်။ MMA လက်ဝှေ့ဆိုသည်မှာ ဘက်စုံသုံးကိုယ်ခံပညာ [Mixed Martial Arts (MMA)] ဖြစ်သည်။

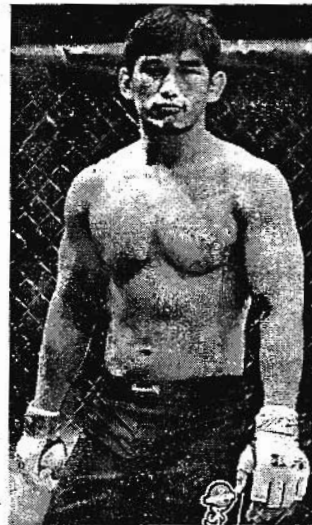
ပြီးခဲ့သည့် ၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၇-ရက်နေ့တွင် အောင်လအန်ဆိုင်းသည် ယင်းပြိုင်ပွဲ၌ ပြိုင်ဘက် အမေရိကန်နိုင်ငံသား ရှဒရစ်ဂွတ်ရစ်ဒ် (Shedrick Goodridge) နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည်။ အောင်လအန်ဆိုင်းသည် အရပ် ၆-ပေ၊ ၁-လက်မရှိသည်။ အသက် ၂၈-နှစ်ရှိသည်။ ရှဒရစ်သည် အရပ် ၆-ပေ၊ ၂-လက်မရှိ၍ အသက် ၂၃-နှစ်ရှိသည်။

ပြိုင်ပွဲတွင် အောင်လအန်ဆိုင်းသည် ပထမအချိန်တွင် ရှဒရစ်နှင့် အပြန်အလှန် ထိုးသတ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယအချိန်ပြောက် ၁-မိနစ်၊ ၄၄-စက္ကန့်အရောက်တွင် ပြိုင်ဘက် ရှဒရစ်၏လည်ပင်းကို မလှုပ်ရှားနိုင်အောင်

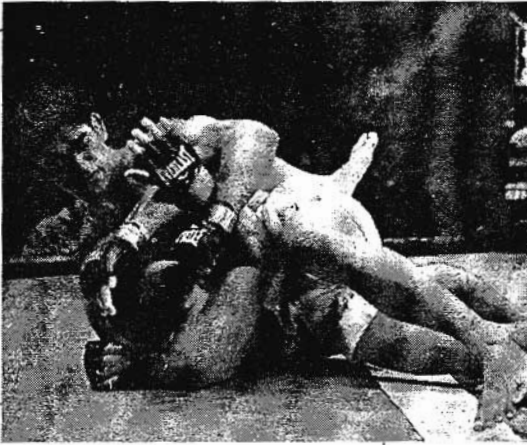
နောက်မှချုပ်ကိုင်ထားနိုင်သောကြောင့် ဒိုင်ပွဲရပ်ဖြင့် အနိုင်ရခဲ့သည်။ အောင်လအန်ဆိုင်းသည် ပြီးခဲ့သည့် ဧပြီလအတွင်းကလည်း အမေရိကန်နိုင်ငံသားဖြစ်သည့် ကေလီဘတ်ကာ (Kyle Baker) ကို ပထမအချိန်ပင် အနိုင်ရခဲ့သည်။

အောင်လအန်ဆိုင်းကို MMA လက်ဝှေ့လောက၌ “မြန်မာစပါးအုံး (The Burmese Python)” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ သူသည် MMA လက်ဝှေ့ပြိုင်ပွဲများ၌ စုစုပေါင်း ၂၂-ပွဲကစားကာ ၁၄-ပွဲနိုင်၊ ၈-ပွဲ ရှုံးနိုင်ထားသည်။

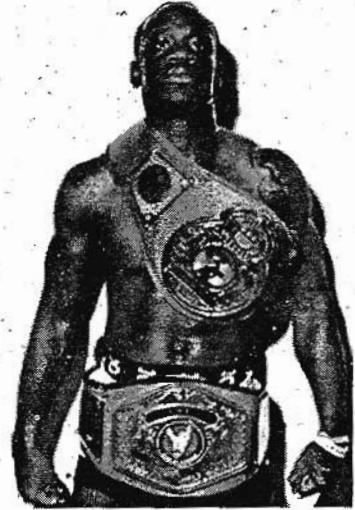
အောင်လအန်ဆိုင်းသည် ကချင်ပြည်နယ်၊ မြစ်ကြီးနားမြို့ဇာတိဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ မစ်ချီဂန်

မြန်မာ့ဂုဏ်ဆောင် အောင်လအန်ဆိုင်း

MMA လက်ဝှေ့ ပြိုင်ပွဲ၌ ယှဉ်ပြိုင်နေသော အောင်လအန်ဆိုင်း

ပြိုင်ဘက် အမေရိကန်နိုင်ငံသား ရှစ်ရပ်ဂွတ်ရစ်ဒ်

ပြည်နယ်၊ စိန်အင်ဒရူးတက္ကသိုလ်သို့ ၂၀၀၃-ခုနှစ်မှ စတင်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံပညာကို သင်ယူခဲ့သည်။ သူသည် ပညာသင်ကြားရင်း ၂၀၀၄-ခုနှစ်တွင် ဘရာဇီးဂျူဂျစ်ဆုကစားနည်းနှင့် မွေထိုင်းလက်ဆွတ်တတ်ကို စတင်သင်ယူခဲ့သည်။ တစ်နှစ်အကြာတွင် MMA ပြိုင်ပွဲများ၌ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည်။

အောင်လအန်ဆိုင်းက “ကျွန်တော်ဟာ အပြန်အလှန် ထိုးသတ်ရတာကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီ MMA ပြိုင်ပွဲတွေက ထိုးသတ်လို့ရတဲ့ ငွေကြေးတွေကို ကချင်စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေနဲ့ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အမြဲလှူဒါန်းနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်ထိတော့ တစ်စုံတစ်ရာ အပြောင်းအလဲ မရှိလာသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ရှေ့လျှောက် ဆက်တိုက် လှူဒါန်းသွားမှာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ နာမည်ကြီး နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်သလို ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့သူလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝဖို့တော့ အမြဲကြိုးစားနေပါတယ်။ အခုထက်လည်း ပိုပြီး လှူဒါန်းသွားနိုင်ဖို့ ဆန္ဒရှိပါတယ်” ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။

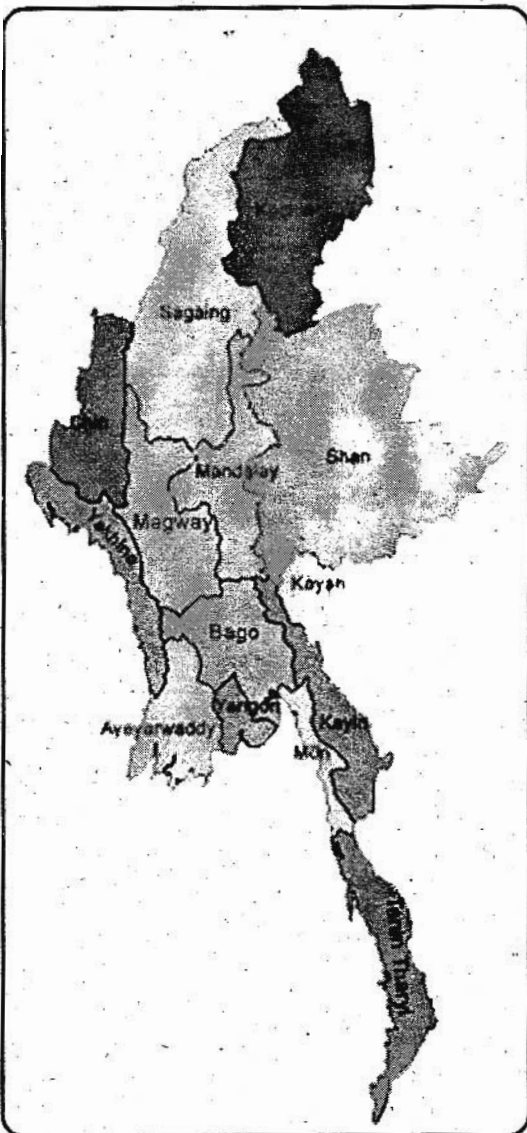
အောင်လအန်ဆိုင်းသည် အမေရိကန်လက်ဝှေ့လောကမှ Ultimate Fighting Championship (UFC) ၏ ချန်ပီယံတစ်ဦးဖြစ်ရမည်ဟု ကြိုးဝါးထားသူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တစ်ချိန်တွင် သူ့ဖာတီ ဖြစ်ကြီးနားသို့ ပြန်ကာ သူ၏ လက်ဝှေ့ပညာရပ်များကို ကချင်ပြည်နယ်၌ ပြန်လည်ဖြန့်ဖြူးသင်ကြားပေးရန် ရည်ရွယ်ချက်ထားရှိထားသည်။

- အကိုး ။ ။ (၁) အင်တာနက်
- (၂) ပြည်မြန်မာ့ဂျာနယ် (၂၂-၈-၂၀၁၃)
- (၃) First Eleven Sport Journal
- (၂၂-၈-၂၀၁၃)
- * * *

မြန်မာနိုင်ငံတွင် နေထိုင်သော
တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများအရေအတွက်

(၁) ဗမာ	-	၆၈ ရာခိုင်နှုန်း
(၂) ရှမ်း	-	၉ ရာခိုင်နှုန်း
(၃) ကရင်	-	၇ ရာခိုင်နှုန်း
(၄) ရခိုင်	-	၃.၄ ရာခိုင်နှုန်း

- ၅) ဗမာ/တရုတ် - ၂.၅ ရာခိုင်နှုန်း
 ၆) မွန် - ၂ ရာခိုင်နှုန်း
 ၇) ကချင် - ၁.၅ ရာခိုင်နှုန်း
 ၈) ကယား - ၀.၇ ရာခိုင်နှုန်း
 ၉) ဗမာ/အိန္ဒိယ - ၁.၂ ရာခိုင်နှုန်း
 ၁၀) အခြား - ၄.၅ ရာခိုင်နှုန်း
- အကိုး ။ ။ Weekly Eleven News ကုန်သွယ်
 (၁၉-၈-၂၀၁၃)

ရေစိမ့်ခံ ကွန်ပျူတာခလုတ်ခုံ (Key Board) သစ်

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှ ကွန်ပျူတာအပိုပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ Logitech သည် ရေစိမ့်ပြီးဆေး၍ရသော ကွန်ပျူတာခလုတ်ခုံ (Key Board) သစ်တစ်မျိုးကို တီထွင်ထုတ်လုပ်လိုက်သည်။ ယင်းသည် ကွန်ပျူတာရှေ့၌ အအေးသောက်သူများ၊ အစာစားသူများအတွက် အထူးသင့်တော်မည်ဖြစ်သည်။ ကီးဘုတ်ညစ်ပတ်သွားပါက ရေဆေးနိုင်ရန်အတွက် ကီးဘုတ်နောက်ကျောဘက်တွင် ရေစစ်အပေါက်များ ပါရှိသည်။ ထို့ပြင် နေပူလှမ်းပါကလည်း အထဲရှိ မိုက်ကရိုချစ်ပ်များ ပျက်စီးမသွားအောင် အထူးနည်းပညာဖြင့် စီမံထုတ်လုပ်ထားသည်။

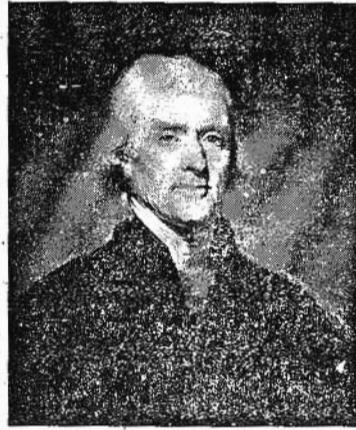
အဆိုပါကီးဘုတ်၌ Shortcut Key (ခေါ်) အလွယ်တကူ အသုံးပြုနိုင်မည့် ခလုတ် ၁၂-ခု ထည့်သွင်းပေးထားသည်။ Window XP, Window Vista, Window 7 အစရှိသည့် ကွန်ပျူတာစနစ်များနှင့် တွဲဖက်အသုံးပြုနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ယင်းကီးဘုတ်ကို စတာလင်ပေါင် ၃၄,၉၉-ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်ထားသည်။ အောက်တိုဘာလမှ စတင်၍ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချသွားမည်ဖြစ်သည်။

အကိုး ။ ။ အင်တာနက်

* * *

(၁)

(၂)

(၃)

(၄)

(၅)

ထူးခြားသော
အမေရိကန်သမ္မတဟောင်း ၅-ဦး

(၁) အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ ၂၀-ဆက်မြောက်သမ္မတ ဖြစ်သော သမ္မတဂျိမ်းစ်ဂါဖီးသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း စာရေးနိုင်သူဖြစ်သည်။ သူသည် လက် တစ်ဖက်ဖြင့် လက်တင်ဘာသာစကားကို ရေးသားနေ စဉ် ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဂရိဘာသာစကားကို ရေး သားနိုင်သည်။

(၂) အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ ၃-ဆက်မြောက်သမ္မတ ဖြစ်သော သမ္မတသောမက်(စ်)ဂျက်ဖဆင်သည် အင်္ကျီ ချိတ်နှင့် ခရီးဆောင်အိပ်ရာတို့ကို တီထွင်ခဲ့သူဖြစ် သည်။ ထို့ပြင် စားသောက်ဆိုင်များ၌ အသုံးပြုသည့် ဓာတ်လှေကားငယ်ကိုလည်း တီထွင်သူဖြစ်သည်။

(၃) အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ ၃၉-ဆက်မြောက်သမ္မတ ဖြစ်သော သမ္မတကွင်မီကာတာသည် အလွန်စာဖတ်မြန် သူဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်မိနစ်လျှင် စကားဝေါဟာရ ပေါင်း ၂၀၀၀-ကျော်အထိ ဖတ်နိုင်သည်။

(၄) အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ ၄-ဆက်မြောက်သမ္မတ ဖြစ်သော သမ္မတဂျိမ်းစ်မက်ဒီဆင်သည် အရပ် ၄- ပေ ၆-လက်မအမြင့်ရှိ၍ သူ၏ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ပေါင်း ၁၀၀-အောက်သာရှိသည်။

BURMESE CLASSIC .com

(၅) အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ ၁၇-ဆက်မြောက်သမ္မတ ဖြစ်သော သမ္မတ အန်ဒရူးဂျွန်ဆင်သည် ငယ်စဉ်အခါက စာသင်ကျောင်းသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တက်ရောက်သင်ကြားခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ သူသည် အသက် ၁၇-နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ စာရေးနည်းကို စတင်သင်ယူခဲ့သူဖြစ်သည်။

အကိုး ။ Ripley's Believe it or not (2010)

ကမ္ဘာ့အကျဉ်းဆုံးလမ်း

အင်္ဂလန်ပြည်၊ ဒီဗွန်းနယ်၊ အိက္ခိတာမြို့ရှိ ပါလီမန်လမ်းမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကျဉ်းမြောင်းဆုံးသော လမ်းဖြစ်၏။ လမ်း၏အကျယ်မှာ ၂၅-လက်မသာ ရှိသည်။

ထိုလမ်း၏ ကျဉ်းမြောင်းပုံနှင့်ပတ်သက်၍ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုမှာ ရယ်ဖွယ်လည်းကောင်း၏။

တစ်ခါက လူဝကြီးတစ်ယောက်သည် နာမည်ကျော် အပြေးသမားတစ်ဦးဆီသို့ သွားကာ မိမိကြိုက်သောလမ်း၊ မိမိကြိုက်သောနေရာတွင် ရှေ့မှတစ်လံ အကြောပေးလျှင် လောင်းတမ်းစားတမ်းဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်

ကမ္ဘာ့အကျဉ်းဆုံး ပါလီမန်လမ်း

ပြေးလိုသည်ဟု အရေးဆိုလိုက်၏။ အပြေးသမားကလည်း လက်ခံလိုက်ရာ လူဝကြီးက ဤလမ်းကျဉ်းကလေးကိုရွေးပြီး ရှေ့မှပြေးသည်။ သူ့ကိုယ်ဖြင့် လမ်းကို ပိတ်ဆီးနေသဖြင့် အပြေးသမားမှာ သူ့ကို ကျော်မတက်နိုင်ဘဲ အရှုံးပေးလိုက်ရသည်ဆို၏။

အကိုး ။ အံ့ဖွယ်သုတမဂ္ဂဇင်း (၁၉၉၀၊ ဩဂုတ်လ)

ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး ဗစ်တာဟူးဂိုး

BURMESE CLASSIC .com

အတိုဆုံးပေးစာ

ခရစ်နှစ် ၁၈၆၂-ခုနှစ်တွင် ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်ကဗျာဆရာ စာရေးဆရာကြီး ဗစ်တာဟူးဂိုးသည် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ခရီးထွက်နေခိုက် မိမိ၏ ဝတ္ထုစာအုပ်သစ် ရောင်းချမှုအခြေအနေကို သိလိုသည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေသူထံသို့ စာရေးမေးမြန်းလိုက်သည်။

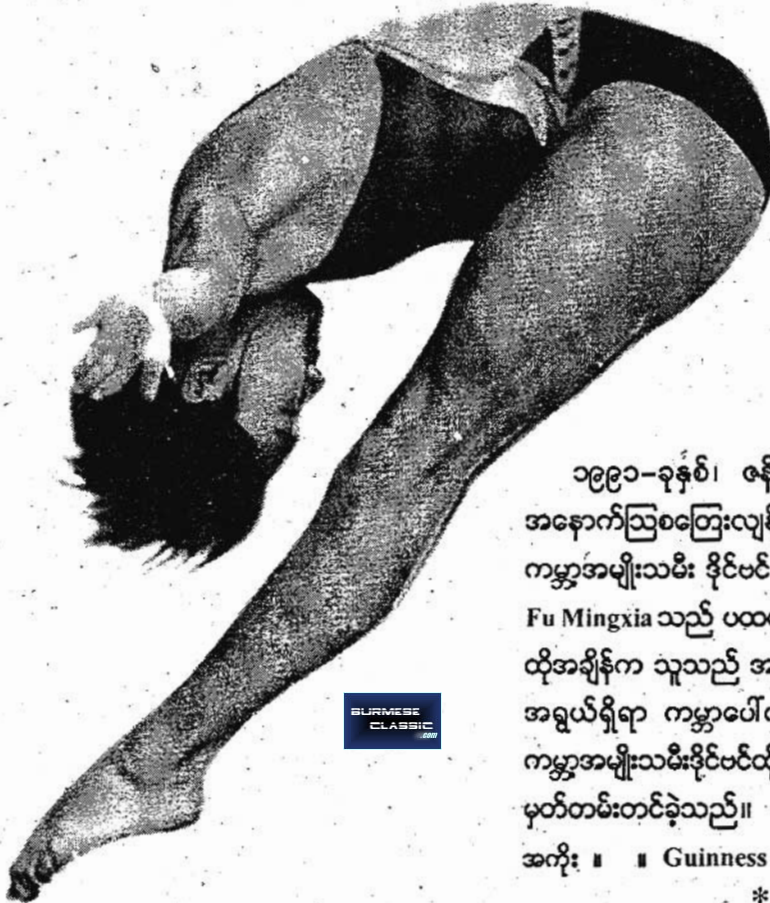
သူ၏အမှာစာမှာ " ? " ဟူ၍သာ ဖြစ်၏။

ထိုစာအုပ်အသစ်မှာ အရောင်ဆွက်လှသောကြောင့် အလွန်အားရကျေနပ်နေသော ထုတ်ဝေသူက " ! " ဟူ၍ ပြန်စာပို့လိုက်လေသည်။

ဗစ်တာဟူးဂိုး၏ စာအုပ်သစ်မှာ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုမြောက် စာရင်းဝင်ဖြစ်၍ စာမျက်နှာ ၁၉၉၅-မျက်နှာပါရှိသည့် "Les Miserables" ပင် ဖြစ်သည်။

အကိုး ။ အံ့ဖွယ်သုတမဂ္ဂဇင်း (၁၉၉၀၊ အောက်တိုဘာ)

ကမ္ဘာ့အသက်အငယ်ဆုံး အမျိုးသမီးဒိုင်ဗင်ထိုးချန်ပီယံ

Fu Mingxia
ဒိုင်ဗင်ထိုးနေစဉ်။

၁၉၉၁-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၄-ရက်နေ့တွင် အနောက်ဩစတြေးလျနိုင်ငံ၊ ပါ့သ်မြို့၌ကျင်းပသော ကမ္ဘာ့အမျိုးသမီး ဒိုင်ဗင်ထိုးပြိုင်ပွဲတွင် တရုတ်နိုင်ငံမှ Fu Mingxia သည် ပထမ(ရွှေတံဆိပ်)ကို ရရှိခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က သူသည် အသက် ၁၂-နှစ်၊ ၁၄၁-ရက် အရွယ်ရှိရာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အသက်အငယ်ဆုံးဖြင့် ကမ္ဘာ့အမျိုးသမီးဒိုင်ဗင်ထိုးချန်ပီယံဆုကို ရရှိသူအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

အကိုး ■ ■ Guinness World Records (2001)

* * *

ကမ္ဘာ့စကားပြောအမြန်ဆုံး အမျိုးသမီး

ဂင်းနစ်ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်းစာအုပ်၌ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ နယူးယောက်မြို့တွင် နေထိုင်သော ဖရန်ကာဂိုဆိုသူကို ကမ္ဘာ့စကားပြောအမြန်ဆုံးအမျိုးသမီးအဖြစ် ရေးသား ဖော်ပြခဲ့သည်။

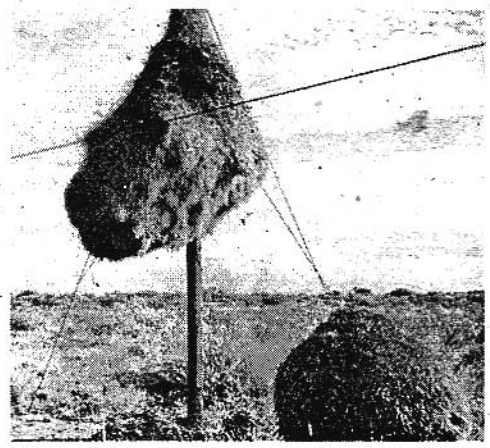
၁၉၈၆-ခုနှစ်က ကျင်းပခဲ့သော ကမ္ဘာ့ပထမဦးဆုံး သော အမျိုးသမီး စကားအမြန်ပြောပြိုင်ပွဲတွင် ကာဂို

ဖရန်ကာဂို

သည် တစ်မိနစ်လွှင် တေးသုံးရေ ၅၈၅-လုံးအထိ ပြောနိုင်ပြီး ပထမဆုံး ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၅၁-ခုနှစ်က အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ လားဝီဇီကတ်စ်မြို့၌ ကျင်းပခဲ့သော အမျိုးသမီးစကားအမြန်ပြောပြိုင်ပွဲတွင် ကာပိုသည် ၁၉၈၆-ခုနှစ်က တင်ထားခဲ့သော သူ၏စံချိန်ကို ချိုးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုပြိုင်ပွဲတွင် ကာပိုသည် ၅၄-ဒဿမ ၂-စက္ကန့်အတွင်း စကားလုံးရေ ၆၀၃-ဒဿမ ၃၂-လုံး ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

အကိုး ။ ။ တော်ဝင်ပန်းဂျာနယ် (၁-၈-၂၀၁၃)
* * *

ငှက်သိုက်ကြီးများ

သဲကန္တာရအတွင်းရှိ ငှက်သိုက်ကြီးများ

တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၊ ကိပ်တောင်းမြို့မှ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒယ်လွန်မတ်ရှ်သည် ကာလာဟာရီ သဲကန္တာရအတွင်းသို့ သွားရောက်စဉ် အံ့ဖွယ်အရာများကို မြင်တွေ့ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ပုံတွင် တွေ့မြင်ရသော ငှက်သိုက်ကြီးများဖြစ်သည်။ ထိုငှက်

သိုက်ကြီးများသည် သဲကန္တာရအတွင်းရှိ ဓာတ်တိုင်များ၊ ဖုန်းတာဝါတိုင်များနှင့် သစ်ပင်ကြီးများကို ငုံ၍ တည်ဆောက်ထားသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာဒယ်လွန်သည် အံ့ဖွယ် ငှက်သိုက်ကြီးပေါင်း ၁၀၀-ကျော်ကို မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးခဲ့သည်။

အကိုး ။ ။ အင်တာနက်

မင်းဝင်း

- အယ်ဒီတာအဖွဲ့ - တိုက်အမှတ်-(၁/၄)၊ ပထဝီ(က)၊ မွှောရုံ(၁)လမ်း၊ ၁၁-ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
(ဖုန်း-၀၉-၄၂၁၁၂၄၉၃၆)
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးစောဝင်းသိမ်း၊ ၁၀၃-ဒီ၊ သံလွင်လမ်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - (အဖုံး+အကွင်းစာသား) ဒေါ်သန်းကြည် (၀၂၆၇၈)၊ ဝင်းရွှေစင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
၂၆/၉၇-လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၀၁ ၂၉၇၉၇၃
- ကွန်ပျူတာစာပို့ - ခင်ချိုဆက်
- ဖြန့်ချိရေးဌာန - မင်္ဂလာတောင်ညွန့်စာပေဖြန့်ချိရေး၊ အမှတ်-၂၆၆၊ မြေညီထပ်(ဝဲ)၊ လမ်း-၄၀(အထက်)၊
၉-ရပ်ကွက်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း(၀၁-၃၇၄၉၃၂)
- တန်ဖိုး - ရန်ကုန် ၃၀၀/-၊ နယ် ကားခ + ၃၀၀/-၊ ရထား ၃၁၅/-။
နယ် စာတိုက် V.P.P (ရွေးယူစနစ်)တစ်အုပ် ၄၀၀/-၊(၁၀-အုပ်အောက် V.P.P ဖြင့်မပို့ပါ။)
စာတိုက် R.L (ကြိုတင်ပေးငွေစနစ်) တစ်အုပ် ၄၀၀/-၊(၁၀)အုပ်အောက်မှာယူလိုသူများအတွက်
စာအုပ်တန်ဖိုး ၃၀၀/-ကို စာပို့ခနှင့်ပေါင်း၍ အောက်ပါ အတိုင်းပေးပို့မှာယူနိုင်ပါသည်။
(၆-လစာငွေကြိုသွင်းရန်)၊ (၁-အုပ် စာအုပ်တန်ဖိုး+စာပို့ခ ၃၀၀/-)၊(၂-အုပ် စာအုပ်တန်ဖိုး+
စာပို့ခ ၄၀၀/-)၊(၃-အုပ်မှ ၅-အုပ် စာအုပ်တန်ဖိုး+ စာပို့ခ ၇၀၀/-)၊(၆-အုပ်မှ ၉-အုပ်
စာအုပ်တန်ဖိုး+ စာပို့ခ ၁၀၀၀/-)၊ စောင်ရေ - ၂၀၀၀။